

หนังสือ 2 ซามูเอล

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊บติสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊บติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือ 2 ซามูเอล

บทนำสู่ 2 ซามูเอล: หนังสือ 2 ซามูเอลเป็นที่รู้จักในหมู่คนฮีบรูในฐานะเป็นหนังสือเล่มที่สองของพวกกษัตริย์ แม้ว่าตามประเพณีแล้วมันยกให้ซามูเอลเป็นผู้เขียน เห็นได้ชัดว่าซามูเอลคงเขียนหนังสือเล่มนี้ไม่ได้เพราะว่าเขาตายไปนานแล้ว เป็นไปได้ว่านาธานผู้พยากรณ์กับกาดผู้ทำนายเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้หากอิงตาม 1 พงศาวดาร 29:29 หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลาประมาณสามสิบแปดปี

ขณะที่ 1 ซามูเอล ให้ภูมิหลังเกี่ยวกับดาวิดและการทรงจัดเตรียมอันนำอัครราชย์ของพระเจ้าเพื่อให้เขาเป็นกษัตริย์ 2 ซามูเอลก็บันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับดาวิดในฐานะกษัตริย์ ในช่วงรัชสมัยของดาวิด เรูซาเล็มกลายเป็นทั้งศูนย์กลางทางศาสนาและทางการเมืองของชนชาติ นั้น หนังสือเล่มนี้บันทึกเหตุการณ์สำคัญๆ เช่น พันธสัญญาเกี่ยวกับดาวิด ความบาปอันใหญ่ยิ่งของดาวิด การเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นแห่งความบาปของดาวิด และการสิ้นสุดลงแห่งรัชกาลของเขา แม้ถูกเรียกว่าหนังสือ 2 ซามูเอลและน่าจะถูกเขียนโดยนาธานและ/หรือกาด หนังสือเล่มนี้ก็อาจถูกเรียกได้ด้วยว่าหนังสือดาวิดเพราะว่าเขาเป็นจุดสนใจหลักของมัน

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 1: บทที่หนึ่งของ 2 ซามูเอลนำเสนอรายละเอียดตอนที่ดาวิดได้ยื่นข่าวการเสียชีวิตของซาอูลและปฏิกิริยาของเขามีสต่อข่าวนั้น ที่ถูกรวมไว้ด้วยคือ บทกวีอันไพเราะของดาวิดที่แสดงความโศกเศร้าเรื่องการสูญเสียซาอูลและโยนาธาน

2 ซมอ 1:1-2 หนังสือเล่มนี้เริ่มต้นด้วยการที่ดาวิดได้ยื่นข่าวเรื่องการเสียชีวิตของซาอูล อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาเลข ดาวิดพักอยู่ที่ทีกลาไกได้สองวัน 2 พอถึงวันที่สาม ดุเถิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาดและมีมงคลีดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด ก็ชบหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ

ดาวิดกลับมาถึงเมืองสิกลากซึ่งเป็นฐานที่มั่นของเขาได้ไม่ถึงสามวัน หลังจากทำให้คนอามาเลซที่ออกปล้นพ่ายแพ้ไป คนหนึ่งจากค่ายของซาอูลก็มาถึง ข้อเท็จจริงที่ว่าเสื้อผ้าของเขาฉีกขาดและมีผงคติดอยู่บนศีรษะของเขาก็บ่งบอกว่าเขาอยู่ในสภาพซึมเศร้า

2 ซมอ 1:3-4 ดาวิดจึงไต่สวนชายคนนั้น ดาวิดถามเขาว่า "เจ้ามาจากไหน" เขาตอบท่านว่า "ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล" 4 ดาวิดถามเขาว่า "ขอบอกฉันหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง" และเขาตอบว่า "ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย" ดาวิดได้รับการแจ้งเกี่ยวกับ (ก) ความพ่ายแพ้ของคนอิสราเอลด้วยน้ำมือของคนฟิลิสเตีย แต่ที่สำคัญต่อดาวิดมากกว่าก็คือ ข่าวที่ว่า (ข) ซาอูลและโยนาธานเสียชีวิตแล้ว

2 ซมอ 1:5 ดาวิดจึงกดดันชายคนนั้นเพื่อที่จะทราบว่าเขารู้ได้อย่างไรว่าซาอูลและโยนาธานเสียชีวิตแล้ว ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า "เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์"

2 ซมอ 1:6-10 เนื้อหากล่าวต่อไปว่า ชายหนุ่มผู้ที่บอกท่านนั้นจึงตอบว่า "บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดูเถิด ซาอูลทรงยืนพิงหอกของพระองค์อยู่ และดูเถิด ทรธรบและทหารม้าก็ใกล้พระองค์เข้ามา 7 เมื่อพระองค์ทรงเหลียวมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า 'ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พะยะค่ะ' 8 พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า 'เจ้าคือใคร' ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า 'ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลซ' 9 พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า 'จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเรายังอยู่' 10 ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้ว ก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี่เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า"

ชายหนุ่มชาวอามาเลซผู้นั้นแจ้งให้ดาวิดทราบอย่างซื่อๆเกี่ยวกับการที่เขาไปพบกับซาอูลที่ใกล้ตายโดยบังเอิญ เพราะคิดว่าดาวิดจะดีใจเมื่อได้ยินข่าวเรื่องการเสียชีวิตของซาอูล เขาจึงนำ

มงกุฏและกำไลข้อมือของซาอูลมาเป็นหลักฐานสนับสนุนคำกล่าวอ้างของเขา บางคนคิดว่ามีความขัดแย้งกันระหว่างบันทึกเรื่องการเสียชีวิตของซาอูลตรงกับใน 1 ซามูเอล 31 คู่มือหมายเหตุสำหรับ 1 ซามูเอล 31:4-5 สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม สิ่งที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้เป็นส่วนเสริมและไม่ขัดแย้งกับบันทึกอันก่อนหน้านั้น

2 ซมอ 1:11-12 แทนที่จะดีใจที่ได้ยินข่าวเรื่องการเสียชีวิตของคู่อริของเขา ดาวิดกลับไว้ทุกข์ทันที แล้วดาวิดฉีกเสื้อของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน **12** และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูล และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์ และวงศ์วานอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบดาวิด ไม่เพียง โศกเศร้าเรื่องการสูญเสียโยนาธานเท่านั้น แต่เขายังโศกเศร้าเรื่องซาอูลด้วย นอกจากนี้ เขายังโศกเศร้าเรื่องการเสียชีวิตของพี่น้องของเขา นั่นคือคนอิสราเอลคนอื่นๆ และความพ่ายแพ้ของประเทศบ้านเกิดของเขาในการศึกด้วย

แม้ว่าก่อนหน้านั้นไม่นานดาวิดเต็มใจที่จะอยู่ฝ่ายคนฟีลิสเตียเพื่อต่อสู้กับซาอูลก็ตาม ความเป็นจริงของสิ่งที่เกิดขึ้นก็ลุดเขากลับมาสู่ความจงรักภักดีที่แท้จริงของเขา ยิ่งกว่านั้น เรายังเห็นถึงอุปนิสัยอันชอบธรรมของดาวิดด้วย แม้ว่าซาอูลเป็นปฏิปักษ์ต่อดาวิดอย่างไม่ชอบธรรมก็ตาม เขาก็ยังเป็นผู้ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้าอยู่ ความเป็นจริงที่ทำให้ตาสว่างของสิ่งที่เกิดขึ้นก็ทำให้ดาวิดโศกเศร้าเรื่องเขาและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องโยนาธาน

2 ซมอ 1:13-16 ดาวิดจึงหันความสนใจของเขาไปยังชายชาวอามาเลขที่โง่เขลาคนนี้ และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า "เจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลข" **14** ดาวิดถามเขาว่า "ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยื่นมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้" ชายหนุ่มคนนี้ไม่ได้ประเมินดาวิดอย่างถูกต้อง เขาคิดเอาเองว่าดาวิดจะดีใจที่ได้รู้ว่าตนจัดการศัตรูคู่อามาตของเขาไปแล้ว

ตรงกันข้าม **15** ดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในหมู่ชายหนุ่มเข้ามาบอกว่า "ไปซิ ฆ่าเขาเสีย" และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย **16** ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า "ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง

เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า ‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้’”
ชายหนุ่มผู้นี้รับสารภาพอย่างเปิดเผยว่าตนได้ฆ่าซาอูล นั่นแหละคือสิ่งที่ดาวิดต้องการที่จะรู้ เขา
สั่งให้ประหารชีวิตชายผู้นี้เสียโทษฐานที่แต่ละต้องผู้ได้รับการเจิมของพระเจ้า ดาวิดเข้าใจเป็น
อย่างดีถึงความหมายของการทำร้ายผู้ที่พระเจ้าได้ทรงตั้งให้รับตำแหน่งผู้นำ เขาจะไม่ยอมทนต่อ
คนที่ได้ฝ่าฝืนหลักการศักดิ์สิทธิ์ข้อนั้นอย่างขี้ประจบเช็ดขาด

2 ซมอ 1:17-18 ดาวิดจึงคร่ำครวญเรื่องการสูญเสียซาอูลและโยนาธานอย่างเปิดเผยและอย่างไพเราะ ดาวิดก็คร่ำครวญคร่ำตามคำคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูลและโยนาธานราช
โอรสที่กำลังจะถูกนำเสนอก็คือ คำไว้อาลัยอันเจ็บปวดครวคร่ำของดาวิด

ก่อนที่จะบันทึกคำสดุดีอันสะท้อนอารมณ์ของเขา นักประวัติศาสตร์ท่านนี้ก็ได้ใส่
หมายเหตุแทรกเพิ่มเข้าไป **18** (และท่านกล่าวว่า ควรจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดาวิด คำ
คร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาซาร์) ว่า เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงซาอูลและการที่ในระหว่าง
รัชสมัยของเขาในฐานะกษัตริย์ เขาก็สอนอาณาจักรที่กำลังเติบโตของเขาให้รู้จักศิลปะแห่งการ
สงคราม ความหมายที่แฝงอยู่ก็คือว่า ดาวิดมองมันในทางที่ดี หนึ่งในสิ่งดีๆ ที่ซาอูลกระทำก็คือ
การเริ่มต้นระบบการป้องกันประเทศสำหรับคนอิสราเอล ดาวิดในฐานะกษัตริย์องค์ต่อไปจะ
พัฒนาสิ่งที่ซาอูลได้เริ่มไว้อย่างเต็มที่

วลีที่อ้างอิงถึง “หนังสือยาซาร์” นั้นไม่ชัดเจน คำที่แปลว่า ยาซาร์ (*ยาสาร์*) เป็นหนึ่งในคำ
ของพระคัมภีร์เดิมที่แปลว่าความชอบธรรม มันมีความหมายเพียงว่า ‘เที่ยงตรง’ หรือ ‘ชอบ
ธรรม’ หนังสือยาซาร์จึงอาจเป็นการอ้างอิงทั่วไปถึงลำดับพงสาวดารของบรรดาคนชอบธรรม
หากเป็นเช่นนั้นจริง ดาวิดก็ยกให้ซาอูลเป็นคนชอบธรรมแม้เขาทำผิดพลาดหลายเรื่องก็ตาม คน
อื่นๆก็อ้างว่าหนังสือยาซาร์หมายถึงหนังสือปฐมกาลหรืออาจหมายถึงบัญญัติของโมเสสใน
ความหมายทั่วไปด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าไม่มีข้อสนับสนุนจากพระคัมภีร์สำหรับ
ทฤษฎีนั้นเลย

2 ซมอ 1:19 ผู้เขียนจึงบันทึกบทเพลงไว้อาลัยอันไพเราะของดาวิดที่ไว้อาลัย แก่ซาอูลและโยนาธาน "ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ ให้เราสังเกตใจที่กว้างขวางของดาวิดในการพรรณนาถึงซาอูล (และโยนาธานด้วย) ว่าเป็น "ศักดิ์ศรีของอิสราเอล" การเสียชีวิตของเขาทั้งสองที่ภูเขากิโบอาถูกพรรณนาว่าเป็นที่สูง ดาวิดจึงหมายความว่า "วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ"

2 ซมอ 1:20-22 ดาวิดคร่ำครวญต่อไปอีกว่า อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟีลิสเตียจะรำเริง เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่มีได้เข้าสู่หน้จะถึงโลด 21 เทือกเขากิโบอาเอ๋ย ขอย้ำมีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ไ้ของถวายเป็น เพราะที่นั่นโล่ของวีรบุรุษถูกทอดทิ้งแล้ว โล่ของซาอูลเหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน 22 คันธนูของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไขมันของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มิได้กลับมาเปล่า

ด้วยความสะเทือนใจยิ่งนัก ดาวิดสั่งมิให้ไปประกาศเรื่องจุดจบอันน่าอดสูของซาอูลในแผ่นดินฟีลิสเตียเกรงว่าคนเหล่านั้นจะถึงโลดไปกับการเสียชีวิตของเขา เขาร้องบอกเทือกเขากิโบอามิให้ยอมให้น้ำค้างหรือฝนตกเพื่อไว้ทุกข์ให้แก่กษัตริย์ของพวกมันที่สิ้นพระชนม์เสียแล้วแน่นอนว่านั่นเป็นการกล่าวเกินจริง แต่มันก็แสดงออกถึงความโศกเศร้าของเขาอยู่ดี เขาเล่าย้อนเหมือนเป็นคำกวีว่าซาอูลถูกสังหารอย่างซู่ๆราวกับว่าเขาไม่ใช่ผู้ได้รับการเจิมของพระเจ้า เขายังสรรเสริญความกล้าหาญของโยนาธานและความสำเร็จของซาอูลด้วย

2 ซมอ 1:23 ดาวิดหยุดกลางคันในคำไว้อาลัยของเขาเพื่อขอเกียรติซาอูลและโยนาธานโดยตรง ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและน่ารักเมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต

แม้ว่าซาอูลเป็นศัตรูคู่อาฆาตของเขาก็ตาม ดาวิดก็ให้เกียรติเขาอยู่ดี เขามีแต่เรื่องดีๆที่จะกล่าวถึงคู่ปรับของเขาและเพื่อนรักของเขา เขายกให้ทั้งสองคนมีคุณธรรมและความสง่าผ่าเผยอันยิ่งใหญ่

2 ซมอ 1:24   ดาวิดจึงสั่งให้ประชาชนของเขาคือชาวอิสราเอลคร่ำครวญเพื่อซาอูล บุตรสาวของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อ่าด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า ความหมายที่บอกเป็นนัยก็คือว่าซาอูลนำความเจริญมาสู่ประชาชนของเขา ดาวิดจึงคะยั้นคะยอพวกเขาให้ถวายคำสรรเสริญแด่ผู้นำที่ถวายชนม์ของพวกเขา

2 ซมอ 1:25-27   ความโศกเศร้าเสียใจของดาวิดจึงพุ่งตรงไปที่เพื่อนรักของเขา โยนาธานและการเสียชีวิตของเขา อีกครั้งที่เขากล่าวด้วยถ้อยคำอันไพเราะ **วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้ว** หนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน 26 ปีโยนาธานเอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้น ประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี **27 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธโศปกรรมก็พินาศไป"**

ดาวิดจึงแสดงออกถึงมิตรภาพอันบริสุทธิ์ของเขาที่มีให้กับเพื่อนที่ถวายชนม์ของเขา เขากล่าวปิดท้ายคำไว้อาลัยอันยิ่งใหญ่ของเขาด้วยความทุกข์ระทมใจยิ่งนัก

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล: บทที่สองของ 2 ซามูเอลเริ่มต้นการส่งต่อของดาวิดเพื่อกลายเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล เขาได้รับการต้อนรับกลับมาให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือตระกูลยูดาห์เป็นอันดับแรก ขณะเดียวกัน อับเนอร์ก็ตั้งอิชโบเซทเป็นกษัตริย์ปกครองเหนืออีกสิบเอ็ดตระกูลของอิสราเอลซึ่งยุยงให้เกิดสงครามกลางเมืองในเวลาต่อมา รายละเอียดต่างๆถูกทำให้ไว้เกี่ยวกับการที่อับเนอร์ฆ่าอาสาฮลหลานชายของดาวิด บทนี้ปิดท้ายด้วยการประกาศการสงบศึกในการศึกนั้น

2 ซมอ 2:1-3   หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้แล้ว ดาวิดก็ยังอยู่ที่เมืองสิกลากในแผ่นดินฟิลิสเตียต่อไป อย่างไรก็ตาม เขาก็แสดงออกอย่างชัดเจนว่าอยากกลับไปบ้าน เขาจึงทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งเพื่อขอการทรงนำและการชี้ทาง ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถาม

พระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่" และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า "จงขึ้นไปเถิด" ดาวิดทูลว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปที่ไหน" พระองค์ตรัสว่า "เมืองเฮโบรน" ต้องชมดาวิดที่เมื่อเผชิญหน้ากับการตัดสินใจครั้งสำคัญในชีวิต เขาก็แสวงหาการทรงนำของพระเจ้าในเรื่องนั้น การทูลถามครั้งนี้ น่าจะกระทำผ่านทางอูริมและธูมิมที่เขาทำได้ผ่านทางอาบียาซาร์ปุโรหิตผู้อยู่กับเขา พระเจ้าทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์แก่ดาวิดและทรงบัญชาเขาให้กลับไปยังเมืองเฮโบรนในแผ่นดินของตระกูลยูดาห์

2 ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั้นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาหิโนอัมชวยิสเรเอล และอาบียาซาร์ภรรยาของนาบาลชาวคารเมล 3 และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน พรรคพวกของเขากับครอบครัวของพวกเขาจึงย้ายกลับไปยังเขตแดนเมืองเฮโบรน 2 พงสวดสาร 12:1-40 บ่งบอกว่าหลังจากเหตุการณ์ที่เมืองสิกลากและการที่ดาวิดกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์แล้ว คนมากมายของตระกูลอื่นๆแห่งอิสราเอลก็แห่กันมาหาเขา พวกเขาจึงอาศัยอยู่ในเขตแดนใกล้เมืองเฮโบรน

2 ซมอ 2:4   ดังนั้น คนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ ดาวิดเริ่มตระหนักถึงการเจิมที่ซามูเอลได้กระทำต่อเขาเมื่อประมาณสิบปีก่อนหน้านั้น บัดนี้เขาเป็นกษัตริย์แล้วอย่างน้อยก็เหนือตระกูลยูดาห์วงศ์วานของเขา เราควรหมายเหตุไว้ว่าตรงนี้ดาวิดถูกเจิมเป็นกษัตริย์อีกหน ในเพลงสดุดี 92:10 ดาวิดจะเขียนในเวลาต่อมาถึงการที่เขาถูกเจิมด้วยน้ำมันใหม่ (การเจิมด้วยน้ำมันเป็นธรรมเนียมที่ดั่งขึ้น โดยพระเจ้าสำหรับการที่คนอิสราเอลจะเจิมกษัตริย์เพื่อรับตำแหน่ง มันสำคัญอีกตรงที่ว่าคำว่า ‘เมสสิยาห์’ และ ‘พระคริสต์’ ทั้งคู่มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้ได้รับการทรงเจิม’ ความหมายที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์) ขณะเดียวกัน เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า "ชวยาเบชกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพดาวิดไว้"

2 ซมอ 2:5-7   ดังนั้น ดาวิดก็มีรับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาชวยาเบชกิเลอาดนั้น พูดกับเขาว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้สำแดง

ความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฟังพระศัพพะพระองค์ไว้ 6 บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลาย เพราะท่านได้กระทำการนี้ 7 เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว

อีกครั้งที่ดาวิดแสดงความเคารพต่อศัตรูผู้วายชนม์ของเขา เขาส่งคำสรรเสริญและเกียรติยศไปยังชาวเมืองยาเบชกิเลอาดสำหรับความกรุณาอันกล้าหาญของพวกเขาในการฝังศพซาอูลอย่างสมเกียรติ ดาวิดยังทูลขอพระพรและพระกรุณาของพระเจ้าให้แก่คนเหล่านั้นสำหรับความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อกษัตริย์ของพวกเขา เขาจึงหวนใจคนเหล่านั้น

นอกจากนี้ ในฐานะที่เป็นข้อเท็จจริงหนึ่งและอาจเพื่อเป็นธรรมเนียมทางการทูตด้วย ดาวิดจึงแจ้งให้พวกเขาทราบว่า และวงศ์วานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย" ดาวิดทราบว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกตนให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือคนอิสราเอลทั้งสิ้นแล้ว เขาจึงกำลังวางรากฐานทางการเมืองอย่างมีสติปัญญาเพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว

2 ซมอ 2:8-9   เมื่อได้ยินว่าดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือตระกูลยูดาห์แล้ว ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพซาอูลได้พาอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม 9 และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเซอร์ และคนยิสเรเอล และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด อับเนอร์เคยเป็นแม่ทัพของซาอูลมาก่อน เขาจึงพาโอรสของซาอูลไปยังมาหะนาอิมซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของแม่น้ำจอร์แดนในกิเลอาดและตั้งเขาเป็นกษัตริย์ที่นั่น อิซโบเซทเป็นบุตรชายคนเดียวที่เหลือรอดอยู่ของซาอูลหลังจากการศึกครั้งนั้นที่ภูเขากิลโบอา ดูเหมือนว่าอับเนอร์ต้องทำให้หลายตระกูลในอิสราเอลเชื่อฟังตระกูลเรื่องกษัตริย์องค์ต่อไปของพวกเขา โดยเริ่มต้นที่ตระกูลอาเซอร์ จากนั้นเขตแดนยิสเรเอลก็มาร่วมสมทบด้วย ตามมาด้วยตระกูลเอฟราอิม เบนยามิน จากนั้นคือตระกูลต่างๆที่เหลืออยู่ยกเว้นตระกูลยูดาห์

2 ซมอ 2:10-11 ผู้เขียนพงศาวดารท่านนี้จึงให้รายละเอียดทางประวัติศาสตร์เพิ่มเติมเกี่ยวกับทั้งอิชโบเซทและดาวิด เมื่ออิชโบเซทราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แฉวงศั่วนยูดาห์ก็ติดตามดาวิด อิชโบเซทบุตรชายของซาอูลครองราชย์เพียงสองปีก่อนถูกฆาตกรรมโดยเรคาบและบาอานาห์ตามที่สืบตั้งไว้ในบทที่ 4 ขณะเดียวกัน 11 เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับหกเดือน มันจึงดูเหมือนว่าอีกสิบเอ็ดตระกูลที่เหลือของอิสราเอลอยู่โดยไม่มีกษัตริย์เป็นเวลาประมาณห้าปีครึ่งจนกระทั่งดาวิดกลายเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชนชาตินั้นทั้งหมด

2 ซมอ 2:12-13 เห็นได้ชัดว่า หลังจากนั้นไม่นาน อับเนอร์บุตรชายเนอร์และพวกข้าราชการทหารของอิชโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน 13 และโยอาบบุตรชายนางเศรฺยูห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมืองกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น

เห็นได้ชัดว่าอับเนอร์ยังเป็นแม่ทัพของอิชโบเซทอยู่เหมือนเดิม เขาจึงนำกำลังพลไปจากมาหะนาอิมในกิเลอาดข้ามไปยังกิเบโอน อันหลังคือเมืองหนึ่งในเบนยามินซึ่งเป็นบ้านเกิดของซาอูล ที่กิเบโอนมีสระน้ำขนาดใหญ่ซึ่งถูกแกะสลักลึกลงไปในพื้นดินเพื่อเก็บรวบรวมน้ำฝนสำหรับการใช้ในครัวเรือนและทางทหาร ข่าวเรื่องกำลังพลของอับเนอร์อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับยูดาห์ก็เป็นเหตุให้โยอาบนำกำลังพลที่จงรักภักดีต่อดาวิดมาเผชิญหน้ากับเขา โยอาบถูกหมายเหตุว่าเป็นบุตรของเศรฺยูห์ น้องสาวของดาวิด เขาจึงเป็นหลานชายของดาวิด เห็นได้ชัดว่าดาวิดได้แต่งตั้งเขาให้เป็นแม่ทัพคุมกำลังพลของเขา แม้ว่าอับเนอร์นำกำลังพลที่รวมกันมาจากเบนยามิน ยูดาห์ก็เป็นตระกูลที่มีอำนาจมาก นอกจากนี้ คนมากมายจากตระกูลอื่นๆที่เหลือก็เริ่มรวบรวมกันมาหาดาวิดเมื่อเขาขึ้นครองราชย์ที่เมืองเฮโบรน ดู 1 พงศาวดาร 12

กองหน้าของแต่ละกองทัพจึงประจำตำแหน่งตามฝั่งของตัวเองคนละฝั่งของสระน้ำที่กิเบโอนและจับตาดูกันและกัน ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขา นั่งลงดูเหมือนจะบ่งบอกว่าพวกเขาหึงคูกำลังของแต่ละฝ่าย

2 ซมอ 2:14-15 ดูเหมือนว่าดาวิดได้ออกคำสั่งแล้วว่ามิให้โจมตี แต่ให้ยืนตั้งรับเกรงว่ากำลังพลของอับเนอร์จะรุกเข้ามาในยูดาห์ อย่างไรก็ตาม อับเนอร์กลับท้าทายโยอาบว่า อับเนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า "ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เราดูเถิด" และโยอาบตอบว่า "ให้เขาลุกขึ้นเล่นซิ" เขามีความคิดที่จะให้เหล่าทหารหนุ่มจากแต่ละฝ่ายดวลกันเหมือนพวกเกลดิเอเตอร์ต่อหน้าพวกเขา โยอาบตกลงตามนั้น

ดังนั้น **15** เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นั่งไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน ทหารหนุ่มที่เก่งกาจสิบสองคนของเบนยามินออกมาสู้กับฝ่ายตรงข้ามสิบสองคนจากกำลังพลของดาวิด

2 ซมอ 2:16-17 คนของดาวิดเป็นนักรบมาหลายปีแล้วจนถึงตอนนี้ พวกเขาได้รับการฝึกฝนในศิลปะการต่อสู้แบบประจันหน้า ดังนั้นเมื่อคนฝ่ายเบนยามินออกมาต่อสู้พวกเขาคนของดาวิดจึงต่างก็จับศีรษะคู่ต่อสู้ และปักดาบเข้าที่สีข้างของคู่ต่อสู้ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เฮลซัทฮัสซูริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน คนของดาวิดมีกลเม็ดที่ได้รับการพิสูจน์มาแล้วสำหรับการเอาชนะคู่ต่อสู้ของพวกเขา พวกเขาจัดการคนเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว คำว่า *เฮลซัทฮัสซูริม* มีความหมายตรงตัวว่า ‘ทุ่งแห่งดาบ’

เห็นได้ชัดว่าการต่อสู้เล็กๆ ที่คนของดาวิดเป็นฝ่ายมีชัยนั้นจุดประกายให้เกิดศึกที่ใหญ่โตกว่าเดิม **17** การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด ในศึกที่ตามมา กำลังพลของดาวิดก็มีชัยต่อกำลังพลของอับเนอร์และอิซโบเซท

2 ซมอ 2:18-23 เนื้อหาที่ได้รับการคลอใจจากพระเจ้าบัดนี้ก็พุ่งเป้าไปที่การต่อสู้ส่วนตัวที่เกิดขึ้นในศึกที่ใหญ่กว่า มีบันทึกไว้ว่า บุตรชายทั้งสามของนางเศรูยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ

โยอาบ อาบิซัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นผีทำเร็วอย่างกับละมั่ง ดาวิดให้หลานชายสามคน มีส่วนร่วมในศึกครั้งนี้ โยอาบเป็นแม่ทัพ แต่น้องชายอีกสองคนของเขาก็ตูยที่นั่นด้วย น้องคนเล็กสุด คืออาสาเฮลเป็นคนวิ่งเร็วมาก ส่วนที่กล่าวถึงละมั่งก็หมายถึงกวางชนิดหนึ่ง อาสาเฮลสามารถวิ่งได้เหมือนกวางตัวหนึ่ง

เมื่อการศึกนั้นเริ่มกลายเป็นการแตกพ่ายกระเซอะกระเซิงและคนของเขาต้องจำใจหนี 19 และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็มิได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์ อาสาเฮลผู้เป็นคนหนุ่มไล่ตามอับเนอร์ที่แก่กว่าเยอะ ไม่มีคำถามเลยว่าใครเป็นเป้าหมายของเขา เขาไล่ติดตามอับเนอร์โดยเฉพาะ

20 อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า "นั่นอาสาเฮลหรือ" เขาตอบว่า "ข้าเอง" 21 อับเนอร์จึงบอกเขาว่า "จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วก็รีบเอาอาวุธของเขาไป" แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์ 22 อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า "จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าฟาดเจ้าให้ล้มลงดินทำไมเล่า แล้วข้าจะเงยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร" อับเนอร์จำได้ว่าอาสาเฮลเป็นน้องชายของโยอาบ ดังนั้นขณะที่เขาทั้งสองกำลังวิ่งอยู่ เขาจึงแนะนำอาสาเฮลคนหนุ่มให้ไปสู้กับคนที่มียายุและประสบการณ์พอๆกับเขา อาสาเฮลไม่ยอมฟังและยังไล่ตามอับเนอร์เข้าไปใกล้เรื่อยๆ อับเนอร์จึงเตือนเขาให้ถอยไป มิฉะนั้นตนจะฆ่าเขาเสีย ยิ่งกว่านั้น อับเนอร์ก็ไม่อยากเจอหน้าโยอาบหากเขาต้องฆ่าน้องชายของโยอาบ แม้ว่าอาสาเฮลเป็นคนหนุ่มและวิ่งเร็วก็ตาม อับเนอร์ก็เป็นนักรบเฒ่าที่แม้วิ่งไม่เร็ว แต่เขาก็รู้วิธีป้องกันตัวเอง

23 แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาโคนหอกแทงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเฮลล้มตายอยู่ที่นั่น อาสาเฮลคนหนุ่มไม่ยอมฟังคำเตือนของอับเนอร์ ดังนั้น เมื่อเขาเข้าประชิดตัวอับเนอร์ นักรบเฒ่าก็แทงปลายหอกของตนเข้าชายโครงของอาสาเฮลซึ่งทำให้เขาได้รับบาดเจ็บ

ถึงตาย เป็นไปได้ยิ่งที่ว่าหอกของเขามีปลายแหลมอยู่ทั้งสองด้านเพื่อสถานการณ์ดังกล่าว อับเนอร์จึงใช้หอกของตนแทงทะลุอาสาเฮลซึ่งล้มลงและตายคาที่

2 ซมอ 2:24 บางทีอาจเห็นน้องชายของตนล้มลง หรืออย่างน้อยก็ได้ยินเรื่องนั้นโยอาบกับอาบิซัยไล่ตามอับเนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกียาห์ตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน พอถึงตอนนั้นก็เริ่มมืดแล้ว

2 ซมอ 2:25-27 เมื่อรู้ตัวว่าพวกตนเป็นฝ่ายแพ้และอาจเอือมแล้วกับการทำให้โลหิตของคนอิสราเอลคนอื่นๆตก คนเบนยามินก็รวมกันตามอับเนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง 26 แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า "จะให้ดาบกินเรื่อยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็ขม อีกนานสักเท่าใดท่านก็จะสังคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่น้องของเขา" 27 และโยอาบจึงกล่าวว่า "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั่นใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขาพรุ่งนี้เช้า" นี่เท่ากับว่าอับเนอร์เสนอให้มี 'การหยุดยิง'

2 ซมอ 2:28-31 เนื่องจากอับเนอร์เป็นฝ่ายช่วยทำให้เกิดศึกนั้น โดยการยกทัพมาคุกคามและตอนนี้เขาก็เต็มใจที่จะยกเลิกการศึกนั้น โยอาบจึงตกลง โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก การเป่าแตร (โซฟาร์) เป็นการส่งสัญญาณทางทหารที่รู้จักกัน คนของโยอาบเลิกการไล่ติดตาม

ดังนั้น 29 อับเนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดินไปตามหุบเขาบิทรอน เขาก็มาถึงมาหะนาอิม 30 โยอาบก็กลับจากไล่ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ข้าราชการทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคนไม่นับอาสาเฮล 31 แต่ข้าราชการทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน คนของอับเนอร์เดินกลับบ้านตลอดทั้งคืนนั้น ไปยังมาหะนาอิม ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน โยอาบกลับไปยังเฮโบรนคืนนั้นเช่นกัน กำลังพลของดาวิดเสียชีวิตไปทั้งหมด ยี่สิบคนรวมถึงอาสาเฮลน้องชายของโยอาบด้วย อย่างไรก็ตาม กำลังพลของอับเนอร์ (ซึ่งส่วน

ใหญ่แล้วมาจากตระกูลเบนยามิน) ก็เสียชีวิตไป 360 คน เห็นได้ชัดว่ากำลังพลของดาวิดเป็นผู้ชนะอย่างท่วมท้น

2 ซมอ 2:32 ขณะเดียวกัน และเขาก็ยกศพอาสาเฮลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปสว่างที่เมืองเฮโบรน คือที่สระน้ำแห่งกิเบโอนจึงจบลงเท่านี้ สงครามกลางเมืองที่ยังคุกรุ่นระหว่างดาวิดกับวงศ์วานของซาอูลจะดำเนินต่อไปอีกสักระยะ อยากรู้ก็ตาม ในศึกครั้งแรกนี้ ผลลัพธ์ในท้ายที่สุดถูกคาดการณ์ไว้อย่างชัดเจนแล้ว

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 3: ในบทถัดไปนี้ของ 2 ซามูเอล มีบันทึกเกี่ยวกับการสงครามที่ดำเนินต่อไประหว่างวงศ์วานของดาวิดกับวงศ์วานของซาอูล มีบันทึกเกี่ยวกับครอบครัวที่เป็นภรรยาและลูกๆของดาวิดที่เมืองเฮโบรน นอกจากนี้ เหตุการณ์ตอนที่อับเนอร์แปรพักตร์มาอยู่ฝ่ายดาวิดก็ถูกบันทึกไว้เช่นกัน นี่ตามมาด้วยบันทึกอันเลวร้ายเกี่ยวกับการที่โยอาบฆ่าอับเนอร์

2 ซมอ 3:1 ผู้เขียนหมายเหตุไว้อย่างกระชับว่า มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอูลก็เสื่อมกำลังลงทุกที เมื่อเวลาผ่านไป กำลังทางการเมืองและทางทหารของดาวิดก็เข้มแข็งขึ้นขณะที่กำลังพลที่เหลืออยู่ของซาอูลก็ลดน้อยถอยลง

2 ซมอ 3:2-5 ขณะเดียวกัน ตอนที่ดาวิดอาศัยอยู่ในเมืองเฮโบรน เห็นได้ชัดว่าเขามีภรรยาเพิ่มและเริ่มมีครอบครัวขนาดใหญ่ ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหลายองค์ที่เมืองเฮโบรน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชาวอิสเรเอล 3 คนที่สองชื่อ คิเลอบ บุตรนางอาบีกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนางมาอาคาคห้ราชธิดาของทัลมัยกษัตริย์เมืองเกชูร์ 4 คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เซฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาปีตัล 5 และคนที่หกชื่อ อิทธิเรอัม บุตรนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน บุตรชายหกคนจากภรรยาหกคนถูกเอ่ยถึง ดาวิดแต่งงานก่อน

หน้านั้นแล้วกับนางอาหิโนอัมและนางอาปีกายิล หลังจากตั้งรกรากในเฮโบรนแล้วเขาก็แต่งงานกับนางมาอาคาห์ นางฮักกีท นางอาปีตัลและนางเอกลาห์

บุตรชายหัวปีของดาวิดนั้นคือ อัมโนน จะมีชื่อนาโวนในเวลาต่อมาในอาชญากรรมของเขาที่กระทำต่อน้องสาวของเขา น่าสนใจที่ว่าบุตรชายคนที่สี่ของเขาคือ อาโดเนียห์ซึ่งต่อมาจะหาโอกาสสืบราชบัลลังก์บิดาของตน ที่ควรหมายเหตุไว้ด้วยก็คือ อับซาโลมซึ่งต่อมาจะพยายามก่อรัฐประหารเพื่อล้มล้างบิดาของตน ภรรยาและบุตรชายคนอื่นๆที่เหลือของเขาที่ถูกเอ่ยถึงไม่มีเรื่องราวปรากฏชัดเจน

การเอ่ยถึง “ทัลมัยกษัตริย์เมืองเกชูร์” น่าจะหมายถึงเขตแดนหนึ่งของซีเรียตามที่ 2 ซามูเอล 15:8 ได้กล่าวไว้ อาจเป็นไปได้ว่าดาวิดแต่งงานกับหญิงสาวคนหนึ่งเช่นนั้นไม่ใช่เพราะความสนใจส่วนตัวของเขาในตัวเธอเท่านั้น แต่เพื่อเสริมสร้างสายสัมพันธ์ทางการเมืองและทางทหารในทิศทางนั้นด้วย เราควรหมายเหตุไว้ว่าราชอาณาจักรของดาวิดและซาโลมอนมีอิทธิพลยิ่งใหญ่ที่สุดไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งตรงไปทางประเทศซีเรีย

2 ซมอ 3:6 คราวนี้จุดสนใจวกกลับมายังการสงครามที่ยังคุกรุ่นอยู่ระหว่างวงศ์วานของดาวิดและวงศ์วานของซาอูล อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล แม้ว่าอิชโบเซทเป็นกษัตริย์ในทางตำแหน่งของสิบเอ็ดตระกูลของคนอิสราเอลก็ตาม อำนาจที่แท้จริงซึ่งอยู่เบื้องหลังบัลลังก์เล็กๆของเขาคืออับเนอร์ แม้ว่าศึกเพิ่มเติมระหว่างดาวิดกับอับเนอร์มิได้ถูกบันทึกไว้ก็ตาม ช่วงเวลาแห่ง ‘สงครามเย็น’ ก็มีอยู่จริงอย่างแน่นอน

2 ซมอ 3:7-11 การขึ้นเรื่องอำนาจซึ่งถูกจัดการโดยอับเนอร์แปรเปลี่ยนเป็นความเย่อหยิ่งในอำนาจอย่างรวดเร็ว ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์และอิชโบเซทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า "เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา"

อับเนอร์เกิดสนใจในหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งแต่ก่อนนั้นเคยเป็นนางสนมคนหนึ่งของซาอูลและเริ่มมีสัมพันธ์สวาทกับเธอ อิชโบเซทโอรสของซาอูลและเป็นกษัตริย์แต่ในนามก็ตกตะลึง

เขาไม่ได้โกรธเพราะการทำผิดศีลธรรมในเรื่องชู้สาวของอับเนอร์มากเท่ากับการที่ฝ่ายหลังไม่ให้ความเคารพต่อบิดาที่เสียชีวิตไปแล้วของเขา นั่นคือ กษัตริย์ซาอูล ในการคบหากับนางสนมคนหนึ่งของบิดา (นางสนมในอิสราเอลสมัยพระคัมภีร์เดิมคือ ภรรยาชั้นสองแบบหนึ่ง หญิงเช่นนั้นถูกมองว่าเป็นของชายผู้นั้นที่เขามีสัมพันธ์ด้วยแต่ไม่ได้มีสถานะสมรสอย่างครบถ้วน)

แม้ว่าอิชโบเซทไม่พอใจเพราะเรื่องชู้สาวนั้น แต่อับเนอร์ก็โมโหที่เขาถูกเรียกตัวให้มาอธิบายเรื่องนี้ 8 ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิชโบเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า "ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยสำแดงความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูล เสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนี้พระองค์ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้"

อับเนอร์ถูกเหยียดหยามอย่างมากโดยอิชโบเซทที่มาจับผิด เขาอ้างว่าตนถูกปฏิบัติเหมือนกับสุนัขตายตัวหนึ่งและเป็นสุนัขที่ถูกตัดหัวแล้วด้วย นอกจากนี้ อับเนอร์เตือนความจำอิชโบเซทว่าเป็นเพราะความช่วยเหลือของเขาหรือที่กษัตริย์ผู้อ่อนแอถึงไม่ถูกดาวิดทำให้พ่ายแพ้ไป เมื่อพิจารณาถึงเรื่องนั้นแล้ว อับเนอร์จึงถามอย่างท้าทายว่าเพราะเหตุใดอิชโบเซทจึงมาก้าวก่ายในเรื่องชู้สาวของเขา มันน่าจะมีการผสมกันระหว่างความโกรธตามฝ่ายเนื้อหนัง ความรู้สึกขยาหน้า และความเบื่อหน่ายที่ถูกเรียกตัวให้มาอธิบายการกระทำของตนด้วย

ดังนั้น อับเนอร์จึงเตือนอย่างท้าทายว่า 9 ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และให้หนักยิ่งกว่า ความหมายก็คือว่าเท่าที่อับเนอร์รู้ ดาวิดควรจะเป็นกษัตริย์เหมือนกับที่พระเจ้าได้ทรงปฏิญาณไว้ต่อเขาก่อนหน้านั้น เกรงว่าจะเกิดข้อสงสัยใดๆ อับเนอร์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเขารู้สึกอย่างไร 10 คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณาจักรจากวงศ์วานของซาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่แดนถึงเบเออร์เซบา" ความสนใจของอับเนอร์ก็คือว่า การปกครองชนชาติอิสราเอลจะถูกส่งต่อ (นั่นคือ ย้าย) จากราชวงศ์อันอ่อนแอของ

ซาอูลไปยังดาวิด ดาวิดควรถูกตั้งเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งแต่บัดนี้ในทิศเหนือสุดไปจนถึงเบเออร์เซบาที่อยู่ใต้สุด

ลักษณะเฉพาะตัวที่เล็กและอ่อนแอของรัชกาลของอิซโบเซทถูกหมายเหตุไว้ 11 และอิซโบเซทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์ วันเวลาของอิซโบเซทในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอลถูกนับแล้ว เขาไม่อาจทำอะไรได้เลยเพื่อต่อสู้กับแม่ทัพที่ทรยศของเขา

2 ซมอ 3:12 จากนั้นอับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิดทูลว่า "แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด" และทูลอีกว่า "ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนำอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์" อับเนอร์แม่ทัพผู้ไม่จงรักภักดีจึงส่งคนไปยังดูคาวิด พวกเขาไปเพื่อที่ว่าหากดาวิดยอมทำพันธสัญญาเพื่อให้อภัยโทษแก่เขา เขาก็จะส่งมอบสิบเอ็ดตระกูลนั้นให้แก่ดาวิด โดยทำให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ของตระกูลเหล่านั้น

2 ซมอ 3:13-14 เห็นได้ชัดว่าดาวิดไม่ได้ตอบรับข้อเสนอของอับเนอร์ในทันที เขาอาจรู้สึกหวาดระแวงด้วย เขาจึงตั้งเงื่อนไขที่สำคัญประการหนึ่ง ดาวิดจึงใช้ให้คนกลับไปบอกอับเนอร์ว่า "ดีแล้ว เราจะกระทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำมิกาลบุตรสาวของซาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมิได้เห็นหน้าเรา"

คำที่แปลว่า ดีแล้ว (โทว็บ) ปกติแล้วแปลว่า 'ดี' ความหมายก็คือ "ดีแล้ว เราจะทำข้อตกลงหนึ่งกับท่าน ฯลฯ" ก่อนที่ดาวิดจะยอมมีการติดต่อสัมพันธ์ใดๆเพิ่มเติมกับอับเนอร์ เขาก็เรียกร้องให้คืนตัวมิกาลภรรยาคนแรกของเขากลับมาให้แก่เขา ดังนั้น 14 แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลว่า "ขอมอบมิกาลภรรยาของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ห่มไว้ด้วยหนังปลายองคชาตของคนฟิลิสเตียหนึ่งร้อยชิ้น" น่าสนใจที่ว่าดาวิดส่งข้อเรียกร้องของเขาไปยังอิซโบเซทแม้ว่าการติดต่อนี้ถูกกระทำโดยอับเนอร์ก็ตาม

เห็นได้ชัดว่าดาวิดมีภรรยาหลายคนแล้ว มีกาลภรรยาคนแรกของเขาที่จะรวมเป็นเจ็ดคน เห็นได้ชัดว่าการมีภรรยาหลายคนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติทางสังคมที่ยอมรับได้ในสมัยนั้น ยิ่งกว่านั้น ดาวิดยังเจตนาที่จะพานางไปจากชายคนที่นางอยู่กินด้วยกันมาตลอด อันทำให้การสมรสนั้น สิ้นสุดลง อาจเป็นไปได้ว่าดาวิดเชื่อว่าเขาค้นคนเดียวเท่านั้นที่เป็นสามีตามกฎหมายของนาง ถึงอย่างไรแล้ว ดาวิดก็อยากได้นางกลับคืนมา

เราควรหมายเหตุไว้ว่าซาอูลขอแค้นหนึ่งปลายของคชาติหนึ่งร้อยชิ้นของคนฟิลิเตีย ว่าที่จริงเขาก็ส่งมอบให้สองร้อยชิ้น คุณหมายเหตุสำหรับ 1 ซามูเอล 18:25-27 อย่างไรก็ตาม ตรงนี้เขาแค่บอกว่าสิ่งใดถูกกำหนดไว้เพื่อที่จะได้นางมีกาลมาเป็นภรรยา

2 ซมอ 3:15-16 พอได้รับข้อเรียกร้องนี้จากดาวิด อิชโบเซทจึงทรงให้คนไปพามีคาลมาจากสามีของเธอ คือบัลทีเอลบุตรชายของลาอิช 16 แต่สามีของเธอก็เดินพลางร้องให้พลางไปกับเธอจนถึงตำบลบาสุริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า "กลับไปเสียเถิด" และเขาก็กลับไป นี่เป็นหนึ่งในโศกนาฏกรรมส่วนตัวแห่งพระคัมภีร์เดิมอย่างแท้จริง บัลทีเอลตกเป็นเหยื่อในประสบการณ์ที่ยากลำบากครั้งนี้ เขาจึงหัวใจสลาย บาสุริมเป็นเมืองหนึ่งของตระกูลเบนยามินบนถนนระหว่างเมืองเยรีโคและกรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่านางมีกาล อับเนอร์และคณะกำลังมาจากกิเลอาดซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งเป็นที่ตั้งบัลลังก์ของอิชโบเซท

2 ซมอ 3:17-19 อับเนอร์ไม่เสียเวลาเลยในการเริ่มเจรจาต่อรองเพื่อให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือคนอิสราเอลทั้งหมด อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า "เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใครให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน 18 บัดนี้จึงให้เป็นจริงเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า 'เราจะช่วยอิสราเอลประชาชนของเราด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟิลิเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา'"

คณะผู้แทนจากอับเนอร์ถูกส่งไปหาพวกผู้นำของชนชาตินั้น เห็นได้ชัดว่าหลังจากซาอูลเสียชีวิตแล้ว มีคลื่นใต้น้ำที่คอยสนับสนุนดาวิดให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชนชาตินั้นทั้งหมด อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้เกิดขึ้นจริงเพราะว่าขณะนั้นอับเนอร์ยังให้การสนับสนุนอิชโบเซทโอรส

ของซาอูลอยู่ อย่างไรก็ตาม กาลเวลาได้แปรเปลี่ยนไปแล้ว นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่าคนอิสราเอลส่วนใหญ่ตระหนักว่าซาอูลได้เจิมตั้งดาวิดเพื่อเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของชนชาตินั้นทั้งหมด ไม่มีบันทึกที่เจาะจงเกี่ยวกับคำพูดที่อับเนอร์กล่าวเกี่ยวกับการที่ดาวิดช่วยอิสราเอลให้พ้นจากคนฟิลิสเตียเลย อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นการรับรู้ซึ่งเป็นที่นิยมไปทั่วแผ่นดินนั้น อับเนอร์จึงจะยื่นคำขอพวกผู้นำของชนชาตินั้นให้พร้อมใจกันหนุนหลังดาวิด

ยิ่งกว่านั้น 19 อับเนอร์ก็พบกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอล และวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำแม่ทัพเหล่านี้ระมัดระวังที่จะสร้างมติเอกฉันท์ของคนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง (ยกเว้นอิชโบเซท) เขาปรึกษากับพวกผู้นำของตระกูลเบนยามินเพราะว่านั่นเป็นตระกูลของซาอูลและอิชโบเซท เขาอยากให้คนเหล่านั้นมาร่วมวงด้วยในการปลุกกระแสตั้งดาวิดเป็นกษัตริย์ อับเนอร์จึงมาแจ้งข่าวให้ดาวิดทราบถึงการที่เขาไปเจรจาต่อเรื่องต่างๆอย่างระมัดระวังรวมถึงเรื่องตระกูลเบนยามินจะเห็นชอบด้วย

2 ซมอ 3:20-21 บันทึกเกี่ยวกับการประชุมครั้งใหญ่ในประวัติศาสตร์จึงถูกหมายเหตุไว้ว่าอับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอื่นอีกยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน เห็นได้ชัดว่าดาวิดแสดงความกรุณาและให้การต้อนรับอย่างดีแก่คณะผู้แทนนั้น อับเนอร์ตรงเข้าเรื่องทันที เขากล่าวแก่ดาวิดว่า **21 "ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวางตามขอบพระทัยของพระองค์"** ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ

อับเนอร์เสนอมงกุฎแห่งชนชาตินั้นทั้งสิ้นให้แก่ดาวิด ข้อเท็จจริงที่ว่ามีคนยี่สิบคนอยู่กับอับเนอร์ก็บ่งบอกดาวิดถึงมติเอกฉันท์ของตระกูลอื่นๆที่เหลือทั้งหมด นอกจากนั้น คนยี่สิบคนนั้นก็ประจักษ์พยานถึงความปรารถนาดีที่ดาวิดมีต่อทั้งอับเนอร์และพวกเขา นั่นจะพิสูจน์ว่าเป็นเรื่องสำคัญยิ่งในเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นตามมาไม่ช้า อับเนอร์และคณะของเขาจึงเดิน

ทางไปโดยสันติภาพ ยังไม่มีการบรรลุข้อตกลงในท้ายที่สุดอย่างแน่ชัด แต่ดูเหมือนว่าทุกคนมีความสุขกับความเป็นไปได้ของมัน เห็นได้ชัดว่าคนอิสราเอลส่วนใหญ่ไม่มั่นใจในตัวอิชโบเชท นอกจากนั้น ไม่มีการให้รายละเอียดเกี่ยวกับว่าอิชโบเชทจะถูกลดจากตำแหน่งกษัตริย์อย่างไร เหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นตามมาในไม่ช้าจะแก้ไขปัญหานั้นเอง

2 ซมอ 3:22-23 ขณะเดียวกัน โยอาบแม่ทัพของดาวิดก็ไปที่อื่น ดูกิต ขณะนั้น ข้าราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากการไปปล้นและนำสิ่งของที่ริบได้มากมายนั้นมา ด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านี้ดาวิดใช้โยอาบไปทำภารกิจหนึ่งเพื่อไล่ตามกองปล้นซึ่งเป็นคนฟิลิเตีย คำที่แปลว่า ทหาร (เกคูว์ด) มีความหมายว่ากองปล้น แม้มิได้ระบุไว้ คนเหล่านี้ อาจเป็นคนฟิลิเตียหรืออาจเป็นคนอามาเลซก็ได้ หลังจากกลับมาพร้อมชัยชนะ โยอาบก็ได้รับทราบถึงการมาเยือนของอับเนอร์ตอนที่เขาไม่อยู่ **23** เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า "อับเนอร์บุตรเนอร์มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ"

โยอาบไม่ชอบหน้าอับเนอร์เลย เราจำได้ว่าอับเนอร์เองเป็นผู้ที่มาอาสาเสตน้องชายของโยอาบในการศึกที่กิเบโอน โยอาบไม่เคยยกโทษอับเนอร์เพราะเรื่องนั้นเลย

2 ซมอ 3:24-25 เมื่อได้รู้ถึงการมาเยือนของอับเนอร์ โยอาบจึงเดือดดาลยิ่งนัก เขาเดินบึ่งไปหาดาวิดและเรียกร้องขอคำอธิบาย แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูกิต อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ โฉนพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว โยอาบสับสนงุนงงยิ่งนักที่ดาวิดได้ต้อนรับศัตรูของตน เขาจึงเตือนดาวิดว่า

25 พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ" เท่าที่โยอาบรู้ อับเนอร์ได้มาเพื่อรวบรวมข่าวกรองเกี่ยวกับสถานการณ์ของดาวิด ในความคิดของเขาแล้ว อับเนอร์มาเพื่อที่จะหลอกลวงดาวิดและทำให้เขาพ่ายแพ้เท่านั้น

2 ซมอ 3:26   ดั่งนั้น โดยปราศจากการรู้เห็นหรือความเห็นชอบของดาวิด เมื่อโยอาบออกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำชื่อสิราห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่ ถึงแม้ว่ามีได้ถูกบรรยายไว้เป็นอื่น เห็นได้ชัดว่าบ่อน้ำชื่อสิราห์ก็อยู่บนถนนที่ขึ้นไปทางทิศเหนือออกไปจากเมืองเฮโบรน เห็นได้ชัดว่าอับเนอร์หยุดพักค้างคืนที่นั่น ดั่งนั้นมีคนไปแจ้งข่าวแก่อับเนอร์ให้กลับมายังเฮโบรน

2 ซมอ 3:27   ดั่งนั้นเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพบกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแก้แค้นโลหิตของอาสาเฮลน้องชายของตน อับเนอร์จึงถูกฆ่าตายโดยโยอาบเพื่อเป็นการแก้แค้นที่เขาฆ่าอาสาเฮล

2 ซมอ 3:28-30   เมื่อได้ยินถึงการกระทำนี้ ดาวิดจึงไม่พอใจอย่างมาก ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า "ตัวเราและราชอาณาจักรของเราปราศจากความผิด สืบไปเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรนอร์ ดาวิดอยากแสดงให้เห็นชัดเจนว่าเขาไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความตายของอับเนอร์ ยิ่งกว่านั้น เขายังยกความผิดของเรื่องนี้ให้แก่ครอบครัวของโยอาบอีกด้วย

29 ขอให้โทษนั้นตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือวงศ์วานบิดาของเขาทั้งสิ้น ขออย่าให้คนที่มิสิ่งไหลออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดขมบึ้ง ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ" ดาวิดจึงกล่าวคำสาปแช่งให้ตกแก่อดีตสหายของเขา เท่าที่ดาวิดทราบ เขาทูลขอให้ลูกหลานของโยอาบไม่ขาดจากการมีโรค (นั่นคือ สิ่งไหลออก) เป็นโรคเรื้อน ขาเขยง ถูกฆาตกรรม หรือยากจนเลย

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับอาชญากรรมนั้นถูกหมายเหตุไว้ 30 นี้แหละโยอาบกับอาปีชายน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่กิเบโอน เห็นได้ชัดว่าอาปีชายน้องชายของโยอาบช่วยเหลือเขาในการสังหารอับเนอร์ แรงจูงใจของพวกเขา ก็คือ เพื่อล้างแค้นอับเนอร์ที่ฆ่าน้องชายของพวกเขา

2 ซมอ 3:31-35 เห็นได้ชัดว่าดาวิดเป็นทุกข์โศกด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาแสดงให้ประชาชนเห็นชัดเจนถึงการที่เขาคร่ำครวญให้กับการเสียชีวิตก่อนเวลาของอับเนอร์

แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า "จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และจงไว้ทุกข์ให้อับเนอร์" และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคว้นของอับเนอร์ไป 32 เขาก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียงกันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ ดาวิดจึงประกาศเวลาแห่งการไว้ทุกข์อย่างเป็นทางการให้แก่อับเนอร์ ตัวเขาเองเป็นคนนำประชาชนในการไว้ทุกข์ให้แก่การเสียชีวิตของอับเนอร์ อับเนอร์จึงถูกฝังที่เฮโบรน

ดาวิดยังกล่าวคำไว้อาลัยอย่างไร้เพราะให้แก่อับเนอร์ด้วย 33 และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า "ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย คำตอบสำหรับคำถามนั้นก็ชัดเจนอยู่แล้ว อับเนอร์มิได้ตายแบบนั้น 34 มือของท่านก็มีได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มีได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย" เขาไม่ได้ถูกมัดเหมือนอย่างอาชญากรคนหนึ่ง แต่เขาถูกฆ่าตายต่อหน้าพวกคนชั่ว อีกครั้งที่ดาวิดแสดงความไม่พอใจอย่างแรงต่อสิ่งที่ยออาบและอาปีซัยได้กระทำ หลังจากกล่าวของดาวิดที่ข้างหลุมศพแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก

หลังงานศพนั้น 35 แล้วประชาชนทั้งปวงก็มาทูลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิเสธว่า "ถ้าเราลืมรสนมปังหรือสิ่งใดๆก่อนดวงอาทิตย์ตกขอพระเจ้าทรงทำโทษเราและให้หนักยิ่งกว่า" ดาวิดอดอาหารด้วยความโศกเศร้าให้กับสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดทั้งวันนั้นที่จัดงานศพของอับเนอร์ เขากล่าวคำปฏิญาณให้ตนได้รับความตายหากเขารับประทานอาหารในวันนั้น

2 ซมอ 3:36-37 ไม่มีข้อบ่งชี้ว่าดาวิดเสแสร้งในการไว้ทุกข์ต่อหน้าประชาชนของเขา อย่างไรก็ตาม ที่เขาทำอย่างนั้นก็ดีแล้ว ประชาชนสังเกตเห็นว่าเขาไม่มีความผิดในเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นนั้น ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่ง

กษัตริย์ทรงกระทำ 37 ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่าไม่เป็นพระ
ประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้มาอับเนอร์บุตรชายเนอร์เสีย อุปนิสัยอันชอบธรรมของดาวิด
ปรากฏชัดเจนแก่สายตาของประชาชนอิสราเอล เหมือนที่ดาวิดจะกล่าวในอีกหลายปีต่อมาว่า “ผู้
ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า” (2 ซามูเอล 23:3)
เขาได้แสดงออกถึงอุปนิสัยอันชอบธรรมของเขาอย่างเปิดเผยเพื่อให้คนทั้งปวงได้เห็น

2 ซมอ 3:38-39 ดาวิดจึงคร่ำครวญแก่พวกคนสนิทของตนว่า "ท่านไม่ทราบหรือ
ว่า วันนี้เจ้านายและคนสำคัญยิ่งคนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล กษัตริย์หนุ่มผู้นี้ได้แต่สรรเสริญอับ
เนอร์แม่ทัพผู้วายชนม์ สติปัญญาของดาวิดจึงถูกแสดงให้เห็นเพิ่มเติม เขายังแสดงความสิ้นหวัง
ด้วยเรื่องความโง่เขลาของผู้ได้บังคับบัญชาของตัวเองด้วย **39** แม้เราได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์
แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเย
โฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด" อาจเป็นไปได้ว่าดาวิดไม่คิดว่าตัวเองมี
อำนาจทางการเมืองที่จะตัดสินลงโทษโยอาบและอาบิชัยได้ ยิ่งกว่านั้น เขาทั้งสองยังเป็นหลาน
ชายของเขาอีกด้วย เหมือนกับวีรบุรุษสงครามที่แท้จริง โยอาบและอาบิชัยเป็นผู้ที่ใครก็จะต้อง
ไม่ได้แม้แต่ดาวิดชั่วขณะหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เขาก็ฝากเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อที่จะ
ดวงความยุติธรรมออกมา

*****

*ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 4: บทถัดไปนี้ของ 2 ซามูเอลนำเสนอเรื่องราวอันน่ากลัวเพิ่ม
เติมเกี่ยวกับการฆาตกรรมอิชโบเชทและปฏิกิริยาอันรวดเร็วและยุติธรรมของดาวิดที่มีต่อ
เหตุการณ์นั้น*

2 ซมอ 4:1 คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนจากเฮโบรนและดาวิดไปยังอิชโบเชท เมื่อ
อิชโบเชทราชโอรสของซาอูลทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของ
พระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงก็เป็นทุกข์ อิชโบเชทได้รับการยกชูขึ้นเป็นกษัตริย์เพียง
เพราะอำนาจทางการเมืองและทางทหารของอับเนอร์ เมื่อฝ่ายหลังจากไปแล้ว เขาก็ทำอะไรไม่

ถูกเพราะความกลัวและการตัดสินใจไม่ถูก ความอ่อนแอของอุปนิสัยของเขาและความไร้ประสิทธิภาพของการปกครองของเขาก็ปรากฏชัดเจน ดังนั้นคนส่วนใหญ่ของชนชาตินั้นจึงเดือดร้อนใจเพราะชายอ่อนแอคนนี้เป็นกษัตริย์ของพวกเขา

2 ซมอ 4:2-3 รายละเอียดที่เป็นพื้นหลังของเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้ถูกบันทึกไว้โดยนักประวัติศาสตร์ท่านนี้ ฝ่ายราชโอรสของซาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองพลัน คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย 3 ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกัทธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้) ข้าราชการสองคนของกองทัพของอิซโบเซทถูกระบุไว้ ทั้งบาอานาห์และเรคาบเป็นคนเบนยามิน ด้วยเหตุนี้จึงเชื่อกันว่าพวกเขาจงรักภักดีต่อกษัตริย์ชาวเบนยามินของพวกเขา อย่างไรก็ตาม มีหมายเหตุถูกกล่าวไว้ว่าจริงๆแล้วครอบครัวของพวกเขาได้แปรพักตร์ไปอยู่ฝ่ายยูดาห์แล้ว เพราะว่าเมืองกัทธาอิมเป็นเมืองหนึ่งในยูดาห์ บัดนี้ครอบครัวของพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่นแล้ว นี่บอกเป็นนัยว่าความจงรักภักดีของพวกเขาที่อยู่ฝ่ายดาวิดอย่างลับๆ

2 ซมอ 4:4 รายละเอียดอีกประการเกี่ยวกับครอบครัวของซาอูลถูกนำเสนอเป็นข้อมูลพื้นหลัง โยนาธานราชโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นนอຍ เมื่อมีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลูกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเธอรีบหนีไปนั้นเด็กนั้นก็หล่นลงและเป็นนอຍ ท่านชื่อเมฟีโบเซท

เมื่อข่าวเรื่องการเสียชีวิตของซาอูลและโยนาธานที่การศึกที่ภูเขากิลโบอา (ติดกับหุบเขายิสเรเอล) มาถึง ครอบครัวของโยนาธานก็หนีอย่างแตกตื่น มีบันทึกไว้ตรงนี้ว่าโยนาธานมีลูกชายเล็กๆคนหนึ่งซึ่งมีอายุห้าขวบในขณะนั้น ชื่อของเขาคือ เมฟีโบเซท ในความสับสนวุ่นวายและความแตกตื่นหลังจากการพ่ายแพ้ของซาอูล พี่เลี้ยงของเมฟีโบเซทน้อยก็วิ่งหนีไปและทำเขาหล่นด้วยขณะที่วิ่งหนี เห็นได้ชัดว่ากระดูกหลายชิ้นในเท้าทั้งสองของเขาหักและไม่เข้าที่อย่างเหมาะสมอีกเลย ด้วยเหตุนี้ เด็กน้อยผู้นี้จึงกลายเป็นคนง่อยถาวร จะไม่มีการกล่าวถึงเมฟีโบเซท

ทีกิเลยจนกระทั่งในบทที่ 9 อย่งไรก็ตาม ตรงนี้ผู้เขียนเห็นว่าเป็นการเหมาะสมที่จะแทรก ข้อมูลพื้นหลังนี้เข้ามา อาจเป็นได้ว่าสภาพที่เป็นง่อยของเขาทำให้เขาถูกตัดออกจากการถูก พิจารณาเป็นกษัตริย์เมื่อบิดาของเขาถูกถอดจากตำแหน่งแล้ว

2 ซมอ 4:5-7 ขณะเดียวกัน ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อ เรคาบและบาอานาห์นั้นได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิชโบเซท ขณะเมื่อ พระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง 6 และเขาเข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็ แทะงพระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์พี่ชายก็หนีไป 7 และเมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำหนัก นั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระแท่นบรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และประหาร พระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระเศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน

ตอนเที่ยงวันของวันนั้น เรคาบและบาอานาห์ก็ย่องเข้าไปในตำหนักของอิชโบเซทโดย แสร้งทำเป็นว่ามาเอาข้าวสาลีไปแจกจ่ายให้แก่พวกทหารที่อยู่ได้บังคับบัญชาของพวกเขา เชื่อกันว่าได้ขายโครงซี่ที่ห้าเป็นอวัยวะสำคัญ ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นเป้าหมายของการ โจมตีที่ทำให้ถึง ตาย เห็นได้ชัดว่าขณะนั้นอิชโบเซทกำลังงีบหลับตอนเที่ยงวันอยู่ ผู้ร้ายสองคนนี้จึงฆาตกรรมเขา บนเตียงของเขา ตัดศีรษะของเขาออก เอามันไปด้วยและหนีไป จากนั้นพวกเขาก็หนีลงไปตาม ที่ราบจอร์แดนและขึ้นไปในที่ราบสูงยูเดียสู่เฮโบรนโดยเดินทางตลอดทั้งคืน

2 ซมอ 4:8 พวกเขาจึงไปโผล่ที่เฮโบรนเช้าวันต่อมาเพื่อถวายศีรษะของอิช โบเซทแก่ดาวิด พวกคนร้ายสองคนนี้คิดว่าตนจะได้รับรางวัลสำหรับการกระทำของตน และเขา นำพระเศียรของอิชโบเซทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ศีรษะของอิชโบเซทบุตรของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนี้เหนือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล"

2 ซมอ 4:9-12 พวกเขาถึงกับประหลาดใจที่ดาวิดโมโหกับอาชญากรรมของพวกเขา แต่ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า "พระเยโฮ วาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด คือพระองค์ผู้ทรงไถ่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก 10 เมื่อ

ผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า 'ดูเถิด ชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว' และคิดว่าตนนำข่าวดีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่ศึกลาก ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น 11 ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่บ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น ฉะนั้นบัดนี้เราจะไม่เรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ"

เขาเตือนความจำมาตรทั้งสองคนนี้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชาวอามาเลขคนนั้นที่ได้สังหารชาอูลเสีย อย่างน้อยชายคนนั้นก็ทำไปตามคำขอของชาอูล ชายสองคนนี้ไม่ได้เป็นอะไรมากกว่ามาตรซัดๆเลย พวกเขาไม่เพียงฆ่าชายผู้ไร้ผิดคนหนึ่งอย่างเลวทรามเท่านั้น แต่ชายคนนั้นยังเป็นกษัตริย์ที่ยังดำรงตำแหน่งอยู่ของอิสราเอลอีกด้วย ดาวิดไม่เสียเวลาในการตัดสินลงโทษชายทั้งสองให้ได้รับโทษประหารชีวิตเสียเดี๋ยวนั้นเลย

12 และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์ และพวกเขาก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขนงศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

การลงโทษอย่างสาสมได้ถูกกระทำอย่างฉับไวต่อมือสังหารทั้งสองคนนี้ พวกเขาถูกประหารชีวิตอย่างรวบรัดและศพของพวกเขาก็ถูกกระทำอย่างดูหมิ่น โดยการตัดมือและเท้าของพวกเขาออกเสีย จากนั้นศพของพวกเขาก็ถูกแขวนประจานเพื่อทำให้หมดศักดิ์ศรี อาจเป็นไปได้ว่าการตัดมือและเท้าจากศพของพวกเขานั้นมากกว่าแค่การดูถูกเหยียดหยาม อาจเป็นไปได้ว่าคนเชื่อกันว่าในนรกพวกเขาจะไม่มีมือและเท้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ ดาวิดจึงพยายามที่จะระบายความโกรธของตนต่อพวกเขาให้ถึงขีดสุด

ตรงกันข้าม ศีรษะของอิชโบเซทถูกฝังไว้พร้อมกับการให้เกียรติอย่างยิ่งในที่ฝังศพของอับเนอร์ ดาวิดจึงแสดงออกชัดเจนถึงการไร้ผิดของตนและความเดือดดาลที่มีต่อสิ่งที่ชายทั้งสองนี้ได้กระทำอย่างอุกอาจ พวกเขาไม่เพียงฆาตกรรมชายผู้ไร้ผิดคนหนึ่งเท่านั้น แต่พวกเขายังโจมตีกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย เขาไม่ขอมีส่วนในการนั้นเลย

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 5: ในบทนี้มี การเล่าต่อไปเกี่ยวกับการขึ้นครองราชบัลลังก์ของดาวิด ทั้งสิบสองตระกูลของคนอิสราเอลร่วมใจกันหนุนหลังเขาให้เป็นกษัตริย์ กรุงเยรูซาเล็มถูกทำให้เป็นเมืองหลวงของประเทศ และรายละเอียดเกี่ยวกับบุตรทั้งหลายที่เกิดแก่ดาวิดในกรุงเยรูซาเล็มก็ถูกหมายเหตุไว้เช่นกัน สุดท้าย มีบันทึกเกี่ยวกับสงครามอีกครั้งกับคนฟีลิสเตีย ที่ควรหมายเหตุไว้เป็นพิเศษคือ การทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งของดาวิดเกี่ยวกับวิธีที่จะตอบสนองต่อการรุกรานของคนฟีลิสเตีย

2 ซมอ 5:1-3   แน่นอนว่าข่าวแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วทั่วแผ่นดินนั้นที่ดาวิด โสกเศร้าด้วยเรื่องความตายของอิซโบเซทและการลงโทษพวกฆาตกรที่ฆ่าเขาอย่างรวดเร็ว ดังนั้นบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดูกและเนื้อของพระองค์ 2 ในอดีตเมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า 'เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล'" บรรดาผู้นำของตระกูลต่างๆของชนชาตินั้นได้ออกมาหาพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนดาวิด ในฐานะอิสราเอลคนหนึ่ง เขาก็เป็นหนึ่งในพวกเขา เหมือนกับตอนที่ซาอูลเป็นกษัตริย์ ทุกคนต่างรู้ว่าดาวิดต่างหากที่เป็นผู้นำตัวจริง ยิ่งกว่านั้น พวกเขาต่างก็รู้ว่าพระเจ้าทรงเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์ตอนที่ซามูเอลยังมีชีวิตอยู่

3 ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คำที่แปลว่า พันธสัญญา (เบริช) ปกติแล้วก็แปลว่า 'พันธสัญญา' ที่น่าสนใจเป็นพิเศษก็คือคำที่แปลว่า เจิมตั้ง (มาชาก) มันเป็นที่มาของคำว่าเมสสิยาห์ (มาชียัค) คำหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้ได้รับการทรงเจิม' พระเยซูคริสต์ทรงประสูติในวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด พระองค์ทรงอยู่ในราชวงศ์ของดาวิดในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอล

ในคำสมัยใหม่ กษัตริย์ถูก 'สวมมงกุฎ' เพื่อรับตำแหน่ง เหล่าประธานาธิบดีก็ทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง อย่างไรก็ตาม วิธีการของพระเจ้าในการแต่งตั้งกษัตริย์ก็คือ การเจิมตั้งเขาพร้อมกับน้ำมันเจิมศักดิ์สิทธิ์ น้ำมันนั้นคล้ายคลึงหากไม่เหมือนเสียทีเดียวกับน้ำมันเจิมบริสุทธิ์ตามที่ถูกกำหนดไว้ในอพยพ 25 มันทำจากน้ำมันมะกอกเทศและปรุงด้วยเครื่องหอมต่างๆเพื่อที่ว่ามันจะได้เหมือนน้ำหอมมากขึ้น แน่ใจว่ามันมีภาพเล็งถึงการเจิมฝ่ายวิญญาณของพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก ดังนั้น ดาวิดจึงเป็นกษัตริย์ที่ได้รับการทรงเจิมให้ปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น

2 ซมอ 5:4-5 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้หมายเหตุรายละเอียดเกี่ยวกับพงสาวดารของรัชกาลของดาวิด ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี 5 ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี บางท่านได้หมายเหตุไว้ว่าดาวิดเป็นแบบที่เล็งถึงพระเยซูตรงที่ว่าพระเยซูทรงเริ่มพระราชกิจปรนนิบัติมวลชนเมื่อทรงมีพระชนมายุสามสิบพรรษา อีกอย่างดูเหมือนว่าดาวิดอายุประมาณสามสิบเจ็ดหรือสามสิบแปดปีตอนที่เขากลายเป็นกษัตริย์ปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น ตามที่ 1 พงศกษัตริย์ 2:11 ได้กล่าวไว้ เขาครองราชย์ทั้งหมดสี่สิบปีและเขาสิ้นชีวิตเมื่ออายุเจ็ดสิบปี

2 ซมอ 5:6-7 กรุงเยรูซาเล็มไม่เคยถูกรอบครองทั้งหมดมาก่อน เดิมทีมันเคยเป็นเมืองของคนเยบรูส ซึ่งเป็นคนคานาอันกลุ่มหนึ่ง คนเยบรูสยังควบคุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของกรุงนั้นกระทั่งในสมัยของดาวิด ดังนั้น กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม รบกับคนเยบรูส ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า "แยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนตาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้" ด้วยคิดว่า "ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้"

กรุงเยรูซาเล็มตั้งอยู่บนยอดเขา (เนินเขา) ที่มีหินขรุขระมาโดยตลอด มันจึงเป็นเมืองที่ป้องกันได้ทางทหาร นั่นจึงน่าจะเป็นเหตุที่ว่าเพราะเหตุใดคนอิสราเอลถึงไม่เคยขับไล่คนเยบรูสออกไปได้อย่างหมดสิ้นเลย นอกจากนี้ มันทำให้คนเยบรูสเกิดเยอหยิ่งด้วย พวกเขาเยาะเย้ยดาวิด

โดยกล่าวว่าแม้แต่คนตาบอดและคนง่อยก็สามารถจับวางเขามิให้ยี่ดกรุ่นนั้นไปได้ ผู้เขียน
หมายเหตุไว้ว่าเป็นปริศนาว่า 7 แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งชื่อศิโยนได้ คือ
เมืองของดาวิด ทั้งๆที่คนเยบรูสเยาะเย้ยเช่นนั้น ดาวิดก็พิชิตกรุ่นนั้นได้อยู่ดี ศิโยนเดิมที่เป็นที่มั่น
บนชายขอบทิศตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม โดยตั้งอยู่บนยอดเนินเขาหนึ่ง ต่อมาชื่อ
นั้นกลายเป็นชื่อที่ใช้เรียกกรุงเยรูซาเล็มเองด้วย ในพื้นที่เดียวกันนั้นของกรุงเยรูซาเล็มด้านทิศ
ตะวันออก ดาวิดก็สร้างพระราชวังหนึ่งในท้ายที่สุดและทำให้มันเป็นบ้านของตน

2 ซมอ 5:8 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการโจมตีครั้งนั้นถูกทำให้ไว้ในวันนี้
ดาวิดตรัสว่า "ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบรูส คนง่อยและคนตาบอด ผู้ซึ่งจิตใจ
ของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร" เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า "อย่าให้คน
ตาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ"

คำที่แปลว่า **ทางน้ำไหล (ทซินนัวร์)** ไม่ได้หมายถึงทางระบายน้ำทิ้ง แต่เป็นทางสำหรับ
น้ำจืด มันเหมือนกับทางน้ำหรือท่อประปา ในบริเวณใกล้เคียงเมืองของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม
ด้านทิศตะวันออกมีปล่องลึกลงสู่แหล่งน้ำใต้ดิน คนเยบรูสสมัยโบราณได้ขุดปล่องนั้นไว้เพื่อที่จะ
ได้มีน้ำกินน้ำใช้ในเวลาที่ถูกโจมตีทางทหาร ดาวิดทราบถึงเรื่องนี้และเสนอรางวัลเป็นตำแหน่ง
ผู้นำให้แก่ผู้ใดก็ตามในคนของเขาที่ขึ้นไปบนภูเขาผ่านทางปล่องมีค่านั้นได้ (ผู้แปลใส่วลีที่ว่า **ผู้
นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร** จาก 1 พงศาวดาร 11:6 ซึ่งมันถูกพบในเนื้อหาตอนนั้น)

เมื่อไม่นานมานี้ นักโบราณคดีท่านหนึ่งนามว่าวอร์เรนค้นพบปล่องนี้และทุกวันนี้มันถูก
เรียกว่า 'Warren's Shaft' (ปล่องของวอร์เรน) คนเยบรูสคิดว่าตัวเองมั่นคงปลอดภัยในที่มั่นของ
ตนแห่งศิโยน โดยคิดว่าเสบียงน้ำและปล่องของตนไม่เป็นที่ทราบแก่ดาวิด เขาตอบส่งคนขึ้นไป
บนปล่องนั้นซึ่งต่อมาพวกเขาโจมตีกรุ่นนั้นจากข้างใน

นอกจากนี้ ดาวิดสั่งคนของเขาให้สังหารพวกคนง่อยและพวกคนตาบอดในเมืองนั้นด้วย
ก่อนหน้านั้นคนเยบรูสเย้าหยันดาวิดว่าแม้แต่คนง่อยและคนตาบอดของพวกเขาก็ต้านทานเขาได้
คนเหล่านี้ได้คู่มือและเยาะเย้ยดาวิด เขาสั่งสอนคนเหล่านั้นและขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้น

กรุงเยรูซาเล็มตลอดไป ด้วยเหตุนี้คำพยากรณ์หนึ่งจึงถูกคิดค้นขึ้นมาเพื่อการนั้น “อย่าให้คนตาบอด และคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ”

2 ซมอ 5:9 จากนั้นดาวิดก็ทำให้กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นเมืองหลวง ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั่นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มิลโลเข้าไปข้างใน คำว่า *มิลโล* มีความหมายตรงตัวว่า ‘ปราการเข้มแข็ง’ และเห็นได้ชัดว่าหมายถึงกำแพงป้องกันข้าศึกหรือป้อมที่แยกเมืองของดาวิดออกจากเมืองที่อยู่สูงขึ้นไปบนภูเขาศิโยน ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่าดาวิดพัฒนาพื้นที่ส่วนนี้ของกรุงเยรูซาเล็ม มันก็คล้ายกับว่าเขาสร้างเมืองย่อยขึ้นที่นั่น ลักษณะทางภูมิประเทศของเมืองของดาวิดก็คือ สันเขาที่โผล่ขึ้นมาจากหุบเขาจิดโรนที่อยู่ทางทิศตะวันออกและหุบเขาไทโรเปียน (Tyropean) ที่อยู่ติดกันทางทิศตะวันตก ซากปรักหักพังของเมืองของดาวิดยังมีอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้

2 ซมอ 5:10 บัดนี้การครองราชย์ของดาวิดแบ่งบานเต็มที และดาวิดทรงเจริญยิ่งๆขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์ เขาไม่ได้เป็นผู้ลี้ภัยหรือคนหลบหนีทางการอีกต่อไปแล้ว เขาไม่ได้เป็นผู้นำของแค่ตระกูลหนึ่งของอิสราเอลอีกต่อไปแล้ว บัดนี้เขาเป็นกษัตริย์ผู้ปกครองประชากรของพระเจ้าแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าอยู่บนตัวเขาและด้วยเหตุนี้ ดาวิดจึงกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่

2 ซมอ 5:11 แม้แต่กษัตริย์แห่งเลบานอนในเมืองไทระ คือฮิราม ก็ยังสังเกตเห็นพระพรของพระเจ้าที่มีอยู่บนดาวิด ฮิรามกษัตริย์เมืองไทระได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาสร้างพระราชวังของดาวิด ใน 1 พงศกษัตริย์ 5:1 ฮิรามได้ชื่อว่า “รักดาวิดอยู่เสมอ” ไม่มีหมายเหตุไว้ว่าฮิรามกลายมาเป็นเพื่อนของดาวิดได้อย่างไรหรือเพราะเหตุใด อาจเป็นไปได้ว่าเขาพยายามผูกมิตรกับผู้ที่เขามองว่าเป็นเพื่อนบ้านที่มีอำนาจมาก ในฐานะเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งที่ชอบธรรมและมีปัญญา ดาวิดอาจทำให้ฮิรามรู้สึกประทับใจหรืออาจเป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงคลไกรฮิรามให้เป็นเพื่อนกับดาวิดก็ได้ เลบานอนสมัยนั้นเป็นชนชาติหนึ่งที่ขึ้นชื่อในเรื่องช่างฝีมือด้านก่อสร้าง

เห็นได้ชัดว่าดาวิดได้แจ้งให้ฮีรามทราบแล้วถึงความปรารถนาของตนที่จะสร้างพระราชวังหลังใหม่ที่กรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้น ฮีรามจึงเสนอไม่เพียงวัสดุก่อสร้างชั้นยอดคือ ไม้สนสีดาร์เท่านั้น แต่ยังส่งพวกช่างไม้และช่างก่อมาเพื่อสร้างพระราชวังให้แก่ดาวิดด้วย พระราชวังนั้นได้ชื่อว่า “บ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์” ใน 2 ซามูเอล 7:2 เราไม่ทราบชัดเจนว่าพระราชวังหลังนี้ถูกสร้างด้วยไม้สนสีดาร์ทั้งหลังหรือแค่ประดับด้วยไม้สนสีดาร์ อย่างไรก็ตามมันก็คงสวยงามเป็นแน่ มันน่าจะอยู่บนยอดสันเขาของเมืองของดาวิดเพื่อรับลมเย็นที่พัดมาจากทิศใดก็ตามที่มันกำลังพัดอยู่

2 ซมอ 5:12 และดาวิดทรงทราบว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ขณะที่ดาวิดเพิ่มพูนเสถียรภาพแห่งรัชกาลของตน เขาก็เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงสถาปนาเขาในฐานะกษัตริย์แล้ว นอกจากนี้ เมื่อเขาตระหนักถึงความเจริญรุ่งเรืองที่เพิ่มมากขึ้นของอาณาจักรของตน เขาก็เข้าใจว่าพระเจ้ากำลังอวยพรราชอาณาจักรของเขา เพราะเห็นแก่คนอิสราเอลประชากรของพระองค์ เห็นได้ชัดถึงพระพรของพระเจ้าที่มีอยู่บนผู้นำที่ชอบธรรมและดำเนินตามทางของพระเจ้า

2 ซมอ 5:13-16 ขณะเดียวกัน ภายหลังจากที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้นางสนมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิดราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก เราควรหมายเหตุไว้ว่าการมีภรรยาคนเดียวเป็นพระประสงค์ที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าเสมอมา การมีภรรยาหลายคนถูกอนุญาตให้กระทำได้และถูกควบคุมโดยพระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิม แม้ว่าพระเจ้าทรงอนุญาต แต่มันก็ไม่เคยเป็นพระประสงค์ที่สมบูรณ์แบบของพระองค์เลย นอกจากนี้ มันมักนำไปสู่ความขัดแย้งและการชิงดีชิงเด่นภายในครอบครัวด้วย คำที่แปลว่า นางสนม (*บีย์เลเกช*) ไม่ได้หมายถึงธรรมเนียมทางสังคมในวัฒนธรรมตะวันตกสมัยใหม่ มันสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ไม่ใช่การสมรสโดยสมบูรณ์ เมื่อชายชาวตะวันออกมีปัญญาที่จะเลี้ยงดูคนรักเพิ่มเติมได้ นางสนมก็อนุญาตให้มีได้ในฐานะผู้หญิงแห่งฮาเร็มของเขา แม้จะสนิทสนมกับสามีของพวกนาง แต่พวกนางก็ไม่มีสถานะของภรรยาอย่างเต็มที่

นักประวัติศาสตร์ท่านนี้บันทึกเกี่ยวกับบุตรทั้งหลายที่เกิดกับภรรยาและนางสนมเหล่านี้ของดาวิด 14 ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โชบับ นาธัน ซาโลมอน 15 อิบฮาร์ เอลิชูอา เนเฟก ยาเฟีย 16 เอลิซามา เอลียาดา และเอลิเฟเลท แน่นอนว่าที่ควรหมายเหตุไว้ในบุตรเหล่านี้ก็คือ ซาโลมอน 1 พงสวดสาร 5:3 หมายเหตุว่าสี่คนแรกในบุตรเหล่านี้เกิดแก่นางบัทเชบา บุตรคนอื่นๆถูกหมายเหตุไว้ใน 1 พงสวดสาร 3:6-8

2 ซมอ 5:17-18 ขณะเดียวกัน เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟิลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นก็จึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง ข้ามไปไปถึงแผ่นดินฟิลิสเตียเรื่องที่ว่าดาวิดกลายเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลทั้งสิ้นแล้ว เพื่อตอบสนองต่อข่าวนี้ ประชาชาติฟิลิสเตียจึงตั้งใจว่าจะทดสอบความกล้าหาญของดาวิดและรุกรานอิสราเอลโดยมีจุดประสงค์ที่จะก่อสงคราม เมื่อได้ยินเรื่องการรุกรานนั้น ดาวิดจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

คำที่แปลเช่นนั้น (*มัทซุวด์*) คือที่มาของคำสมัยใหม่ที่ *มาซาคา* มันมีความหมายตรงตัวว่า 'ป้อม', 'ปราการ' หรือ 'ปราสาท' อาจเป็นไปได้ว่าที่กำบังเข้มแข็งที่นั่นคือสถานที่แห่งหนึ่งที่มีป้อมปราการเข้มแข็งใกล้กรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่าดาวิดไปยังที่กำบังเข้มแข็งซึ่งอยู่ทางใต้ที่ *มาซาคา* อย่างไรก็ตาม ลักษณะภูมิศาสตร์ของการศึกที่จะเกิดขึ้นตามมาในไม่ช้าดูเหมือนจะบ่งบอกว่าที่กำบังเข้มแข็งนั้นอยู่ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็ม

ดังนั้น **18** ฝ่ายคนฟิลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม หุบเขาเรฟาอิมเปิดช่องไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้โดยห่างไปประมาณห้าไมล์จากกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาตั้งค่ายพักที่นั่น

2 ซมอ 5:19 แม้ว่าราชอาณาจักรนี้ถูกรุกรานโดยกำลังพลของศัตรู ดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่" ในโมงยามวิกฤติที่คำตอบดูเหมือนจะชัดเจนอยู่แล้ว ดาวิดก็แสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าก่อนในเรื่องนี้ เขาน่าจะฟังพยากรณ์และชุมนุมที่มีไว้สำหรับผู้นำ

ของอิสราเอล ในการใช้คำศัพท์ของพระคัมภีร์ใหม่ เราก็คงกล่าวว่าเขาอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ กล่าวง่าย ๆ คือ เขาถามพระเจ้าว่าเขาควรทำอะไรดี

พระเจ้าตรัสตอบโดยตรง และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า "จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่" เห็นได้ชัดว่าดาวิดไม่ได้ฟังความเข้าใจของตนเอง ถึงแม้ดูเหมือนว่าเขาควรต่อสู้ผู้รุกราน แต่ก่อนที่เขาจะลงมือทางทหาร เขาก็ขอคำปรึกษาของพระเจ้าก่อน พระเจ้าตรัสชัดเจนให้เขาเดินหน้าเลยโดยสัญญาว่าเขาจะได้รับชัยชนะ

2 ซมอ 5:20-21   ดังนั้น ดาวิดเสด็จมายังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะคนฟิลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงเข้าศึกของข้าพเจ้าตั้งกระแสน้ำที่พุ่งใส่" เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัลเปราซิม 21 และคนฟิลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เผาเสีย สถานที่ๆบาอัลเปราซิมอยู่ห่างไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้เพียงประมาณสองไมล์จากกรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่าคนฟิลิสเตียรุกเข้ามาในอิสราเอลสักแล้ว คำว่า *บาอัลเปราซิม* มีความหมายตรงตัวว่า 'เจ้าแห่งการทะลวง' หรือ 'เจ้าแห่งการทำให้แตก' นี่สื่อว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้ดาวิดตีฝ่าแนวล้อมของคนฟิลิสเตียออกมาได้เหมือนน้ำท่วมใหญ่ คนฟิลิสเตียถูกตีแตกกระเจิงจนถึงขนาดที่ว่าพวกเขาทิ้งรูปเคารพของตนไว้ข้างหลัง ดาวิดสั่งทหารของเขาให้เผารูปเคารพเหล่านี้เสียตรงนั้นเลย

2 ซมอ 5:22   เราอาจคิดว่าคนฟิลิสเตียได้รับบทเรียนแล้ว แต่หลังจากนั้นไม่นาน พวกเขาถูกรุกรานคนอิสราเอลอีกครั้ง โดยกลับไปยังหุบเขาเรฟาอิมซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม คนฟิลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาคิดว่าตนมียุทธวิธีที่ดีกว่า โจเซฟัสบันทึกว่าพวกเขากลับมาพร้อมกับกองทัพที่มีขนาดใหญ่กว่าเดิมสามเท่า ไม่ว่ากรณีใด พวกเขา ก็คิดว่าคราวนี้พวกเขาจะมีชัยเหนือดาวิด

2 ซมอ 5:23-25   อีกครั้งที่ดาวิดแสวงหาการทรงนำของพระเจ้าสำหรับวิกฤติเฉพาะหน้าและเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า "เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมุดต้นหม่อน 24 และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่

ยอดหมุดต้นหม่อนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของ
คนฟิลิสเตีย"

คราวนี้พระเจ้าทรงให้คำสั่งดาวิดแตกต่างไปจากเดิม การตอบสนองตามธรรมดาแบบ
มนุษย์ก็คงเป็นการออกไปและทำให้คนเหล่านั้นพ่ายแพ้ไปเหมือนครั้งล่าสุด อย่างไรก็ตาม ดา
วิดก็มีสติปัญญาตามแบบของพระเจ้าที่จะแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าอีกหน อาจเป็นไปได้ว่า
เขารู้สึกว่าคนฟิลิสเตียอาจมีไม้เค็ดอะไรซ่อนอยู่ หรืออาจเป็นไปได้ว่าเขาได้รับรายงานข่าวกรองที่
บ่งบอกว่าคนเหล่านั้นได้กลับมาพร้อมกับกำลังพลทางทหารมหาศาล ไม่ว่าจะกรณีใด พระเจ้าก็
ทรงสั่งเขาให้อ้อมไปข้างหลังคนเหล่านั้นยังหมุดต้นหม่อน

ในกลยุทธ์ทางทหารอันแสนคลาสสิก ดาวิดตีโอบกำลังพลของคนฟิลิสเตีย ในการซ่อน
ตัวอยู่หลังหมุดต้นหม่อน ดาวิดก็ต้องรอฟังเสียงลมพัดยอดหมุดต้นหม่อน พระเจ้าทรงสั่งเขาว่า
จากนั้นเขาต้องโจมตีผ่านทางหมุดต้นหม่อนนั้นและทางด้านหลังของคนฟิลิสเตียเมื่อได้ยินเสียง
ลมพัด

อาจเป็นไปได้ว่าคนฟิลิสเตียเริ่มรอไม่ไหวแล้วที่จะให้ดาวิดออกมาสู้ศึก พวกเขาจึงเริ่มที่จะ
โจมตีกรุงเยรูซาเล็ม เพราะไม่ได้คาดหมายไว้ว่าจะโดนโจมตีจากด้านหลัง พระเจ้าจึงทรงสั่งดา
วิดให้ทำเช่นนั้นเลยในตอนที่ยังคนเหล่านั้นคิดไม่ถึง ด้วยเหตุนี้ 25 ดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮ
วาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟิลิสเตียจากเกบาสถึงเกเซอร์ คนฟิลิสเตียหนีไปทางทิศเหนือ
จากนั้นก็ไปทางทิศตะวันตกโดยมีดาวิดไล่ตามอย่างกระชั้นชิดผ่านเกบาส (กิเบอาห์) ตลอดทาง
ไปจนถึงเกเซอร์ อย่างหลังนี้เป็นจุดเริ่มต้นของที่ราบริมชายฝั่งซึ่งคนฟิลิสเตียมาจากที่นั่น

*****

*ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 6: การบรรยายเกี่ยวกับรัชกาลของดาวิดดำเนินต่อไป หลังจาก
ทำให้คนฟิลิสเตียพ่ายแพ้ไปแล้ว เขาก็มุ่งมั่นที่จะนำหีบพันธสัญญามายังกรุงเยรูซาเล็ม บทนี้
บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการพยายามทำสิ่งที่ถูกต้องด้วยวิธีที่ผิดและผลที่ตามมาของมัน จากนั้น*

บันทึกนี้ก็ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการขยับที่ยับอย่างถูกต้องของดาวิดและเหตุการณ์ต่างๆที่ตามมาหลังจากนั้น

2 ซมอ 6:1-2 หลังจากชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของเขาเหนือคนฟีลิสเตียซึ่งถูกบันทึกไว้ในบทที่แล้ว ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่งได้สามหมื่นคน 2 และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอาเลยูดาห์ เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ประทับระหว่างพวกเรือบ

คำว่า *อีกครั้ง* น่าจะหมายถึงการรวบรวมบรรดาผู้นำของชนชาตินั้นมารวมประชุม ศักดิ์สิทธิ์เหมือนที่พวกเขาได้กระทำตอนที่ดาวิดถูกเจิมเป็นกษัตริย์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาสามารถได้ทั้งหมดสามหมื่นคน สถานที่นั้น “บาอาเลยูดาห์” เป็นที่รู้จักในชื่อศิรียาทเยอริมด้วย (ดู โยชูวา 15:9, 60) หีบแห่งพันธสัญญาถูกเก็บไว้ที่นั่นในช่วงปีหลายๆ ที่น่าสนใจก็คือว่าพระนาม “พระเยโฮวาห์จอมโยธา” (เยโฮวาห์ซาบา) ตรงนี้ดาวิดเรียกพระเจ้าโดยพระนามนี้ โดยกล่าวถึงพระองค์ว่าประทับระหว่างพวกเรือบ นี่สื่อว่าสง่าราศีเชคินาห์ของพระเจ้ายังอยู่ในอิสราเอลอย่างน้อยก็ในทางทฤษฎี

2 ซมอ 6:3-4 พวกผู้นำของอิสราเอลจึง เอาเกวียนใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้า และนำออกมาจากเรือนของอาปีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ และอุสซาทห์กับอาหิโย บุตรชายทั้งหลายของอาปีนาดับก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น 4 และนำออกมาจากเรือนของอาปีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกหีบของพระเจ้าไป และอาหิโยเดินนำหน้าหีบ

เห็นได้ชัดว่าในสมัยหลังๆ หีบแห่งพันธสัญญาได้ถูกเก็บไว้ในเรือนของอาปีนาดับชาวเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นเมืองย่อยของศิรียาทเยอริม เราไม่ทราบชัดเจนว่าอาปีนาดับกับบุตรทั้งหลายของเขาเป็นคนตระกูลไหน เพราะว่าเมืองกิเบอาห์อยู่ในเขตแดนของเบนยามิน บางคนจึงคิดว่าพวกเขาเป็นคนตระกูลนั้น อย่างไรก็ตาม ชื่ออุสซาทห์ก็เกี่ยวข้องกับตระกูลเลวีและครอบครัวของเมารีย์ใน 1 พงศาวดาร 6:29 มันจึงอาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาเป็นคนตระกูลเลวีและ

อยู่ในครอบครัวของเมารีย์ ดังนั้น พวกเขาจึงอาจเป็นคนเลวก็ได้ อย่างไรก็ตาม หากเป็นเช่นนั้น พวกเขา ก็ไม่ได้ อยู่ในครอบครัวที่ได้รับมอบหมายให้ขนย้ายเครื่องเรือนศักดิ์สิทธิ์ของสถาน บริสุทธิ นั้น นั่นถูกสงวนไว้สำหรับคน โศสาท นอกจากนี้ คน โศสาทก็ต้องแบกหีบแห่งพันธ สัญญาบนไหล่ของตนและไม่ใช่บรรทุกบนเกวียน พวกเขาอาจคิดว่าพวกเขาทำถูกต้องเหมาะสม แล้วเพราะว่าเกวียนเล่มนั้น ไม่เคยถูกใช้งานมาก่อน อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็กระทำการฝ่าฝืนพระ ประสงค์ที่ถูกเปิดเผยแล้วอย่างชัดเจนของพระเจ้า

ดาวิดน่าจะรู้ดีกว่านั้น เขาเป็นคนที่คุ้นเคยดีกับพระวณะของพระเจ้า แต่มันก็ผ่านไป หลายปีแล้วนับตั้งแต่หีบนั้นถูกเอาไปและในความรีบเร่งของโมงยามนั้น การทำตามวิธีของ พระเจ้าก็ดูเหมือน ไม่สำคัญ พวกเขาเป็นห่วงว่าพวกเขา กำลังทำอะไรมากกว่าว่าพวกเขา กำลังทำ มันอย่างไร พวกเขาจึงละเลยการทำงานของพระเจ้าตามวิธีของพระเจ้า

2 ซมอ 6:5 ดาวิดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็รำเรงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระ เยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ มันเป็นเวลาแห่งการรีบเร่งและการเฉลิมฉลองครั้งใหญ่ ขบวนแห่ นั้นกลายเป็น ขบวนพาเหรดอย่างรวดเร็ว

2 ซมอ 6:6-7 ดังนั้น และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคน อูสซาก็ก็เหยียดมือ ออกจับหีบของพระเจ้าไว้เพราะวัวสะดุด ใน 1 พงศาวดาร 13:9 ลานนวดข้าวของนาโคนถูกเรียก ว่าลานนวดข้าวของโคโคน ชายคนนี้หรือสถานที่นี้เห็น ได้ชัดว่ามีมากกว่าหนึ่งชื่อ ที่นั่นวัวสะดุด และทำให้เกวียนสะเทือน อูสซาก็จึงเอื้อมมือออกเพื่อประคองหีบเกรงว่ามันจะตกจากเกวียน 7 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอูสซาก็ และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่นเพราะ ความผิดพลาดนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า

เหตุการณ์ตอนนี้จำเป็นต้องมีการออกความเห็นเพิ่มเติม บทเรียนนี้ไม่ใช่ว่าอูสซาก็ทำผิด กฎอันลึกกลับเกี่ยวกับการขนย้ายหีบนั้นและพระเจ้าจึงทรงฆ่าเขา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น หีบแห่ง พันธสัญญาเป็นสัญลักษณ์ที่จับต้องได้ของความบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ประทับอยู่เหนือพลับพลา

นั่นต่างหาก อูสซาคห์ในฐานะคนบาปได้ฝ่าฝืนความบริสุทธิ์ของพระเจ้าโดยการจะต้องหีบนั้น แม้แต่คนเลวก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้นเลย พวกเขาแบกมันโดยใช้ไม้คานหามบนบ่าของตน อูสซาคห์ผู้เป็นคนบาปมาจะต้องความบริสุทธิ์อันไร้ที่ดิดของพระเจ้าโดยตรง ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดทานทนได้หากอยู่นอกพระคริสต์

2 ซมอ 6:8-9 และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออูสซาคห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอูสซาคห์ จนถึงทุกวันนี้ ดาวิดไม่พอใจ คำที่แปลว่า ไม่ทรงพอพระทัย (*คาราห์*) จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘โกรธ’ มากกว่า เขาตั้งใจว่าจะถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้าและตอนนี้ดูสิว่าเกิดอะไรขึ้น คำที่แปลว่า ทลาย (*เปเรทส์* หรือ *เปเรศ*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘การระเบิดออก’ พระพิโรธของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งได้ระเบิดออกต่ออูสซาคห์เพราะความสะเพร่าของเขา

ดังนั้น **9** ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกลัวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า "หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร" คำที่แปลว่า กลัว (*ยาร*) แปลได้ด้วยว่า ‘ยำเกรง’ นั้นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ เขาไม่รู้ว่าควรชนหีบนั้นมายังกรุงเยรูซาเล็มอย่างไรดี เห็นได้ชัดว่าดาวิดสนิมเขระโอะในความทรงจำของเขาเกี่ยวกับรายละเอียดของการขนย้ายหีบนั้นตามที่มิบรยายไว้ในพระราชบัญญัติ

2 ซมอ 6:10-11 ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของโอบเดโอดมชาวกัท 11 หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอบเดโอดมชาวกัทสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่โอบเดโอดมและครวเรือนของเขาทั้งสิ้น เห็นได้ชัดว่าหีบนั้นถูกขนย้ายอย่างเหมาะสมเข้าไปในบ้านของโอบเดโอดมซึ่งก็อยู่ใกล้เคียง แม้มิได้มีหมายเหตุไว้ตรงนี้ แต่โอบเดโอดมก็เป็นคนเลวคนหนึ่งเพราะว่าเขาถูกแต่งตั้งให้เป็นคนเฝ้าประตูพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ดู 1 พงสาวดาร 15:18, 21, 24 และ 16:5, 6 เขาถูกเรียกว่าชาวกัทเพราะว่าเขาอาศัยอยู่ในเมืองกัทมาศกระยะหนึ่งแล้วหรือไม่ก็เพราะว่าเขาเป็นชาวเมืองกัทริมโมน ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งของคนเลวก็ได้ ดู โยชูวา

21:24 หีบนั้นอยู่ในบ้านของเขาต่อไปนานสามเดือน อย่างไรก็ตาม ตราบใดที่หีบนั้นยังอยู่ในบ้านของโอเบเดเอดอม พระเจ้าก็ทรงอวยพรชายผู้นี้และครอบครัวของเขาอย่างเห็นได้ชัดเจน เห็นได้ชัดว่าพระพรของพระเจ้านำความเจริญมั่งคั่งมาเพราะว่ามันเป็นที่ทราบต่อคนอื่นๆ อย่างรวดเร็ว

2 ซมอ 6:12   มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ครัวเรือนของโอเบเดเอดอม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า" ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบเดเอดอม ถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี

พอได้ยินเรื่องพระพรของพระเจ้าที่มีต่อโอเบเดเอดอม ดาวิดก็ตั้งใจที่จะทำสิ่งที่จำเป็นเพื่อขนย้ายหีบนั้นมายังกรุงเยรูซาเล็ม นี่บอกเป็นนัยว่าพอถึงตอนนี้ดาวิดก็เข้าใจดีแล้วถึงวิธีขนย้ายหีบนั้นอย่างเหมาะสม เขาอาจพินิจความจำของตนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติแล้วหรืออาจมีคนอื่นมาบอกเรื่องนี้แก่เขาก็ได้ อาจเป็นไปได้ด้วยซ้ำว่าโอเบเดเอดอมผู้เป็นเลวีคนหนึ่งรู้วิธีที่ถูกต้องและสาธิตมันให้ดาวิดเห็นตอนที่เขาขนย้ายหีบนั้นเข้าไปในบ้านของตน ไม่ว่ากรณีใด ดาวิดก็นำหีบนั้นมายังกรุงเยรูซาเล็มอย่างเหมาะสมโดยปราศจากเหตุการณ์ใดๆอีก เขาน่าจะตื่นเต็นด้วยไม่ใช่เพียงเพราะว่าไม่มีการระเบิดออกของพระพิโรธของพระเจ้าแล้วเท่านั้น แต่ตื่นเต็นเพราะว่าเขาจะได้มีการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าอยู่ใกล้ตัวแล้ว

2 ซมอ 6:13-15   รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเดินทางนั้นถูกหมายเหตุไว้ และเมื่อผู้ที่ห้ามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายเป็นลูกวัวอ้วน เห็นได้ชัดว่าตอนนี้ดาวิดมีคนเลวีที่เหมาะสมแล้ว นั่นคือ บุตรทั้งหลายของโคฮาตซึ่งห้ามหีบนั้นบนบ่าของตน ดู 1 พงศาวดาร 15:2, 12-15 อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พวกเขาเดินไปได้หกก้าวเท่านั้นพร้อมกับหีบนั้นอยู่บนบ่าของตน ดาวิดก็หยุดขบวนแห่และถวายเป็นสัตว์บูชาหนึ่งแด่พระเจ้าตรงนั้นเลย เขาชื่นชมยินดีที่พระเจ้าทรงพอพระทัยกับวิธีการอันเหมาะสมของพวกเขา

ขณะที่ขบวนแห่นั้นเคลื่อนที่ต่อไปอีกครั้งตรงสู่กรุงเยรูซาเล็ม 14 และดาวิดก็ทรงรำ
ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสุดกำลังของพระองค์ และดาวิดมีเอโฟดผ้าป่านคาดอยู่ที่
พระองค์ ความหมายตรงนี้ก็คือว่าเขากระโดดโลดเต้นด้วยความยินดีขณะที่ขบวนนั้นเคลื่อนที่ไป
เห็นได้ชัดถึงความชื่นชมยินดีใหญ่ยิ่งของดาวิดในการทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย วิธีที่กล่าวว่า
เขาคาดเอโฟดผ้าป่านก็หมายถึงการที่เขาแต่งกายด้วยชุดที่ผิดธรรมดา เขาไม่ได้สวมเสื้อคลุมของ
กษัตริย์หรือคาดเอวเพื่อการสงคราม แต่เขาสวมเครื่องแต่งกายที่แสดงถึงความถ่อมใจสำหรับ
การนมัสการ

15 ดังนั้นแหละดาวิดและวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมา
ด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร ขบวนแห่แห่งชัยชนะซึ่งมีดาวิดนำหน้าจึงเข้ากรุงด้วย
ความชื่นชมยินดีและการเป่าแตรเอ็กเกริก เขาตื่นเต้นเกินจะบรรยายเป็นคำพูดได้กับการที่
พระเจ้าทรงยอมรับความพยายามของเขา

2 ซมอ 6:16   อย่างไรก็ตาม ขณะที่หีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด
มีคาลราชธิดาของซาอูลก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นรำถวายต่อ
พระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมิ่นประมาท ขณะเดียวกัน ขณะที่ขบวนแห่นั้นค่อยๆ เข้า
มาในกรุงนั้น นางมีคาลภรรยาของดาวิดก็มองออกมานอกหน้าต่างนั้นยังขบวนแห่ นางเห็นสามี
ของนางผู้เป็นกษัตริย์ทำตัวเหมือนเด็กที่ดีใจมากๆ ขณะที่เขากระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี เห็น
ได้ชัดว่านางคิดว่านี่เป็นการทำตัวไม่เหมาะสมกับฐานะกษัตริย์ นางจึงดูแคลนเขาหลังจากนั้น

2 ซมอ 6:17-19   บันทึกนี้ย้อนกลับมาเล่าเกี่ยวกับการมาถึงของหีบนั้น เขาทั้งหลาย
นำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา ตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และ
ดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 18 และเมื่อดาวิด
ทรงกระทำการถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงถวายอวยพร
ประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา

ดาวิดได้จัดเตรียมเต็นท์พิเศษไว้หลังหนึ่งแล้วในกรุงเยรูซาเล็มสำหรับหีบนั้นและมันก็ถูกวางไว้ที่นั่น จากนั้นเขาก็ถวายเครื่องสัตวบูชาที่มีกลิ่นหอมหวานที่แสดงถึงการสรรเสริญและการขอบพระคุณ สดุด์ทำแล้วเขาก็อวยพรประชาชนของเขาในพระนามของพระเจ้า เนทีเคียวมันเป็นช่วงเวลาแห่งความชื่นชมยินดีใหญ่โตและพระพร นอกจากนี้ 19 และทรงแจกขนมปังคนละแผ่น เนื้อคนละก้อน และขนมองุ่นแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชนอิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน ดาวิดจึงจัดงานเลี้ยงให้แก่ประชาชนของเขา ก่อนที่พวกเขาจะไปยังบ้านเรือนของตน

2 ซมอ 6:20-23 หลังจากวันอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีนั้น ดาวิดก็กลับบ้านไปเจอกับภรรยาของเขาที่อารมณ์ไม่ดี และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า "วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติอย่างยิ่งใหญ่ทีเดียวนะเพคะ ที่ทรงถอดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ้อยแก่ผ้าอย่างไม่มี ความละอาย"

คำพูดถากถางออกมาจากริมฝีปากของนางขณะนี้นางเสียดสีสามีของตน คำพูดของนางมีคาลที่ว่าดาวิดถอดเสื้อผ้าของเขาออกไม่ได้หมายความว่าเขาแก่ผ้าโทงๆ แต่นางโมโหที่สามีของนางผู้เป็นกษัตริย์ได้ลดตัวลงทำสิ่งที่สามัญและต่ำต้อยจนถึงขนาดที่สวมเอโปดต่อหน้าประชาชน การที่นางถูกเลี้ยงดูมาในฐานะธิดาของกษัตริย์ได้ทำให้นางมีมุมมองที่เยอหยิ่งแบบชนชั้นสูง นางรู้สึกขมขื่นที่สามีของนางผู้เป็นกษัตริย์ได้ลดตัวลงจนถึงขนาดที่กระโดดโลดเต้นดีใจเหมือนเด็กทั่วไปที่สวมเอโปดผ้าปานธรรมดาๆ

ดาวิดทักท้วงว่า 21 "เป็นงานที่ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์ และเราจึงจะรำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ การที่เขโดดโลดเต้นดีใจต่อหน้าประชาชนก็เป็นกรกระทำต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าและประชาชน

ของพระองค์ เท่าที่ดาวิดทราบ เขาจะเฉลิมฉลองต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทุกครั้งที่มีโอกาส

อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าดาวิดไม่พอใจมากกับคำพุดดูถูกและถากถางของนางมีคาล เขาจึงตอกกลับไปว่า **22** เราจะถ่อมตัวของเรายิ่งกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เข้าพุดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขาถือว่ามียศเกียรติ" นี้เท่ากับดาวิดกล่าวว่า "ถ้าเจ้าคิดว่าเราทำตัวเหมือนสามัญชนธรรมดา เราจะทำตัวให้ต้อยต่ำยิ่งกว่านั้นอีก บรรดาสาวใช้เหล่านั้นที่เจ้าดูหมิ่นจะให้เกียรติเรา" นี้บอกเป็นนัยว่าแม้ว่านางมีคาลรังเกียจเขา พวกผู้หญิงแห่งแผ่นดินนั้นก็ไม่ได้รังเกียจและจะไม่รังเกียจเขาเลย

23 เพราะฉะนั้นมีคาลราชธิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ **2 ซามูเอล 21:8** บ่งบอกว่านางมีคาลมีบุตรหลายคนจริงๆ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ปรากฏชัดตรงนี้ก็คือนี่เป็นต้นไป นางก็ไม่มีบุตรอีก นี่สื่อว่าดาวิดไม่ยอมร่วมหลับนอนกับนางอีกต่อไป เขาไม่ทนนางอีกต่อไปแล้ว นางได้ระบายความขมขื่นต่อเขาอย่างไม่ไว้หน้าเลยสักนิดเดียว ดาวิดจะไม่ยอมหลับนอนกับนางอีกเลย

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 7: ในบทนี้มีบันทึกเกี่ยวกับพันธสัญญาของดาวิดที่พระเจ้าทรงกระทำกับดาวิด มันตามมาด้วยบันทึกเกี่ยวกับการนมัสการของดาวิดและคำอธิษฐานหลังจากนั้น

2 ซมอ 7:1-3 บทนี้เริ่มต้นโดยหมายความว่า **อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึกรอบด้าน** พระพรของพระเจ้าที่มีต่อราชอาณาจักรของดาวิดปรากฏชัดเจน เขาได้นำหีบแห่งพันธสัญญาเข้ามาไว้ในกรุงเยรูซาเล็มแล้วและพระราชวังของเขาก็ถูกสร้างแล้ว ในระหว่างนั้น พระเจ้าได้ประทานการพัก (นั่นคือ ความสงบสุข) แก่เขาร่วมกับบรรดาประชาชนชาติเหล่านั้นที่เคยเป็นศัตรู

ของอิสราเอลมาก่อน นี่น่าจะรวมถึงคนฟิลิสเตียด้วย ความหมายก็คือว่าคนเหล่านั้นไม่หาช่องที่จะโจมตีดาวิดอีกต่อไป

ณ เวลานั้นเอง 2 กษัตริย์ตรัสกับนาธานผู้พยากรณ์ว่า "ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน" พระราชวังที่ดาวิดอาศัยอยู่ถูกประดับตกแต่ง (และอาจก่อสร้างทั้งหลัง) ด้วยไม้สนสีดาร์ มันเป็นสิ่งปลูกสร้างถาวรและคงเป็นสิ่งปลูกสร้างที่สวยงามเป็นแน่ อย่างไรก็ตาม หีบแห่งพันธสัญญาก็ยังอยู่ในพลับพลา (นั่นคือ เต็นท์) หลังหนึ่ง นี่เป็นครั้งแรกด้วยในพระคัมภีร์ที่มีการเอ่ยถึงนาธาน เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นผู้พยากรณ์เอกของแผ่นดินนั้น เพราะว่าเขาให้คำปรึกษาแก่กษัตริย์อยู่ก่อนแล้ว เป็นไปได้ว่าเขาอาจได้รับการอบรมสั่งสอนภายใต้ซามูเอลที่สำนักผู้พยากรณ์ของเขา

ความหมายที่สื่อตรงนี้ก็คือน่าจะว่าดาวิดตั้งใจที่จะสร้างสิ่งปลูกสร้างถาวรหรือวิหารหลังหนึ่ง เพื่อที่จะประดิษฐานหีบแห่งพันธสัญญา ดังนั้น 3 และนาธานทูลกษัตริย์ว่า "ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์" อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ชัดว่านาธานกำลังพูดเพื่อตัวเองและไม่ได้มาจากพระเจ้า ดังที่เนื้อหาจะเผยให้เห็น พระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตให้ดาวิดสร้างพระวิหารนั้น

2 ซมอ 7:4-7 แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระเจ้าจะตรัสผ่านนาธานแก่ดาวิดเกี่ยวกับแผนการและพันธสัญญาของพระเจ้าที่จะทรงกระทำกับดาวิด แต่อยู่ในคืนวันนั้นเอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาธานว่า 5 "จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ พระเจ้าไม่ทรงยอมให้คำแนะนำที่ผิดๆของนาธานผ่านไปโดยไม่ถูกแก้ไข คืนนั้นเอง พระเจ้าตรัสผ่านผู้พยากรณ์ท่านนี้และสั่งเขา (เห็นได้ชัดว่าเดวิดนั่นเลย) ให้ไปหาดาวิด ข้อความของพระองค์มีเนื้อหาเกี่ยวกับนิเวศที่ดาวิดตั้งใจว่าจะสร้างขึ้น

พระเจ้าตรัสผ่านนาธานต่อไปว่า 6 เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็ไปมากับเต็นท์และกับพลับพลา 7 ในที่ต่างๆที่เราได้เคลื่อนไปมากับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เรา

บัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า "ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา" พระเจ้าทรงเตือนความจำดาวิดว่าตลอดระยะเวลาหลายปีและหลายศตวรรษที่ผ่านมา นับตั้งแต่พระองค์ทรงนำคนอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ การสถิตอยู่บนโลกนี้ของพระองค์ก็อยู่ในเต็นท์หรือพลับพลาขึ้นมาโดยตลอด พระองค์จึงทรงถามว่า พระองค์เคยบัญชาสักครั้งใหม่ให้ใครสร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่พระองค์

2 ซมอ 7:8-9 แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงเตือนความจำดาวิดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของเขาเอง เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา 9 เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศไป และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก

อีกครั้งที่พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองว่า *เยโฮวาห์ ซาบา* (องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา) นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นจอมแห่งกองทัพทั้งหลายแห่งสวรรค์ พระองค์จึงทรงเตือนความจำดาวิดว่าพระองค์ได้ทรงพาเขามาจากทุ่งหญ้า คำหลังนี้หมายถึงยูงฉางหรือคอกสำหรับแกะ จากที่มานั้นอาศัยอยู่ในการติดตามแกะของบิดาของเขา พระเจ้าได้ทรงตั้งดาวิดให้เป็น "เจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา" (บ่อยครั้งพวกคนเลี้ยงแกะจะเดินตามฝูงแกะขณะที่พวกมันย้ายจากพื้นที่กินหญ้าหนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง)

บัดนี้ดาวิดเป็นกษัตริย์แล้ว ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าได้สถิตอยู่กับเขาไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนและไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็ตาม ดังที่ดาวิดจะนึกย้อนไปยังตลอดหลายปีที่ผ่านมา นั่นก็เป็นความจริงอย่างแน่นอน พระเจ้าได้ทรงอวยพรเขาทั้งในเรื่องส่วนตัว เรื่องการทหารและทรงทำให้เขามีชื่อเสียงโด่งดังท่ามกลางพวกคนใหญ่โตแห่งโลกสมัยนั้น เกรงว่าดาวิดจะลืมว่าพระพรของเขามาจากไหน พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำเขา

พระเจ้าตรัสต่อไปว่า เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศไป และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก เห็นได้ชัด

ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับดาวิดมาโดยตลอด ยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงเตือนความจำดาวิดว่าเป็นพระองค์เองที่ได้ทรงอนุญาตให้ดาวิดมีชัยต่อพวกศัตรูของเขาและเป็นพระองค์เองที่ทรงทำให้ชื่อเสียงของดาวิดโด่งดัง

2 ซมอ 7:10 และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวมใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพระองค์จะทรงสถาปนากษัตริย์อิสราเอลประชากรของพระองค์ในแผ่นดินของพวกเขามากขึ้นไปอีก พวกเขาอยู่ในแผ่นดินนั้นมากกว่าสี่ร้อยปีแล้ว แต่บัดนี้พระเจ้าจะทรงทำให้ภัยคุกคามจากเหล่าศัตรูของพวกเขาถดถอยลง เห็นได้ชัดถึงพระพรของพระเจ้าที่มีต่อการเป็นผู้นำของดาวิด

2 ซมอ 7:11-12 ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เข้าพ้นจากการรบตีกรอบด้าน เมื่อมองย้อนกลับไป พระเจ้าก็ตรัสถึงยุคของผู้วินิจฉัยซึ่งพืงผ่านพ้นไป พระองค์ทรงหมายเหตุอีกครั้งว่าพระองค์ได้ประทานความสงบสุขให้แก่ดาวิดเพื่อที่อยู่ร่วมกับชนชาติทั้งหลายที่เคยเป็นปฏิปักษ์มาก่อน เมื่อเห็นเช่นนั้น พระเจ้าจึงทรงประกาศข้อความอันลึกซึ้งผ่านทางนาธานว่า ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ ดาวิดได้เสนอที่จะสร้างนิเวศหลังหนึ่งให้แก่พระเจ้าของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้ากลับแจ้งให้ดาวิดทราบว่าพระองค์ทรงมีแผนที่จะสร้างราชวงศ์หนึ่งจากตัวเขา การเล่นคำตรงนี้ก็ปรากฏชัดเจนในข้อความภาษาฮีบรูเหมือนในคำแปลภาษาอังกฤษ ดาวิดคิดถึงการสร้างนิเวศเป็นหลัง พระเจ้าทรงดำริที่จะสร้างนิเวศฝ่ายวิญญาณ นิเวศนั้นจะเริ่มต้นเป็นราชวงศ์ของดาวิด ซึ่งเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้วมันจะเบ่งบานจนกลายเป็นการครองราชย์ในยุคพันปีของพระคริสต์และดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์

กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ **12** เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบันเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนากษัตริย์ของเขา เมื่อดาวิดสิ้นชีวิต พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าบุตรชายคนหนึ่งของเขาจะ

สืบทอดบัลลังก์ต่อจากเขาและพระองค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรนั้นในมือของเขา แน่แน่นอน
ว่าซาโลมอนเป็นผู้เริ่มต้นราชวงศ์ของดาวิด

2 ซมอ 7:13 พระเจ้าจึงทรงแจ้งให้ดาวิดทราบว่าบุตรชายของเขาจะได้รับ
อนุญาตให้สร้างนิเวศ (พระวิหาร) หลังหนึ่งถวายแด่พระเจ้าจริงๆ เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อ
นามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิത്യ 1 พงศาวดาร
28:3 เปิดเผยเพิ่มเติมว่าเหตุผลหลักประการหนึ่งที่พระเจ้าไม่ทรงยอมให้ดาวิดสร้างพระวิหารนั้น
ก็คือว่า เขาเป็นนักรบคนหนึ่งและมีมือที่เปื้อน โลหิต

2 ซมอ 7:14-15 แม้ทรงมีพระสัญญาว่าจะอวยพรบุตรของดาวิด พระเจ้าก็ทรง
เตือนว่า เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เราจะตีสอน
เขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขี่ยนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 15 แต่ความเมตตาของเรา
จะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า

ถึงแม้ว่าทรงเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณผู้หนึ่งแก่บุตรของดาวิด พระเจ้าก็ทรงเตือนว่าหากบุตร
ของดาวิดหันไปทำบาป พระองค์ก็จะทรงตีสอนเขา “ด้วยไม้เรียวของมนุษย์” ความหมายก็คือว่า
พระเจ้าจะทรงใช้มนุษย์ (นั่นคือ ประชาชาติอื่นๆ) เพื่อตีสอนซาโลมอน พระองค์ทรงทำเช่นนั้น
จริงๆเมื่อซาโลมอนเริ่มกลับถอยหลัง ดู 1 พงศาวดาร 11:14-28 แม้ทรงตีสอน พระเจ้าผู้เป็นพระ
บิดาผู้ยิ่งใหญ่แห่งสวรรค์ก็จะทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาอยู่ดี พระองค์ทรงสัญญาว่าพระองค์จะ
ไม่ทรงพรากความเมตตาของพระองค์ไปจากบุตรของดาวิดเหมือนอย่างที่เราได้ทรง
กระทำต่อซาอูล (ซาอูลไม่เคยมีราชวงศ์เลย พระเจ้าทรงสัญญาต่อดาวิดว่าชะตากรรมนั้นจะไม่
เกิดขึ้นกับเขาเด็ดขาด)

2 ซมอ 7:16-17 สารสำคัญของพันธสัญญากับดาวิดจึงถูกกล่าวซ้ำ ราชวงศ์ของ
เจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิത്യ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูก
สถาปนาไว้เป็นนิത്യ" ราชวงศ์หรือลูกหลานของดาวิดจะดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิത്യ ราชวงศ์ของ
เขาจะไม่มีวันสิ้นสุดเลย บัลลังก์กษัตริย์ของเขาจะถูกสถาปนาไว้เสมอไป บัดนี้ประวัติศาสตร์

บันทึกไว้ว่าราชวงศ์ดาวิดถึงคราวสิ้นสุดในเศเคคียาห์ (2 พงศาวดาร 36:11) อย่างไรก็ตาม พันธสัญญาของดาวิดจะสำเร็จจริงในการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์เมื่อทั้งดาวิด (ในกายที่ถูกรื้อให้เป็นขึ้นใหม่แล้ว) และพระเยซูคริสต์จะทรงปกครองและครอบครอง ดาวิดจะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลและพระเยซูคริสต์จะทรงครอบครองทั่วทั้งโลก จากนั้นอาณาจักรของพระเจ้าอันเปี่ยมสุขนั้นจะแบ่งบานจนกลายเป็นอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่มีวันสิ้นสุดเลย

คำประกาศเรื่องพันธสัญญานั้นก็คือว่า 17 นาซันก็กราทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด แม้ว่าหลายคราวพระเจ้าตรัสโดยตรงกับคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงทำพันธสัญญากับพวกเขา (เช่น อับราฮัม เป็นต้น) ในกรณีนี้พระองค์ทรงส่งมอบพันธสัญญาของพระองค์ผ่านทางผู้พยากรณ์คนหนึ่ง

2 ซมอ 7:18-20 เห็นได้ชัดถึงความประหลาดใจและความถ่อมใจของดาวิด นักประวัติศาสตร์ท่านนี้บันทึกไว้ว่า แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ คำพูดที่ว่าดาวิดไปนั่งอยู่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าก็หมายถึงการที่เขาเข้าไปในเต็นท์ (พลับพลา) พิเศษหลังนั้นที่เขาได้ตั้งไว้ที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ตั้งของหีบแห่งพันธสัญญา เห็นได้ชัดว่าดาวิดลุกขึ้นในตอนกลางดึกและไปยังที่ๆมีการสถิตอยู่ของพระเจ้าบนโลกนี้

เขาร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยความถ่อมใจอย่างชัดเจนว่า และกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และวงศวานของข้าพระองค์เป็นผู้ใดพระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้ ดาวิดรู้ว่าเขาต้อยต่ำขนาดไหนในฐานะคนบาปคนหนึ่งต่อพระพักตร์พระเจ้า นอกจากนี้ เขายังรู้ดีถึงชาติกำเนิดอันต้อยต่ำของเชื้อสายครอบครัวเขาที่เบรเลเฮมที่พระเจ้าทรงยกชูเขาสูงขนาดนั้นก็เป็นเพราะพระคุณของพระองค์เพียงเท่านั้น

เขากล่าวต่อไปว่า 19 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่นี่ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงล้นพระวาจาถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น ยิ่งกว่านั้น การยกชูที่พระเจ้าทรงกระทำต่อดาวิดนั้นก็สิ่งเล็กน้อยเมื่อเทียบกับพระสัญญาที่พระองค์ได้กระทำสำหรับลูกหลานของดาวิด ให้เราสังเกตว่าดาวิด (ใน

ฐานะกษัตริย์) เรียกตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เขากล่าวต่อไปว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็นธรรมดาของมนุษย์หรือ คำถามนี้มีคำตอบในตัวอยู่แล้ว ดาวิดรู้ว่านี่ไม่ใช่วิธีการที่มนุษย์ปฏิบัติ มีแต่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและอำนาจลึทธิขนาดเท่านั้นที่ทรงยกชูคนที่ต่ำต้อยอย่างเขาให้ได้รับพระพรและพระสัญญาเช่นนั้น มันเป็นคำสรรเสริญถึงพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ดาวิดกล่าวได้แต่เพียงว่า 20 ดาวิดจะกราบทูลประการใดอีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ น่าสนใจที่ว่าตลอดคำอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ของดาวิด เขาเรียกพระเจ้าว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า คำแรกแปลมาจาก ฮาโดเนย์ และคำที่สองแปลมาจากคำว่า เยโฮวิห์ คำหลังนี้เป็นคำที่แตกย่อยมาจากคำที่เรารู้จักมากกว่านั้นคือ เยโฮวาห์ และพวกยิวออกเสียงว่า เย-โฮ-วี เพื่อป้องกันการใช้เสียงเดิมซ้ำ บางครั้งพวกเขาจึงออกเสียงคำว่า เยโฮวาห์ เป็น ฮาโดเนย์ ในที่อื่นๆ

2 ซมอ 7:21-22 ดาวิดจึงเริ่มกล่าวคำสรรเสริญสำหรับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาแล้ว ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราะเหตุพระวอนขอของพระองค์ และตามขอบพระทัยของพระองค์ ดาวิดน่าจะอ้างอิงถึงตอนที่ซาบูลอเจลิมตั้งเขาเป็นกษัตริย์ เขาจึงรับรู้ว่าจะเพราะเหตุแก่พระวอนขอของพระเจ้าและตามพระทัยอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เอง พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้และได้แจ้งให้ดาวิดทราบถึงเรื่องนั้น

22 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินมา (ตรงนี้ดาวิดเรียกพระเจ้าว่า เยโฮวาห์ เอโลฮิม ซึ่งแตกต่างจากวิธีเรียกอันก่อนหน้าของเขา นั่นคือ ฮาโดเนย์ เยโฮวิห์) เมื่อเห็นถึงพระสัญญาอันใหญ่โตของพระเจ้าที่มีต่อดาวิดแล้ว เขาก็ทำได้แต่สรรเสริญพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ แน่แน่นอนว่าไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าและอันที่จริงแล้วพระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าแต่พระองค์เดียว นอกจากนี้ ดาวิดยังจำได้ดีถึงทุกสิ่งที่เขาได้ยินมากับ

หูของตนเกี่ยวกับการทรงช่วยให้ฟื้นอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์มาตลอดหลายศตวรรษก่อนหน้านั้น

2 ซมอ 7:23-24   ดาวิดจึงหันความสนใจของตนไปที่การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่มาให้ประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งน่าสะพรึงกลัวเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์ จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเขา 24 ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย

ดาวิดจึงสรรเสริญพระเจ้าที่ทรงเลือกอิสราเอลให้เป็นประชากรของพระองค์และได้ทรงไถ่พวกเขาออกจากอียิปต์เพื่อกระทำเช่นนั้นด้วย ดาวิดซาบซึ่งในพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริงซึ่งพระคุณนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่สมควรได้รับเลย แม้กระนั้น พระเจ้าในพระเมตตาและพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ก็ทรงเลือกและทรงไถ่ประชาชนของดาวิดให้มาถึงพระองค์แล้วยิ่งกว่านั้น การที่พระเจ้าทรงเลือกอิสราเอลก็เป็นข้อเสนออันริ้นครด้วย มันยังเป็นเช่นนั้นอยู่จนทุกวันนี้

2 ซมอ 7:25   ดาวิดจึงทูลขอพระเจ้าให้ทรงสถาปนาพันธสัญญาที่พระองค์เสนอมานี้ไว้เป็นนิตย์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวาทะซึ่งพระองค์ทรงลั่นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเขา ขอทรงดำรงซึ่งพระวาทะนั้นให้ถาวรเป็นนิตย์ และทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงลั่นพระวาจาไว้ พระเจ้าได้ทรงยื่นข้อเสนอแล้วและอันที่จริงก็ทรงสัญญาแล้วด้วย ดาวิดจึงวิงวอนพระองค์ให้ทรงกระทำตามนั้นทั้งหมด

2 ซมอ 7:26-27   ดาวิดกล่าวต่อไปพร้อมกับคำสรรเสริญและคำทูลขอว่า ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้า

เหนืออิสราเอล' และราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ดาวิด
ทูลขอให้ความยิ่งใหญ่จงมีแก่พระนามของพระเจ้าและกล่าวอีกครั้งว่าคนอิสราเอลเป็นประชากร
ของพระเจ้า (ตรงนี้ดาวิดเรียกพระเจ้าว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธา” (เยโฮวาห์ ซาบา) ซึ่งมีความ
หมายว่า 'จอมแห่งบรรดากองทัพแห่งสวรรค์') ดังนั้น ดาวิดจึงทูลขอพระองค์อีกครั้งให้ทรง
สถาปนาพันธสัญญาใหม่ที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว

ราวกับว่าเพื่อที่จะเตือนความจำพระเจ้าถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว ดาวิดจึง
เสริมว่า 27 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ได้ทรง
ลำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า' ให้เราสังเกตว่าตรงนี้ดาวิดเรียก
พระเจ้าว่าเป็นทั้ง “พระเยโฮวาห์จอมโยธา” และ “พระเจ้าของอิสราเอล” เมื่อเห็นถึงพระสัญญา
อันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าที่มีต่อเขาแล้ว ดาวิดจึงหมายเหตุว่า เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์
จึงกล้าหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์

2 ซมอ 7:28-29 เขาจึงเริ่มกล่าวคำถวายสาธุการของตน โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็น
เจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาตะของพระองค์เป็นความจริง และ
พระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ก่อนจะรวบรวมคำอธิษฐาน
ของเขาด้วยคำขอสุดท้าย ดาวิดก็หยุดชั่วคราวอีกครั้งเพื่อสรรเสริญพระองค์ 29 เพราะฉะนั้น บัดนี้
ขอโปรดให้เป็นที่ยอพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้
ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิรันดร์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล้น
พระวาจาเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้
อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิรันดร์" ดาวิดปิดท้ายคำอธิษฐานอันยอดเยี่ยมของตนด้วยคำทูลขอให้พระเจ้า
ทรงโปรดอวยพรเขาและราชวงศ์ของเขา ที่เขากล่าวถึงราชวงศ์ของเขานั้นก็ไม่ได้หมายถึงที่อยู่
อาศัยของเขาที่เป็นหลัง แต่หมายถึงลูกหลานของเขาที่จะเกิดมาภายหลังเขาต่างหาก

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 8: นักประวัติศาสตร์ท่านนี้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสถาปนาอย่างมั่นคงเต็มที่ของราชอาณาจักรของดาวิดและอิทธิพลของมัน

2 ซมอ 8:1 อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟิลิเตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมเชกฮัมมาห์ได้จากมือคนฟิลิเตีย ความหมายก็คือว่าหลังจากพระเจ้าได้ทรงสถาปนาพันธสัญญาของพระองค์กับดาวิดแล้ว พระองค์ก็ทรงอวยพรดาวิดในแบบที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมเสียอีก คนฟิลิเตียเป็นศัตรูคู่อาฆาตของคนอิสราเอลมานานโดยอาศัยอยู่บนที่ราบริมชายฝั่งทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของยูเดีย อย่างไรก็ตาม บัดนี้พระเจ้าทรงช่วยให้ดาวิดสามารถมีชัยชนะและกำจัดคนเหล่านั้นได้อย่างสิ้นเชิง เมืองเมเชกฮัมมาห์ไม่ปรากฏชัดเจน ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับสถานที่ๆนั้นเลย อย่างไรก็ตาม ชื่อเมืองนี้ก็แปลตรงตัวได้ว่า 'บังเหียน' อย่างไรก็ตาม ความหมายอาจเป็นไปได้ว่าดาวิดยึดอำนาจ 'ควบคุม' เขตแดนนั้นออกมาจากมือของคนฟิลิเตียแล้ว หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า คนอิสราเอลมีสิทธิอำนาจหรืออำนาจควบคุมเหนือแผ่นดินฟิลิเตียแล้ว

2 ซมอ 8:2 นอกจากนี้ ดาวิดทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบังคับให้เรียงตัวเข้าแถวนอนลงที่พื้นดิน ทรงวัดคูแล้วให้ประหารเสียชีวิตสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย โมอับอยู่ทางทิศใต้และทิศตะวันออกของอิสราเอลบนฝั่งตะวันออกของทะเลตาย พวกเขาเป็นศัตรูของคนอิสราเอลมานานแล้ว คำพูดที่ว่าเขาคนเหล่านั้นด้วยเชือกวัดก็อาจหมายถึงการที่ดาวิดสั่งให้คนสำรวจและทำแผนที่เขตแดนนั้น อย่างไรก็ตาม บริบทก็ดูเหมือนบอกรับเป็นนัยว่าดาวิดสั่งให้แบ่งคนในแผ่นดินโมอับเป็นสองส่วน คนเหล่านั้นที่อยู่ฝั่งหนึ่งถูกประหารชีวิตและพวกที่เหลือถูกไว้ชีวิต การที่เขา “บังคับให้เรียงตัวเข้าแถวนอนลงที่พื้นดิน” น่าจะหมายถึงการทำให้ป้อมปราการทางทหารของคนเหล่านั้นราบเป็นหน้ากลอง คนเหล่านั้นที่ภักดีต่อดาวิดมากที่สุดก็ถูกประหารชีวิตและพวกที่เหลือถูกไว้ชีวิต โมอับจึงกลายเป็นข้าบรรณาการต่อดาวิดและเสียส่วย (ของกำนัล) ให้แก่เขา

2 ซมอ 8:3-4

ทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล ดาวิดทรงรบชนะ ฮาดัดเอเซอร์โอรสเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบัท เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส เขตแดนที่ว่านั้นตรงกับพื้นที่หลายส่วนของประเทศซีเรียในปัจจุบัน ที่นั่นดาวิดมีชัยต่อฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบัท วลีที่ว่า “เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส” อาจหมายถึงการที่ฮาดัดเอเซอร์หาทางเอาพื้นที่นั้นกลับคืนมาและดาวิดก็สู้กับเขาและเอาชนะเขา อย่างไรก็ตาม มันอาจหมายถึงการที่ดาวิดพยายามที่จะสถาปนาราชอาณาจักรของตนให้เต็มขนาดที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัมในปฐมกาล 15:18 ไม่ว่าในกรณีใด ดาวิดก็ยับยั้งขัณฑ์พรมแดนอิสราเอลตลอดทางไปจนถึงแม่น้ำยูเฟรติสซึ่งในภูมิศาสตร์ปัจจุบันจะตรงกับพรมแดนของอิรัก

ณ เวลานั้นเอง 4 ดาวิดทรงยึดรถรบหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขาม้ารถรบเสียให้หมด เหลือไว้ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน ดาวิดจึงยึดรถรบ 1,000 คันและพลม้า 700 คนรวมถึงทหารราบ 20,000 คนจากกษัตริย์ซีเรีย เพื่อปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่โยชูวา (โยชูวา 11:6) ดาวิดตัดเอ็นขาม้าทั้งหมด ยกเว้นม้าพอสำหรับรถรบหนึ่งร้อยคันซึ่งเขาสงวนไว้สำหรับตัวเอง (การตัดเอ็นขาม้าก็เพื่อที่ว่าพวกมันจะถูกใช้ในการสงครามไม่ได้อีก)

2 ซมอ 8:5-8

ยิ่งกว่านั้น เมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์ กษัตริย์เมืองโศบัท ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน เมื่อคนซีเรียพวกอื่นแห่งดามัสกัสพยายามที่จะช่วยเหลือฮาดัดเอเซอร์ ดาวิดก็ทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ไปเช่นกัน โดยฆ่าพวกเขาไป 22,000 คน ด้วยเหตุนี้ 6 ดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง และคนซีเรียก็เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย ดาวิดจึงขยายการครอบครองไปจนทั่วประเทศซีเรียทั้งหมดและคนเหล่านั้นก็เริ่มนำเครื่องบรรณาการ (ภาษีที่เป็นส่วย) มาถวายดาวิด นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงหมายเหตุถึงกุญแจที่ไขสู่ความสำเร็จของดาวิด พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใดๆ คำที่แปลว่า

ประธานชัชชนะ (ยาชา) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ช่วยให้พ้น’ พระพรของพระเจ้าที่มีต่อดาวิด มีผลลัพธ์ที่เป็นจริงมากๆ

นอกจากนี้ 7 ดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของฮาดัดเอเซอร์ถือนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 8 และกษัตริย์ดาวิดทรงรีบทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองเบทาห์ และเมืองเบโรชัยหัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ เห็นได้ชัดว่าพวกข้าราชการชั้นสูงของซีเรียถือโล่ทองคำ ดาวิดยึดโล่เหล่านี้มาและนำมาขึ้นไว้ที่กรุงเยรูซาเล็ม เขายังรีบทองเหลืองเป็นอันมากเป็นของรีบแห่งการสงครามไว้สำหรับใช้ในอนาคตด้วย

2 ซมอ 8:9-12   ข่าวเรื่องชัยชนะของดาวิดแพร่กระจายไปทั่ว เมื่อโททิกษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์ 10 โททิกก็ส่งโยรัมโอรสของตนไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์ เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโททิก และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย

ประมาณ 120 ไมล์ทางทิศเหนือของเมืองดามัสกัสคือนครรัฐฮามัท กษัตริย์ของมันคือโททิก เมื่อเขาได้ยินว่าดาวิดมีชัยต่อฮาดัดเอเซอร์ศัตรูร่วมกันของพวกเขาแล้ว เขาก็ส่งบุตรชายของเขาในฐานะผู้แทนมาหาดาวิดเพื่อรับประกันเรื่องสันติภาพกับเขา โยรัมบุตรชายของเขาจึงนำเครื่องบรรณาการมาถวายดาวิดเป็นเครื่องเงิน เครื่องทองคำและเครื่องทองเหลือง 11 สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำมามอบถวาย 12 คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟิลิสเตีย อามาเลซ และจากของที่รีบมาจากฮาดัดเอเซอร์โอรสของเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบาห์ แทนที่จะรับความมั่งคั่งนี้ไว้กับตัวเอง ดาวิดกลับนำมามอบถวายไว้แก่งานของพระเจ้า เราได้เห็นถึงอุปนิสัยฝ่ายวิญญาณของดาวิดเพิ่มเติม มีบันทึกเกี่ยวกับประชาชาติอื่นๆที่ดาวิดกำราบเช่นกัน นั่นคือ อามาเลซ อัมโมนและคนฟิลิสเตีย คนเหล่านี้ทั้งสิ้นถวายเครื่องบรรณาการแก่ดาวิด

2 ซมอ 8:13-14

นอกจากนี้ เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียใน
หุบเขาเกลื่อนหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป ถึงแม้ว่าดาวิดเริ่มมีชื่อเสียง
ในเขตแดนนั้นแล้วก็ตาม แต่การที่เขารบชนะเอโดมก็ทำให้เขามีชื่อเสียงเป็นพิเศษ “หุบเขา
เกลื่อน” นี้อยู่ตรงเขตแดนทิศใต้สุดของทะเลตายในบริเวณเดียวกับที่เคยมีเมืองโสโดมและเมืองโก
โมราห์ตั้งอยู่ คนเอโดมในที่นี้ถูกเรียกว่าเป็นคนซีเรีย อย่างไรก็ตาม ใน 1 พงสาวดาร 18:12
กองทัพเดียวกันนี้ก็ถูกเรียกว่าคนเอโดม ทางออกที่น่าจะใช่ก็คือว่าคนเอโดมเป็นพันธมิตรผู้ให้
ความช่วยเหลือแก่คนซีเรีย พวกเขาที่พ่ายแพ้ต่อหน้าดาวิดเช่นกัน 14 และพระองค์ทรงตั้งทหาร
ประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด และคน
เอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะ
เสด็จไปรบ ณ ที่ใด ดาวิดไม่เพียงยึดครองเอโดมและเพิ่มมันเข้ากับจักรวรรดิของตนเท่านั้น แต่
นักประวัติศาสตร์ผู้ได้รับการคล้อยตามนี้ยังกล่าวชัดเจนด้วยว่าเป็นเพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงพิทักษ์รักษาเขาไว้ เห็นได้ชัดถึงพระพรของพระเจ้าที่อยู่บนดาวิด องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลัง
ทำให้พันธสัญญาของพระองค์ที่ทรงทำกับเขาสำเร็จอยู่แล้ว

2 ซมอ 8:15

เราได้เห็นลักษณะเฉพาะตัวของการครองราชย์ของดาวิด ดังนั้นดา
วิดจึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่
ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น คำที่แปลว่า ความเที่ยงธรรม (ชาดาคาห์) มีความหมายว่า 'ความชอบ
ธรรม' การครองราชย์ของดาวิดมีลักษณะเฉพาะตัวคือความชอบธรรม จะว่าไปแล้วเขาก็เป็น
แบบที่เล็งถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและการครองราชย์ของพระองค์ ดู เพลงสดุดี 45:6-7 ดาวิด
จะเขียนไว้ในภายหลังว่า “พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงตั้งพระราชา ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับ
ข้าพเจ้าว่า ‘ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า’” (2 ซา
มุเอล 23:3) เห็นได้ชัดว่าเหตุผลหนึ่งที่พระเจ้าทรงอวยพรดาวิดขนาดนั้นก็คือ ลักษณะเฉพาะตัว
อันชอบธรรมแห่งการครองราชย์ของเขา ดู เพลงสดุดี 5:12

2 ซมอ 8:16-18

บรรดาข้าราชการระดับสูงแห่งรัฐบาลของดาวิดจึงถูกหมายเหตุ
ไว้ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิสุตเป็นเจ้ากรม

สารบรรณ โยอาบผู้เป็นหลานชายของดาวิดเป็นแม่ทัพและเยโฮชาฟัทเป็นผู้บันทึกประวัติศาสตร์ของเขา 17 ศาโดกบุตรชายอาหิทาบและอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์เป็นปุโรหิตและเสไรอาห์เป็นราชาเลขา แม้มิได้ถูกหมายเหตุไว้เป็นอื่น อาบียาธาร์ก็เป็นมหาปุโรหิตที่ดำรงตำแหน่งจนถึงสมัยของซาโลมอน แต่ศาโดกและอาหิเมเลคเป็นผู้ช่วยคนสำคัญของเขา เสไรอาห์เป็น 'เลขาแห่งรัฐ' ภายใต้อาณาจักรดาวิด เขามีชื่อว่าชาวสะซาใน 1 พงศาวดาร 18:16 สูดท้าย 18 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาคนเกรซีและคนเปเลท และบรรดาราชโอรสของดาวิด เป็นประมุข เบไนยาห์เป็นผู้บังคับบัญชาเหล่าองครักษ์ประจำพระราชวังซึ่งก็คือ คนเกรซีและคนเปเลท โดยเชื่อกันว่าเป็นพวกทหารรับจ้างชาวฟิลิเตีย อำนาจปกครองส่วนที่เหลือของดาวิดถูกมอบหมายให้แก่บรรดาโอรสของเขาที่รับใช้ตามความสามารถของตนตามที่ได้รับการมอบหมายจากบิดาของพวกเขา

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 9: บทที่เก้าของ 2 ซามูเอลมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวอันงดงามของดาวิดและเมฟีโบเชท

2 ซมอ 9:1-3 บัดนี้ดาวิดมั่นคงบนบัลลังก์ของตนแล้ว พระเจ้าได้ทรงกระทำพันธสัญญาของดาวิดกับเขาแล้ว ดาวิดจึงหันความสนใจของตนไปยังโยนาธานเพื่อนเก่าของเขา ดาวิดรับสั่งว่า "วงศ์วานของซาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้ นั้น โดยเห็นแก่โยนาธาน" ไม่มีตัวบอกวันชัดเจนในเนื้อหาตรงนี้ แต่อาจเป็นไปได้ว่าเวลาผ่านไปสิบหกปีแล้วนับตั้งแต่การศึกแห่งกิธโบอาตอนที่ซาอูลและโยนาธานถูกฆ่าตาย ดาวิดมัวแต่มุ่งเน้นเรื่องการสถาปนารัชกาลของตนและการขยับขยายราชอาณาจักรของเขา เขายึดกรุงเยรูซาเล็มได้แล้ว ย้ายไปอยู่ที่นั่นและพัฒนานครนั้น แน่แน่นอนว่าเขาเคยคิดถึงโยนาธานอยู่แล้ว แต่บัดนี้พอถึงวันหนึ่ง เขาก็ถามพวกผู้ช่วยของเขาว่ามีลูกหลานคนไหนของโยนาธานเหลืออยู่บ้างหรือไม่

2 มีมหาดเล็กในวงศ์วานซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าคือศิบาหรือ" เขาทูลตอบว่า "ข้าพระองค์คือศิบา พะยะคะ" 3 กษัตริย์จึงตรัสว่า

"ไม่มีใครในวงศ์วานซาอูลยังเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา" ศิบากราบทูลกษัตริย์ว่า "ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง เท้าของเขาเป็นง่อยพะยะคะ" หัวใจที่ยิ่งใหญ่ของดาวิดปรากฏชัดเจน เขาแสดงออกถึงความปรารถนาของตนที่จะปฏิบัติด้วยความกรุณาต่อลูกหลานคนใดก็ตามของโยนาธานเพื่อนเก่าของเขา ศิบาอดีตคนรับใช้ของซาอูลแจ้งให้เขาทราบว่ามิบุตรคนหนึ่งของโยนาธานเหลืออยู่จริงๆ อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นง่อยที่เท้า

2 ซมอ 9:4 กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า "เขาอยู่ที่ไหน" ศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร์ พะยะคะ" ดาวิดถูกแจ้งให้ทราบว่าบุตรชายของโยนาธานอยู่ในสถานที่เล็กๆแห่งหนึ่งชื่อว่าโลเดบาร์ ชุมชนเล็กๆแห่งนี้อยู่ในทิศเหนือของกิเลอาดซึ่งอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน มันจึงอยู่ค่อนข้างไกลจากกรุงเยรูซาเล็ม

2 ซมอ 9:5 แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร์ คงมีมุมมองแบบมนุษย์อยู่ภายใต้ข้อความที่ปรากฏอย่างแน่นอน ดาวิดได้กลายเป็นกษัตริย์ที่ทรงอำนาจมากที่สุดบนพิภพโลกสมัยนั้นแล้ว เมฟีโบเซทเป็นหลานชายคนเดียวที่มีชีวิตรอดอยู่ของซาอูลศัตรูของดาวิดผ่านทางโยนาธาน เขาน่าจะทราบเกี่ยวกับมิตรภาพของบิดาเขากับดาวิด แต่เขาน่าจะทราบเกี่ยวกับความเป็นศัตรูกันของวงศ์วานของซาอูลและวงศ์วานของดาวิดด้วย ดังนั้น เมฟีโบเซทจึงมีความสุขมากกว่าที่จะใช้ชีวิตอยู่ในที่ๆไม่มีใครรู้จักโดยห่างไกลจากกรุงเยรูซาเล็มและเอื้อมมือของดาวิด

เราคงได้แต่จินตนาการภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนั้น คณะผู้แทนกษัตริย์จากกรุงเยรูซาเล็มขี่ม้าราชมารเข้ามาในหมู่บ้านของชาวตะวันออกกลางเล็กๆที่ฝุ่นเชรอะ แน่ใจว่ามีหน่วยทหารม้าของกษัตริย์ดาวิดนั่งอยู่บนม้าที่งามสง่าด้วย น่าจะมีรถรบคันหนึ่งหรือสองคันพร้อมกับบรรดาข้าราชการของกษัตริย์นั่งอยู่ในนั้นด้วย เมื่อพวกเขาเคลื่อนเข้ามาในโลเดบาร์ พวกเขาถามหาเมฟีโบเซททันที

พอเจอตัวเขาแล้ว พวกเขาก็แจ้งให้เขาทราบว่าพวกเขาได้รับคำสั่งให้พาตัวเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แน่แน่นอนว่ามีอารมณ์หลายอย่างเกิดขึ้นในตัวของเขา เมฟีโบเซท โดยที่ไม่น้อยที่สุดก็คือความกลัว เขาจึงถูกพาขึ้นขบวนราชรถของกษัตริย์และพวกเขาก็มุ่งหน้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม เขาได้รับคำเชิญจากกษัตริย์แล้ว

2 ซมอ 9:6-7   เรื่องราวดำเนินต่อไป เมฟีโบเซทโอรสของโยนาธานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและชนหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า "เมฟีโบเซทเอ๋ย" เขาทูลตอบว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์" เพราะไม่รู้ว่าการกษัตริย์จะมีปฏิกริยาอย่างไรกันแน่ เมฟีโบเซทจึงก้มกราบลงต่อหน้ากษัตริย์อย่างศิโรราบ ดาวิดเพียงเอ่ยชื่อของเมฟีโบเซทเท่านั้น เมื่อเห็นว่าบุตรของโยนาธานกลัว ดาวิดจึงนำจะเอ่ยชื่อของเขาด้วยความอ่อนโยนและความรักใคร่ เมฟีโบเซทจึงกล่าวได้แต่เพียงว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์"

ดาวิดพยายามทำให้เขาหายอึดอัดทันที เมฟีโบเซทน่าจะประหลาดใจมากที่สุดที่ 7 ดาวิดตรัสกับท่านว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเราจะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของซาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป" ดาวิดไม่เพียงมีเจตนาที่จะเป็นเพื่อนกับเมฟีโบเซทเท่านั้น เขายังสั่งให้คืนที่ดินมหาศาลของซาอูลปู่ของเขาให้แก่เขาอีกด้วย ยิ่งกว่านั้น ดาวิดยังให้สิทธิพิเศษแก่เมฟีโบเซทที่จะรับประทานที่โต๊ะของเขาเสมอไปด้วย

มีภาพที่น่ารักเกี่ยวกับความรอดของเราในเหตุการณ์นี้ด้วย กษัตริย์ทรงเชิญคนง่อยที่ยากจนและสิ้นหวังผู้หนึ่งให้เข้ามาหาพระองค์ จากนั้นพระองค์ก็ทรงเสวยของขวัญที่ยิ่งใหญ่ขึ้นหนึ่งแก่เขาและให้เขาได้มีอาหารรับประทานถาวรเป็นนิตย์ ภาพที่แสดงถึงความรอดจึงชัดเจนเหลือเกิน

2 ซมอ 9:8   เมฟีโบเซทได้แต่ยอมรับข้อเสนออันเปี่ยมด้วยความกรุณาของกษัตริย์ และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้" ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ได้แสดงความเมตตาและพระคุณ

ใหญ่หลวงต่อผู้หนึ่งที่ไม่มีความรู้จักและเป็นง่อย อีกครั้งที่มีภาพอันงดงามของพระคุณของพระเจ้า

2 ซมอ 9:9-10 ดาวิดไม่เพียงแต่แสดงความกรุณาต่อเมฟีโบเชทเท่านั้น แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกศิบามหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เขาว่า "บรรดาสิ่งของที่เป็นของซาอูลและของวงศ์วานทั้งสิ้นของท่าน เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว 10 ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำนาให้เขา และนำผลพืชที่ได้นั้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเชทโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป" ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน

ดาวิดจึงมอบสิทธิพิเศษแก่ศิบามหาดเล็กและครอบครัวของเขาที่จะดูแลทรัพย์สินเก่าของซาอูลนั้นจะให้อาหารแก่พวกเขาเสมอไปเช่นกัน กษัตริย์ดาวิดเปี่ยมด้วยความกรุณาจริงๆ

2 ซมอ 9:11 แล้วศิบามหาดเล็กทูลกษัตริย์ว่า "ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำ" กษัตริย์ได้ตรัสว่า "เมฟีโบเชทจงรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์" อาจเพื่อยืนยันเรื่องนี้ ดาวิดจึงกล่าวซ้ำแก่ศิบามหาดเล็กว่าเมฟีโบเชทจะรับประทานที่โต๊ะของเขาเหมือนกับว่าเขาเป็นบุตรชายคนหนึ่งของดาวิดเอง

2 ซมอ 9:12-13 เรื่องราวอันน่ารักของความกรุณาของดาวิดจึงจบลงเพียงเท่านี้ เมฟีโบเชทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเชท 13 ดังนั้นเมฟีโบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ แท้ของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง เมฟีโบเชทถูกยกชูให้เป็นเหมือนโอรสคนหนึ่งของกษัตริย์ ศิบามหาดเล็กผู้รับใช้ของเขาก็เจริญขึ้นเพราะเหตุนี้ อย่างไรก็ตาม อีกครั้งที่มีการเอ่ยถึงการเป็นง่อยชั่วชีวิตของเมฟีโบเชท ดูความเห็นสำหรับ 2 ซามูเอล 4:4

ใน 2 ซามูเอล 4:4 เราทราบว่าเมฟีโบเชทอายุห้าปีตอนที่เขาถูกทำหล่นตอนที่ซาอูลได้รับความพ่ายแพ้ เหตุการณ์ต่างๆของบทนี้เกิดขึ้นประมาณสิบหกปีต่อมา ดังนั้นเมฟีโบเชทคงอายุประมาณยี่สิบเอ็ดปีตอนที่ดาวิดแสดงความกรุณาต่อเขา

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 10: ประวัติศาสตร์ที่ได้รับการคลไคลใจของรัชกาลของดาวิดดำเนินต่อไป กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ มีบันทึกเกี่ยวกับสงครามระหว่างคนอัมโมนและคนซีเรียกับคนอิสราเอล เหตุการณ์นี้เองที่เตรียมการสำหรับความบาปอันร้ายแรงของดาวิดซึ่งถูกหมายเหตุไว้ในบทถัดไป

2 ซมอ 10:1-2 อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และฮานูนราชโอรสได้สวดยราชสมบัติแทน อัมโมนเป็นทั้งเมืองหนึ่งและเขตแดนหนึ่ง มันเป็นเมืองเดียวกับที่ถูกเรียกว่าอัมโมนประเทศจอร์แดนจนทุกวันนี้ รากเหง้าของเมืองนี้สืบย้อนไปยังบุตรนอกกฎหมายของโลท นั่นคือ อัมโมน เมื่อกว่าแปดร้อยปีก่อนหน้านั้น เมืองนี้ยังครอบครองพื้นที่ขนาดย่อมๆที่อยู่รอบๆมันในอาณาจักรของดาวิดด้วย เห็นได้ชัดว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรที่ใหญ่กว่าของดาวิด โดยมันถูกอิสราเอลกำราบไปแล้วก่อนหน้านั้น คนอัมโมนไม่ใช่คนยิวแต่อยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของราชอาณาจักรของดาวิด พอเวลาผ่านไป กษัตริย์องค์ก่อนหน้านั้นของอัมโมน (นาฮาซ) ก็สิ้นชีวิตและฮานูนโอรสของเขาก็สืบบัลลังก์นั้นต่อ

เพื่อแสดงไมตรีทางการทูต ดาวิดจึงส่งคณะผู้แทนไปยังอัมโมนเพื่อเข้าพบฮานูนและแสดงความเสียใจต่อการเสียชีวิตของบิดาของเขา 2 ดาวิดจึงตรัสว่า "เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนราชโอรสของนาฮาซ ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา" ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเฝ้าโลมท่านเกี่ยวกับเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน ในช่วงปีแรกของดาวิดตอนที่เขาถูกซาอูลไล่ล่า นาฮาซกษัตริย์แห่งอัมโมนได้เป็นเพื่อนกับดาวิด โดยส่งความช่วยเหลือไปให้เขาและเสนอการปกป้องแก่เขา นี่อาจเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน 2 ซามูเอล 22:3-4 ตอนที่ดาวิดส่งบิ دامารดาที่แก่เฒ่าของเขา

ไปหาภักษัตริย์แห่งโมอับเพื่อหลบภัย โมอับอยู่ติดกับอัมโมนและอาจเป็นหนึ่งเดียวกัน ณ เวลานั้น แม้เป็นศัตรูกับซาอูล นาหาก็ได้ผูกมิตรกับดาวิด

แรงจูงใจของดาวิดที่ส่งคนผู้แทนไปยังอัมโมน ณ เวลานั้นก็บริสุทธิ์ เขาเพียงปรารถนาที่จะแสดงความกรุณาต่อบุตรของเพื่อนของเขาชื่อ นาหา อย่างไรก็ตาม คนอัมโมนก็จะพิสูจน์ตัวว่าเป็นคนโง่ในเรื่องนี้

2 ซมอ 10:3-4 แทนที่จะต้อนรับคนผู้แทนของดาวิดอย่างกรุณา คนอัมโมนกลับตอบแทนความดีของพวกเขาด้วยความชั่ว แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานูนเจ้านายของตนว่า "พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้ล้าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว้าเมืองนี้เสียดอกหรือ" พวกเจ้านายหนุ่มของอาณาจักรนั้นรู้สึกหวาดระแวง ด้วยทัศนคติที่คล้ายกับที่พวกที่ปรึกษาของเรโโฮโบอัมจะมีในภายหลัง เจ้านายหนุ่มเหล่านี้ให้คำปรึกษาภักษัตริย์องค์ใหม่ว่าดาวิดได้ส่งคนเหล่านี้มาเป็นผู้สอดแนมเพื่อเตรียมการสำหรับการพิชิตเต็มรูปแบบ

4 ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป การกระทำของฮานูนเห็นได้ชัดว่าเป็นการทำให้คนผู้แทนของดาวิดอับอายขายหน้า เขาไม่เพียงแต่ว่าคนผู้แทนของดาวิดเท่านั้น แต่เขายังโกนเคราของพวกเขาออกเสียครึ่งหนึ่งด้วย เห็นได้ชัดว่าพวกเขาโดนโกนหนวดเคราครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งไม่ถูกโกน นั่นเป็นความอับอายขายหน้าที่ต้องใช้เวลาหลายเดือนกว่าเครานั้นจะขึ้นใหม่ นอกจากนี้ เขายังสั่งให้ตัดเสื้อคลุมของพวกเขาออกที่สะโพกด้วย นี่ไม่เพียงเป็นการกระทำที่ลามกเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้เกิดความอับอายขายหน้าจนแทบแทรกแผ่นดินหนีด้วย ฮานูนจึงใจคู่มั่นคนอิสราเอลและความเป็นภักษัตริย์ของดาวิด

พวกเขาไม่เพียงเป็นคนโง่เท่านั้นในการตีความแรงจูงใจของดาวิดอย่างผิดๆ แต่พวกเขายังโง่โง่ด้วย อิสราเอลภายใต้ดาวิดขณะนั้นเป็นประชาชาติที่ทรงอำนาจมากที่สุดในโลก ส่วนนั้น พวกเขาทำสำเร็จแล้วในการรับประกันว่าดาวิดจะตอบแทนพวกเขาอย่างสาสม

2 ซมอ 10:5   มีคนมาส่งข่าวดาวิดว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อมีคนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า "จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้ว จึงค่อยกลับมา" เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเดินทางกลับมาจนถึงเมืองเยรีโค ดาวิดสั่งพวกเขาให้อยู่ที่นั่นจนกว่าเราของพวกเขาจะขึ้นมาเหมือนเดิม

2 ซมอ 10:6-7   พวกคนมีปัญญาในอัมโมนคิดออกในที่สุดว่าตนได้ทำอะไรลงไป เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรีย ชาวเมืองเบธเรโอบ และคนซีเรียชาวเมืองโศบัท เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิทอบหนึ่งหมื่นสองพันคน เมื่อคนอัมโมนรู้ตัวว่าได้สร้างปัญหาใหญ่ให้กับตัวเองแล้วจึงรีบส่งข่าวไปยังพวกศัตรูของดาวิด พวกเขาจ้างทหารรับจ้าง 20,000 คนจากเมืองเบธเรโอบและเมืองโศบัทที่มีฮาดัคเอเซอร์เป็นกษัตริย์ ดูหมายเหตุสำหรับ 8:12 เมืองมาอาคาห์เป็นเขตแดนหนึ่งในแผ่นดินของมนัสเสห์ซึ่งเป็นที่ๆคนอิสราเอลไม่เคยขับไล่คนคานาอันออกไปได้เลย ดู โยชูวา 13:11, 13

ความล้มเหลวของคนอิสราเอลเมื่อ 400 ปีก่อนหน้านั้นยังเป็นหนามทิ่มแทงสีข้างของพวกเขายู่เหมือนเดิม ชาวเมืองมาอาคาห์ส่งทหารรับจ้างหนึ่งพันคนมาเพื่อช่วยเหลืออัมโมน อิทอบ (หรือแผ่นดินอิทอบ) เป็นอีกพื้นที่หนึ่งของคานาอันที่อาศัยอยู่ทางทิศเหนือและทิศตะวันออกของอัมโมน แผ่นดินนี้เองที่เยเฟธาห์ได้หลบหนีไปอยู่ตอนที่โดนพวกพี่น้องของเขาข่มเหง ดู ผู้วินิจฉัย 11:3-5 พวกเขาส่งคนมาหนึ่งหมื่นสองพันคน

7 เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคนแก่แล้วกล้าทั้งสิ้นให้ไป โยอาบหลานชายของดาวิดยังเป็นแม่ทัพของเขาอยู่เหมือนเดิม ดาวิดจึงส่งโยอาบไปพร้อมกับกองทัพหนึ่งเพื่อต่อสู้อัมโมน

2 ซมอ 10:8   ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองโศบัทและชาวเมืองเรโอบ กับคนเมืองอิทอบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบท

กลางแจ้งต่างหาก เมื่อเห็นกองทัพของอิสราเอลเคลื่อนที่เข้าหาตน คนอัม โมนจึงวางกำลังพลของตนไว้นอกประตูเมืองเพื่อป้องกันเมืองนั้น อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่วางกำลังพวกทหารรับจ้างของตนไว้ต่างหากในชนบทที่อยู่ใกล้เคียง เหตุผลนั้นไม่ชัดเจน อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาไม่ไว้ใจทหารรับจ้างเหล่านี้หรืออาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาวางแผนที่จะซุ่มโจมตีกองทัพของโยอาบจากด้านข้างหรือจากด้านหลัง เรื่องราวที่เกิดขึ้นต่อมาสนับสนุนทรศนะหลัง

2 ซมอ 10:9-10 ด้วยเหตุนี้ เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนี้ชนะอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คนซีเรีย หลังจากเข้าประจำบานกับคนอัม โมนตรงหน้าเมืองของคนเหล่านั้นแล้ว พวกเขาที่ถูกโจมตีจากด้านหลัง โดยกองกำลังทหารรับจ้าง (เรียกรวมๆกันว่าคนซีเรีย) เมื่อรู้ว่าตนเองตกที่นั่งลำบากแล้ว โยอาบจึงตัดสินใจส่งทหารหน่วยที่ดีที่สุดของเขาไปต่อสู้กับคนซีเรีย ยุทธวิธีของเขาน่าจะเป็นการเอาชนะคนเหล่านี้ก่อน จากนั้นค่อยจัดการคนอัม โมนทีหลัง

ดังนั้น **10** ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบิซัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัม โมน ส่วนรองแม่ทัพของเขา นั่นคือ อาบิซัยน้องชายของเขา เขาก็ส่งกองกำลังที่เหลือไปต่อสู้กับคนอัม โมน

2 ซมอ 10:11-12 โยอาบแบ่งปันแผนการรบของตนกับน้องชายเพิ่มเติม ท่านกล่าวว่า "ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัม โมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะยกมาช่วยเจ้า แผนการของพวกเขาไม่มีอะไรซับซ้อน ที่ใดต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด พวกเขาก็จะไปช่วยเหลืออีกฝ่าย ดังนั้น ยุทธศาสตร์แบบยืดหยุ่นจึงถูกคิดค้นขึ้นเพื่อตอบสนองต่อการศึกขณะที่มันกำลังดำเนินไป

โยอาบกล่าวปิดท้ายแผนยุทธศาสตร์ของตนที่แบ่งปันกับอาบิซัยด้วยคำเตือนสตินี้ **12** จงมีความกล้าหาญเถิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด" คำที่แปลว่า ให้เราเป็นลูกผู้ชาย (ชาซัค) มีความหมายว่าเข้มแข็ง (เหมือนผู้ชาย) โยอาบจึงส่งอาบิซัยออกไปพร้อมกับคำสั่ง

ให้เป็นคนกล้าหาญและเข้มแข็ง ประชาชนของพวกเขา ชนชาติของพวกเขาและคำพยานเรื่องพระเจ้าของพวกเขากำลังตกอยู่ในภาวะเสี่ยง นอกจากนี้ เขายังฝากการศึกษาไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกด้วย นั่นคือ “และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” เขาจึงฝากการศึกษาไว้กับพระเจ้า

2 ซมอ 10:13-14 การศึกษานี้กลับกลายเป็นการตีแตกสำหรับคนอิสราเอล ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าใกล้ต่อสู้กับคนซีเรีย ข้าศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา 14 เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาทั้งหลายก็หนีอาบิซัยเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุงเยรูซาเล็ม

โยอาบโหมตีคนซีเรียอย่างดุเดือดซึ่งฝ่ายหลังก็รีบหนีไป เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้รับค่าจ้างสำหรับบริการของตนล่วงหน้าแล้ว พวกเขาจึงคว้าเงินนั้นและวิ่งหนีไป พวกเขาตามตามนัดแล้วแต่พวกเขาไม่อยากจะฆ่าตายด้วยน้ำมือของโยอาบ อย่างไรก็ตาม เมื่อกองกำลังของคนอัมโมนเห็นคนซีเรียถูกตีแตกไปแล้ว พวกเขาก็ถอยกลับเข้าไปในเมืองของตน นี่บอกเป็นนัยว่าโยอาบจึงล้อมรอบเมืองนั้นและเตรียมทำการปิดล้อม ขณะเดียวกัน โยอาบเองก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรายงานสถานการณ์นั้นให้ดาวิดทราบ

2 ซมอ 10:15-16 แม้ถูกทำให้แตกพ่ายไปในการศึกครั้งแรก ดูเหมือนว่าคนซีเรียกลับมารวมตัวกันในแบบที่ตั้งรับมากกว่าเดิม ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน ขณะเดียวกัน ข่าวเรื่องการพ่ายแพ้ของพวกเขาก็ได้ยินไปถึงบ้านแล้ว ดังนั้น ฮาดัดเอเซอร์ซึ่งเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งของดินแดนซีเรียจึงส่งกำลังเสริมมา

16 ฝ่ายฮาดัดเอเซอร์ทรงใช้คนไปนำคนซีเรียผู้อยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้นออกมา เขามายังตำบลเฮลาม มีโซบักแม่ทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า โยเซฟสันักประวัติศาสตร์ยิวอ้างว่าฮาดัดเอเซอร์ส่งกองกำลังมา 80,000 นายภายใต้การบังคับบัญชาของโซบัก พวกเขาเคลื่อนพลลงใต้ไปยังสถานที่หนึ่งชื่อว่าเฮลามซึ่งอยู่ที่ไหนสักแห่งในกิเลอาดทางเหนือของอัมโมน (ทั้งหมดนี้

อยู่ในประเทศจอร์แดนปัจจุบัน) กษัตริย์แห่งซีเรียถูกเรียกตรงนี้ว่าฮาดีดเอเซอร์ อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นคนเดียวกับฮาดีดเอเซอร์ที่ถูกกล่าวถึงใน 8:12

2 ซมอ 10:17-18 เมื่อดาวิดทราบถึงภัยคุกคามใหม่นี้ ความสนใจของเขาก็ถูกหันไปเสียจากอัมโมน เราไม่ทราบชัดเจนว่ากำลังพลที่ปิดล้อมอยู่ถูกทิ้งไว้ที่นั่นหรือไม่ เนื้อหากว่าต่อไปว่า เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงตำบลเฮลลัน และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์ 18 คนซีเรียก็หนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหารรถรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหารโซบัคแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น

ดาวิดจึงเคลื่อนกำลังพลที่เป็นทหารกองหนุนประจำชาติของเขาไปต่อสู้กับกำลังพลที่ถูกรวบรวมกันมาของซีเรีย ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าดาวิดบัญชาการกำลังพลของเขาเอง (นี่ตรงข้ามกับการที่เขาอยู่รอที่กรุงเยรูซาเล็มดังที่หมายเหตุไว้ในบทถัดไป) การศึกนี้ประจันหน้ากันที่ตำบลเฮลลันและดาวิดทำให้กำลังพลของซีเรียพ่ายแพ้ไปอย่างราบคาบ คนเหล่านั้นที่หนีรอดจากดาวิดได้ก็หนีไปอย่างกระเซอะกระเซิง ทหารรถรบเจ็ดร้อยนายที่เป็นคนซีเรียก็ถูกทำลาย นั่นคงเทียบได้กับการทำลายรถถังเจ็ดร้อยคันในการสงครามสมัยใหม่ ทหารม้าสี่หมื่นคนของซีเรียก็ถูกฆ่าตายเช่นกัน โซบัคแม่ทัพของพวกเขา ก็ถูกฆ่าตายในสนามรบด้วย

2 ซมอ 10:19 ดังนั้น เมื่อบรรดากษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาดีดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป บรรดากษัตริย์ที่มีศักดิ์ด้อยกว่าที่ถูกเอ่ยถึงก่อนหน้านี้นี้แล้วในบทนี้ก็รู้ว่าตนพ่ายแพ้เสียแล้ว มีหมายเหตุด้วยว่าพวกเขาอยู่ภายใต้การนำของฮาดีดเอเซอร์ อย่างไรก็ตาม คนซีเรียก็ได้รับบทเรียนแล้ว ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ใช่มิตรของอิสราเอล พวกเขาก็จะไม่มีความช่วยเหลือทางทหารแก่อัมโมนอีกเลย แม้ว่าการศึกกับคนซีเรียสิ้นสุดลงแล้วสำหรับเวลาขณะนี้ การสู้รบกับคนอัมโมนก็ยังไม่ยุติ การศึกนั้นจะดำเนินต่อ

ไปดั่งที่หมายเหตุไว้ในบทถัดไป ณ เวลานี้เองที่ความบาปอันเลื่อมเสี่ยชื่อเสียงในชีวิตของดาวิด
เกิดขึ้น

*****

*ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 11: ณ จุดที่เขามีอำนาจสูงสุด บทถัดไปนี้บันทึกเกี่ยวกับความ
บาปอันร้ายแรงของดาวิด*

2 ซมอ 11:1 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาศักดิ์รียกกองทัพออกไปรบ ดา
วิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและ
ล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม

สงครามกับอัมโมนยังไม่สิ้นสุดลง มันเป็นธรรมเนียมในสงครามของตะวันออกกลางใน
สมัยโบราณที่จะขอให้มี 'การหยุดยิง' ในช่วงฤดูหนาว เห็นได้ชัดว่าดาวิดและกองกำลังของเขา
ยุติการสู้รบกับอัมโมนชั่วคราวในช่วงฤดูหนาว นอกจากนี้ ปีสิบรูก็สิ้นสุดลงในเดือนกุมภาพันธ์
ดังนั้นจึงมีความเห็นที่ว่า "อยู่มาพอสิ้นปีแล้ว" ขณะที่ฤดูใบไม้ผลิกำลังเบ่งบาน ดาวิดก็ส่งทหาร
กลับไปสู้รบภายใต้การนำของโยอาบแม่ทัพของเขา มีหมายเหตุไว้ว่าพวกเขาทำลายกองกำลัง
หลักของคนอัมโมนในการศึกก่อนจากนั้นก็ล้อมเมืองรับบาห์ซึ่งเป็นเมืองเอกของดินแดนอัม
โมน อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุผลที่ไม่มีบอกไว้ ดาวิดอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มแทนที่จะนำทัพของ
เขาไปสู้รบ มันจะพิสูจน์ว่าเป็นหายนะของเขา แทนที่จะปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้
บริบูรณ์ทุกเวลา เขากลับแะพัก คริสเตียนทั้งหลายที่ทำแบบนี้ในปัจจุบันก็มักเจอกับความยุ่ง
ยากเช่นเดียวกัน

2 ซมอ 11:2-3 อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และ
ดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่
หญิงคนนั้นสวยงามมาก

บ่ายแก่ๆวันหนึ่งของฤดูใบไม้ผลิ เห็นได้ชัดว่าดาวิดนอนกลางวันหลังรับประทานอาหารเสร็จ เขาขึ้นไปบนหลังคาราบของพระราชวังของเขา ซึ่งเป็นเหมือนคาน้ำแบบหนึ่ง กรุงเยรูซาเล็มสร้างบนเนินเขาที่ลาดหลั่นเป็นทอดๆ พวกชนชั้นสูงของกรุงนั้นก็สร้างเรือนของตนบนระดับสูงที่สุดเพื่อรับลมเย็นๆในฤดูร้อน เป็นไปได้ว่าพระราชวังของดาวิดตั้งอยู่บนสุดของเนินเขาลูกหนึ่งและเขาสามารถมองลงไปยังบ้านเรือนต่างๆที่สร้างบนเนินที่ต่ำกว่าได้ ที่บ้านหลังหนึ่งหญิงคนหนึ่งได้ออกไปอาบน้ำ น่าจะบนหลังคาบ้านของนางเอง เป็นไปได้ว่าดาวิดเห็นนางที่นั่นก่อนแล้วและได้ออกไปคู่อีก

อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดเช่นกันว่าหญิงคนนี้ (นางบัทเชบา) น่าจะรู้อยู่แล้วว่าบ้านของนางถูกมองเห็นได้จากพระราชวังของกษัตริย์ ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่านางรู้อยู่แล้วว่าการทำตัวประเจิดประเจ้อของนางถูกมองเห็นได้จากพระราชวัง นางอาจรู้ด้วยซ้ำว่าดาวิดเคยมองมาทางนางก่อนหน้านี้แล้ว ไม่ว่าจะนางบัทเชบารู้ว่ากษัตริย์จะอยู่ที่นั่นหรือไม่ก็ไม่เกี่ยวข้องกัน เห็นได้ชัดว่านางเผยแพร่อย่างประเจิดประเจ้อ โดยรู้ว่าตนถูกมองเห็นได้จากพระราชวัง สำหรับความผิดใดก็ตามที่ดาวิดเผชิญในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นนี้ เห็นได้ชัดว่าการทำตัวประเจิดประเจ้อของนางบัทเชบามีส่วนกระตุ้นมัน

เมื่อเห็นสาวสวยผู้นี้แก่ฟ้า 3 ดาวิดทรงใช้คนไปไต่ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมารายทูลว่า "หญิงคนนี้ชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัม ภรรยาของอูรีอาห์คนฮิตไทต์มิใช่หรือพะยะคะ" นางบัทเชบาน่าจะมีส่วนผิดพอกๆกับดาวิด นางอาจตั้งใจทำสิ่งที่นางได้กระทำลงไปเพื่อดึงความสนใจของเขา

2 ซมอ 11:4-5 จากนั้นเมื่อค้นหาได้ก่อตัวขึ้นแล้ว มันก็ก่อให้เกิดความบาป ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง พอดีนางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่านางบัทเชบาเป็นผู้มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในความบาปอันใหญ่โตนี้ ในตอนที่ดาวิดควรออกไปรับใช้พระเจ้า เขากลับหยุดพักเสีย และนี่คือตอนที่พญามารลั่นกับดักของมัน

5 ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า "หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว" ความบาปมีวิธีในการเผยตัวให้ประจักษ์ ไม่ช้าก็เร็วมันก็จะลอยขึ้นสู่พื้นผิว ดาวิดกำลังเริ่มเก็บเกี่ยวผลแห่งความบาปอันใหญ่โตของตนแล้ว เพราะการผัดพ้อผิดเมียของคนทั้งสอง นางบัทเชบาจึงตั้งครรภ์กับดาวิด

2 ซมอ 11:6-8   ดาวิดใช้วิธี 'ปกปิด' ความผิดทันที ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า "จงส่งอูรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา" โยอาบก็ส่งตัวอูรีอาห์ไปให้ดาวิด 7 เมื่ออูรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไรบ้าง พวกพลเป็นอย่างไร การสงครามคืบหน้าไปอย่างไร 8 แล้วดาวิดรับสั่งอูรีอาห์ว่า "จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย" อูรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้

สามีของนางบัทเชบากำลังออกไปสู้รบในฐานะข้าราชการคนหนึ่งในกองทัพของดาวิด (ข้อเท็จจริงที่ว่าอูรีอาห์เป็นคนฮิตไทต์บ่งบอกว่าเขาอาจไม่ใช่คนฮีบรู คนฮิตไทต์ในสมัยของดาวิดสืบเชื้อสายมาจากเฮท บุตรคนที่สองของคานาอัน พวกเขาจึงเป็นคนคานาอันพวกหนึ่ง อูรีอาห์อาจเข้ารับนับถือศาสนาฮิวหรืออย่างน้อยก็เป็นทหารรับจ้างคนหนึ่งที่ทำงานให้ดาวิด) แผนการของดาวิดนั้นชัดเจน ในการพาตัวอูรีอาห์กลับบ้าน เขาก็จะใช้เวลาหลายคืนกับภรรยาของเขาและบุตรของนางก็จะถูกคิดว่าเป็นของเขา ดาวิดจึงทำเป็นไร้เดียงสาโดยถามอูรีอาห์ว่าการสงครามเป็นอย่างไรบ้าง จากนั้นเขาก็บอกอูรีอาห์ให้กลับไปบ้าน เขาถึงขนาดส่งของกำนัลซึ่งอาจเป็นอาหารไปพร้อมกับอูรีอาห์ด้วย

ความบาปของดาวิดไม่ใช่เพียงการผัดพ้อผิดเมียโดยนอกใจคู่สมรสของตนเท่านั้น แต่ยังเป็นการทำผิดต่อทหารผู้ภักดีคนหนึ่งในกองทัพของเขาด้วย สุดท้ายแล้วมันเป็นการทำผิดต่อพระเจ้า ดู เพลงสดุดี 51:4

2 ซมอ 11:9-11   อย่างไรก็ตาม อูรีอาห์ก็ไม่ยอมให้ความร่วมมือกับแผนการชั่วของดาวิด แต่อูรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขามีได้ลงไปที่บ้านของตน 10 เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า "อูรีอาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะ

คะ" ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า "เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า" 11
อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า "หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาที่อยู่ในทับอาศัย โยอาบเจ้านาย
ของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นที่ทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน
ไปกิน ไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พะยะคะ พระองค์ทรงพระชนม์
อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิตรอดอยู่นั้นใด ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย" แผนการ
ปกปิดความผิดของดาวิดใช้ไม่ได้ผลเลย อุรีอาห์เป็นทหารที่จงรักภักดีคนหนึ่ง เขารู้ว่าเหล่าเพื่อน
ทหารของเขาที่ยังอยู่สนามรบแนวหน้าไม่ได้มีความสะดวกสบายของการได้อยู่บ้านเลย ดังนั้น
เขาจึง 'ตั้งเต็นท์' นอนนอกพระราชวังของดาวิดแทนที่จะใช้เวลาคืนนั้นกับภรรยาของเขา ดาวิด
พยายามเกลี้ยกล่อมเขาให้ร่วมมือด้วย อุรีอาห์ไม่ยอมเลย

2 ซมอ 11:12-13 เมื่อความพยายามครั้งแรกไม่ประสบผล ดาวิดจึงลงแผนสอง
หากเขาสามารถมอมเหล่าอุรีอาห์ได้ อุรีอาห์ก็จะกลับบ้านไปหลับนอนกับภรรยาของตนอย่าง
แน่นอนแล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า "วันนี้ก็ค้างเสียที่นี่เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป" อุรีอาห์ก็
ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น 13 ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทาน
และดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมา ในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบน
ที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน ดาวิดจึงเชิญเขามารับประทานอาหาร
และทำให้แน่ใจว่าอุรีอาห์ดื่มหนักจริงๆ อย่างไรก็ตาม อุรีอาห์ก็ยังยึดมั่นในความตั้งใจของตนอยู่
เหมือนเดิม

2 ซมอ 11:14-15 ดาวิดจึงเริ่มจนตรอกแล้วที่จะปิดบังความบาปของตน บัดนี้การ
ฆาตกรรมคูเหมือนเป็นทางเลือกเดียว จากนั้นเขาก็จะแต่งงานกับนางบัทเชบาอย่างรวดเร็วเพื่อ
ทำให้การตั้งครรภ์ของนางคูเหมือนถูกกฎหมาย ต่อมาครั้งรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึงโยอาบและ
ทรงฝากไปในมือของอุรีอาห์ 15 ในลายพระหัตถ์นั้นว่า "จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู่รบ
ตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูกโจมตีให้ตาย"

ดาวิดคิดว่าตนมีแผนการที่ไม่มีทางล้มเหลวแน่ๆ มีแต่โยอาบผู้เป็นแม่ทัพที่บัญชาการรบเท่านั้นที่ทราบถึงเจตนาของดาวิดที่จะให้อูรีอาห์ถูกฆ่าตายในสนามรบและแม้แต่เขาเองก็จะไม่รู้ว่าจะจริงๆแล้วเพราะเหตุใด รอยนิ้วมือของดาวิดจะไม่ปรากฏบนการเสียชีวิตของอูรีอาห์ ความบาปของเขาจะถูกปกปิดไว้และเขาก็จะลอยนวลไปพร้อมกับสิ่งที่เขาได้กระทำ แน่ที่เดียวดาวิดได้กลับสัจย์อย่างร้ายกาจจริงๆ ความน่าเจ็บใจของเรื่องทั้งหมดนี้ก็คือว่าอูรีอาห์ถือคำสั่งประหารชีวิตของตัวเองไปและไม่รู้เรื่องเลย

2 ซมอ 11:16-17 เมื่อได้รับจดหมายลับจากดาวิดแล้ว โยอาบก็ทำตามที่ได้รับคำสั่งอยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อูรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเข้มแข็งมาก 17 คนในเมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย อูรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย

แม้ว่าดาวิดไม่ได้เป็นคน 'ลั่นไก' เขาก็เป็นคนออกคำสั่งให้ประหารชีวิตอูรีอาห์เสีย ดังนั้นที่ถูกเพิ่มเข้าไปกับรายการแห่งความบาปที่ด่ามีดและยาวเหยียดของดาวิดด้วยก็คือการฆาตกรรมผู้ที่ไม่มีความผิดอะไรเลย นอกจากนี้ เหยื่อของเขายังจงรักภักดีต่อภักดิ์ของตนจนถึงวาระสุดท้ายอันขมขื่นด้วย

ตอนแรกโยอาบไม่ทราบถึงแรงจูงใจสำหรับคำสั่งของดาวิดที่ให้อูรีอาห์เสียชีวิต อย่างไรก็ตาม ดังที่เหตุการณ์ต่างๆจะเผยให้เห็นในที่สุด เขาย่อมปะติดปะต่อเรื่องราวได้อย่างแน่นอน แน่ใจได้ว่าโยอาบคิดออกในที่สุดว่าเพราะเหตุใดดาวิดถึงอยากให้อูรีอาห์ตาย นั่นคือ ที่สำคัญก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าต่อมาโยอาบจะเริ่มไม่จงรักภักดีต่อดาวิดแล้ว เขาได้เห็นการทรยศหักหลังและความไม่ซื่อสัตย์ของภักดิ์ของเขามีสื่อทหารนายหนึ่งของเขาเอง ดาวิดจะเก็บเกี่ยวผลแห่งความไม่จงรักภักดีของโยอาบด้วยซึ่งหมดความเคารพนับถือในตัวเขาในฐานะภักดิ์ไปเสียแล้ว

2 ซมอ 11:18-21 โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด 19 ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า "เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อภักดิ์เสร็จทุกประการแล้ว 20 ถ้าภักดิ์ก็รู้

และตรัสถามเจ้าว่า 'ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข็รบบโกล์เมืองนั้ก เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขาจะยิงออกมาจากกำแพง 21 ใครฆ่าอาบีเมเลคนบุตรเยรูบเบเซท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินโม้ท่อนบนท่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเซเบศดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง' แล้วเจ้าจงกราบทูลว่า 'อูรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย'" โยอาบส่งคนไปรายงานดาวิดเกี่ยวกับการสู้รบล่าสุด เพราะกลัวว่าดาวิดจะโมโหเพราะกำลังพลของเขาล้มตายในการสู้รบ เขาจึงแนะนำผู้สื่อสารให้แน่ใจว่าตนได้แจ้งต่อดาวิดว่าอูรีอาห์ได้เสียชีวิตแล้ว เขาว่านั่นจะทำให้อาใจ

2 ซมอ 11:22-24   ดังนั้นผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขาให้มากราบทูล 23 ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า "ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง 24 แล้วทหารชนุกก็ยิงข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอูรีอาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย" ผู้สื่อสารก็กระทำตามที่ได้รับคำสั่งมาและรายงานสถานการณ์การสู้รบต่อดาวิด รายละเอียดเรื่องการเสียชีวิตของอูรีอาห์ด้วยลูกธนูก็ถูกระบุไว้ที่น่าเจ็บใจมากขึ้นไปอีกก็คือว่าอูรีอาห์ถูกเรียกซ้ำๆว่า ข้าราชการของดาวิด มโนธรรมของดาวิดเริ่มกลับมาทิ่มแทงเขาเองเพื่อพ้องถึงสิ่งที่เขาได้กระทำลงไปแล้ว

2 ซมอ 11:25   พอได้ยินข่าวนี้ ดาวิดก็ตอบกลับผู้สื่อสารไปอย่างคนหน้าซื่อใจคดว่า "เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า 'อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้' เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย" แม้ว่าดาวิดทำเหมือนเป็นกังวลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาก็ดีใจอยู่ลับๆ

2 ซมอ 11:26-27   ขณะเดียวกัน เมื่อภรรยาของอูรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอูรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของนาง 27 เมื่อสิ้นการไว้ทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่ถึงซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

นางบัทเซบาจึงทำตัวเหมือนแม่ม่ายที่ไว้ทุกข์ ช่วงเวลาดังกล่าวอาจสิ้นแค่เจ็ดวัน คู 1 ซามูเอล 31:13 คูเหมือนว่าตัวนางเองก็กระตือรือร้นที่จะปกปิดการเล่นซู้ของตัวเองเช่นกันและยิ่งกว่าเต็มใจที่จะริบแต่งงานกับดาวิดเพื่อปกปิดสิ่งที่ทั้งคู่ได้กระทำลงไป นอกจากนี้ นี่เป็นโอกาสที่จะได้เป็นมเหสีคนหนึ่งของกษัตริย์ด้วย นางก็ทำเช่นนั้น พอเวลาผ่านไป นางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่เขา ดาวิดอาจคิดว่าตัวเองลอยนวลไปพร้อมกับความบาปอันเลวร้ายทั้งหลายของตนแล้ว คูเหมือนไม่มีใครฉลาดไปกว่านี้อีกแล้ว อย่างไรก็ตาม มีผู้หนึ่งที่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด “แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้น ไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์” พระเจ้าทรงเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดและไม่ทรงพอพระทัย ความบาปของดาวิดจะตามทันเขาในไม่ช้า

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 12: พระเจ้าทรงใช้นาธานผู้พยากรณ์ไปหาดาวิดเพื่อเผชิญหน้าเขาด้วยความบาปของเขา ต้องชมดาวิดที่เขากลับใจจากความบาปนั้น จากนั้นนาธานก็แจ้งให้ดาวิดทราบต่อไปถึงการพิพากษาที่เขาจะได้รับเพราะความบาปของเขา บุตรที่เกิดจากการเล่นซู้ของเขาเสียชีวิต จากนั้นซาโลมอนก็ถือกำเนิดขึ้นมา จากนั้นบัทเซบาก็ปิดท้ายด้วยชัยชนะเหนือเมืองรับบาห์โดยมีดาวิดนำทัพในท้ายที่สุด

2 ซมอ 12:1-4 บทนี้เริ่มต้นด้วยความเห็นตรงๆที่ว่า พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธานไปหาดาวิด พระเจ้าอาจทรงเปิดเผยแก่นาธานแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ หรือนาธานอาจปะติดปะต่อเรื่องราวได้และสงสัยสิ่งที่ดาวิดได้กระทำลงไป อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะกรณีใด พระเจ้าก็ทรงใช้เขามาเผชิญหน้ากษัตริย์ด้วยความบาปของฝ่ายหลัง นาธานซึ่งอาจทำตามคำสั่งของพระเจ้าจึงเข้าหาดาวิดพร้อมกับเรื่องอุปมาตรงๆเรื่องหนึ่ง เขาเล่าเหมือนกับว่าเรื่องราวนี้ได้เกิดขึ้นจริงในราชอาณาจักรของดาวิด

นาธานก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า "ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน 2 คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก 3 แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ซื้อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของ

เขา กินอาหารร่วมและดื่มน้ำถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา 4 ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียดายที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมมัน จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน" เรื่องอุปมานี้ชัดเจนเหลือเกิน ดาวิดเป็นกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจที่ได้ขโมยภรรยาของเพื่อนบ้านผู้ยากจนและภักดีของตนไป กระนั้น ดาวิดก็ยังไม่เข้าใจความหมายของเรื่องนี้

2 ซมอ 12:5-6 ดาวิดจึงหลงกินเหยื่อล่อของนาธาน ดาวิดกริ้วชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธานว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตายแน่ 6 และจะต้องคืนแกะให้สี่ตัว เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต" ด้วยความเดือดดาลยิ่งนัก ดาวิดจึงสั่งให้ประหารชีวิตคนसारเลวผู้นี้และก่อนโดนประหารเขาก็ต้องชดใช้สี่ตัวสำหรับความผิดที่เขาได้กระทำ

2 ซมอ 12:7-8 นาธานคงซึ้งใจพอๆของคุณไปที่ดาวิดและกล่าวว่า "พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น ความบาปของดาวิดหาตัวเขาเจอจนได้ จากนั้นนาธานก็กล่าวแทนพระเจ้าต่อไปว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล 8 และเราได้มอบวงศวานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศวานอิสราเอลและวงศวานยูดาห์ให้แก่เจ้า ถ้าท่านนี้ยังน้อยไป เราจะเพิ่มให้อีกท่านนี้

พระเจ้าทรงเล่าย้อนถึงทุกสิ่งทีพระองค์ได้ประทานแก่ดาวิดแล้ว พระองค์ได้ประทานมงกุฎเพื่อครอบครองอิสราเอลแก่เขาแล้ว พระองค์ได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากซาอูลแล้ว พระองค์ได้ประทานอำนาจครอบครองเหนือวงศวานของซาอูลแก่เขาแล้ว

ไม่มีบันทึกตามพระคัมภีร์ว่าดาวิดรับภรรยาทั้งหลายของซาอูลมาหลังจากฝ่ายหลังเสียชีวิตแล้ว (แต่ประเพณีของรับบีก็อ้างว่าเอลาห์ ภรรยาคนหนึ่งของดาวิดเดิมที่เป็นภรรยาของซาอูล ดู 2 ซามูเอล 3:5 แต่ไม่มีบันทึกตามพระคัมภีร์ที่สนับสนุนทฤษฎีนั้นเลย) อย่างไรก็ตาม คำที่แปลว่า ภรรยา (นาซีม) แปลได้ด้วยว่า 'พวกผู้หญิง' และดังนั้นก็หมายถึง 'บรรดาบุตรสาว' ได้

ด้วย นางเมราบและนางมีคาล ธิดาของซาอูลถูกยกให้แก่ดาวิด แม้ว่าไม่มีปรากฏว่าเขาเคยได้
สมรสกับนางเมราบจริงๆก็ตาม

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่สำคัญกว่าตรงนี้ก็คือน่าจะว่า พระเจ้าได้ทรงอวยพรดาวิดอย่าง
บริบูรณ์ รวมถึงทรงยอมให้เขาได้สิ่งใดก็ตามที่เขาอยากได้ด้วย นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสชัดเจนว่า
พระองค์จะทรงให้มากกว่านี้ก็ยังได้หากเขาต้องการ แม้กระนั้น ดาวิดก็ทำกินไปแล้วและขโมย
ภรรยาของเพื่อนบ้านของเขามา ความบาปของเขาเกินเลยการเล่นซู้ธรรมดๆ ไปเยอะแล้ว เขาได้
ฝ่าฝืนความไว้วางใจที่พระเจ้าได้ทรงมอบไว้แก่เขา จากนั้นเขาก็ถึงขนาดก่อเหตุฆาตกรรมเพื่อ
ปกปิดมันด้วย

2 ซมอ 12:9-10   นาธันกล่าวต่อไปว่า **ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮ**
วาห์กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เาภรรยา
ของเขามาเป็นภรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโมน ดาวิดบังอาจฝ่าฝืน
บัญญัติข้อที่หกและข้อที่เจ็ด ยิ่งกว่านั้น เห็นได้ชัดว่านาธันได้รับการแจ้งให้ทราบอย่างถี่ถ้วนแล้ว
ถึงสิ่งที่ดาวิดได้กระทำ พระเจ้าอาจทรงแจ้งให้เขาทราบแล้ว เขาอาจไต่ถามมาจากคำซุบซิบของ
ผู้คนที่เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นก็ได้ ไม่ว่าจะกรณีใด ตามที่พระเจ้าตรัสสั่ง นาธันก็เผชิญหน้ากษัตริย์ด้วย
สิ่งที่กษัตริย์ได้กระทำ

10 เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา
เอาภรรยาของอูรีอาห์คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า' นาธันประกาศว่าความรุนแรงและความ
ตายจะกีดกันวงศ์วานของดาวิดตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ดังที่เหตุการณ์ต่างๆจะเผยให้เห็น นั่นเป็น
สิ่งที่จะเกิดขึ้นจริงๆ ดาวิดได้ตั้งแล้วและผู้กระทำผิดในเรื่องอุปมาของนาธันชดใช้คืนสี่เท่า

ดาวิดจะต้องชดใช้อย่างน้อยมากขนาดนั้น บุตรชายทารกของเขาจะตายในไม่ช้า ทามาร์
บุตรสาวของเขาก็จะถูกข่มขืนในไม่ช้า อัมโมนบุตรชายอีกคนก็จะเสียชีวิตเพราะอาชญากรรมที่
ตนได้ก่อ และอับซาโลมจะสิ้นชีวิตในที่สุด ในสงครามกลางเมืองที่เขาต่อสู้กับดาวิดของตน ดาวิดได้
หวานยังเนื้อหนังของตนแล้ว เดียวเขาจะเก็บเกี่ยวผลแห่งความเลวทรามอันขมขื่นแล้ว ผลเก็บ

เกี่ยวอันขมขื่นนั้นจะมีผลต่อเนื่องไปจนชั่วชีวิตที่เหลือของเขา ดาวิดได้มาถึงจุดสูงสุดแห่งรัชกาลของเขาแล้ว จากนี้เป็นต้นไปมันจะเป็นทางลงเขาแล้ว

2 ซมอ 12:11-12 นาซันกล่าวต่อไปว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากครวเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตา เจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย 12 เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย"

แน่ที่เดียว ผลเก็บเกี่ยวอันขมขื่นของดาวิดออกมาจากครอบครัวของเขาเอง ทั้งๆที่อัมโนนจะทำชั่วร้ายต่อน้องสาวของตนและเขาจะถูกฆ่าตาย อับซาโลมก็จะทำเลวร้ายมากที่สุด ในการกบฏของเขาที่กระทำต่อบิดาของตนเอง เขาก็จะข่มขืนพวกนางสนมของดาวิดท่ามกลางสายตาประชาชนด้วย ดู 2 ซามูเอล 17:21-22 ความบาปของดาวิดถูกกระทำในที่ลับ ผลเก็บเกี่ยวอันขมขื่นของเขาจะปรากฏในที่แจ้ง (เราไม่ควรสรุปว่าพระเจ้าทรงทำให้เกิดความบาปอันขมขื่นของอัมโนนหรืออับซาโลม แทนที่จะเป็นเช่นนั้น สิ่งที่ทำพวกเขาทำคือผลเก็บเกี่ยวอันเลวทรามซึ่งเกิดขึ้นตามมาหลังจากสิ่งที่ดาวิดได้หว่าน ผู้ใดหว่านอะไรก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น ผลเก็บเกี่ยวมาทีหลังเสมอและปกติแล้วมันก็มากกว่าสิ่งที่ถูกหว่านไว้ในตอนแรก แน่แน่นอนว่านั่นเป็นจริงสำหรับดาวิด)

2 ซมอ 12:13-14 เมื่อถูกต่อว่าเรื่องความบาปของตนและได้ยินคำพิพากษาที่จะเกิดกับตนดาวิดจึงรับสั่งกับนาซันว่า "เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว" และนาซันกราบทูลดาวิดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม ดูเหมือนว่า ณ เวลานี้เองที่ดาวิดอธิษฐานคำอธิษฐานอันไพเราะที่แสดงการกลับใจใหม่ซึ่งถูกบันทึกไว้ในเพลงสดุดีบทที่ห้าสิบเอ็ด ด้วยความซอกซ้อเขาจึงอ้อนวอนขอพระเมตตาของพระเจ้า โทษสำหรับการเล่นซู้และการฆาตกรรมภายใต้พระราชบัญญัติสมัยพระคัมภีร์เดิมคือ ประหารชีวิต ดาวิดทราบเรื่องนั้นเช่นเดียวกับนาซัน กระนั้น เพราะว่าดาวิดได้รับสารภาพและหันเสียจากความบาปของตนแล้วอย่างเห็นได้ชัด พระเจ้าจึงทรงมีความเมตตาต่อเขา ดู สุภาษิต 28:13

อย่างไรก็ตาม นาซันเตือนว่า 14 เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสเหยียดหยามได้ ราชบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต" ความบาปของดาวิดจะกลายเป็นโอกาสให้ชาวโลกหมิ่นประมาทได้โดยการเยาะเย้ยสิ่งที่ดาวิดได้กระทำ มันมีแต่จะยิ่งส่งเสริมวิถีทางอันชั่วร้ายของพวกเขา จากนั้นนาซันก็แจ้งให้ดาวิดทราบว่าบุตรชายที่เกิดจากความสัมพันธ์อันไม่บริสุทธิ์นี้จะเสียชีวิต การตีสอนงวดแรกของเขากำลังเกิดขึ้นแล้ว

2 ซมอ 12:15   ดังนั้นแล้วนาซันก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่บุตร ซึ่งภรรยาของอูรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประจวบหน้า พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ที่ทำให้เกิดความเจ็บป่วยในตัวบุตรชายของดาวิด ให้เราสังเกตความเห็นอันที่มั่งคั่งที่ว่านางบัทเชบาเป็น ‘ภรรยาของอูรีอาห์’ นางยังเป็นเช่นนั้นอยู่ตอนที่ดาวิดทำให้นางตั้งครรภ์ トラบาปนั้น ได้ติดตามดาวิดมาจนทุกวันนี้

2 ซมอ 12:16-17   ดาวิดก็ทรงอ่อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไปบรรทมบนพื้นดินคืนยังรุ่ง 17 บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมายืนเข้าเฝ้าอยู่ หมายถึงจะทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือหาทรงรับประทานกับเขาทั้งหลายไม่ แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงปรับโทษให้ทารกนั้นต้องเสียชีวิตก็ตาม ดาวิดก็ยังหวังว่าจะโน้มน้าวให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัยโดยการอดอาหารและอธิษฐาน วลีที่ว่า “บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์” น่าจะหมายถึงพวกหัวหน้าผู้รับใช้ของเขา

2 ซมอ 12:18-19   อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า "ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์ พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลายอาจจะกราบทูลได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง" เพราะรู้ว่าดาวิดโศกเศร้าขนาดไหนด้วยเรื่องบุตรชายของตน บรรดาข้าราชการของเขาจึงกลัวว่าดาวิดจะมีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่อได้ยินข่าวว่าเด็กทารกนั้นตายเสียแล้ว

อย่างไรก็ตาม 19 เมื่อดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระกুমารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า "เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ" เขาทูลตอบว่า "สิ้นชีวิตแล้วพะย่ะค่ะ" มันเริ่มประจักษ์ชัดต่อดาวิดแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น บรรดาข้าราชการของเขาพอดูถามก็ยืนยันเรื่องนั้น

2 ซมอ 12:20-21 บรรดาข้าราชการของเขาถึงกับประหลาดใจที่ดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ชโลมพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย ดาวิดลุกขึ้น ชำระล้างตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นเขาก็ไปยังพลับพลาเพื่อนมัสการพระเจ้าผู้ที่เขาได้กระทำผิดต่ออย่างร้ายกาจ จากนั้นเขาก็กลับบ้านและนั่งลงรับประทานอาหาร

บรรดาข้าราชการของเขาซึ่งงุนงงเหลือขนาดจึงถามว่า 21 "เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและกันแสงเพื่อพระกুমารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกুমารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร" พวกเขาจึง เมื่อทารกนั้นยังมีชีวิตอยู่ ดาวิดก็อดอาหารและร้องไห้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อบุตรชายของตน อย่างไรก็ตาม พอเด็กน้อยนั้นเสียชีวิต ดาวิดก็ลุกขึ้นและดำเนินชีวิตต่อไป

2 ซมอ 12:22-23 พระองค์รับสั่งว่า "เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า 'ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่' ดาวิดยอมรับว่าเขาแอบหวังว่าเขาจะขอให้พระเจ้าทรงมีเมตตาและเปลี่ยนพระทัยได้ พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนพระทัย

เขาจึงเอ่ยคำพูดอันลึกซึ้งเหล่านี้ 23 แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เราจะกลับมาหาเราหาได้" เพราะว่าเด็กน้อยนั้นตายเสียแล้ว จึงไม่มีอะไรที่ดาวิดกระทำได้อีก เขารู้ว่าเขาไม่สามารถนำเด็กนั้น

กลับมาได้อีก ยิ่งกว่านั้น เขารู้ว่าสักวันหนึ่งเขาก็จะตายและได้เห็นบุตรของเขาในเมืองบรมสุขเกษม ถึงกระนั้นเขาก็รู้ว่าเขาไม่สามารถนำเด็กนั้นกลับมาได้อีก

บางคนกลับคิดว่าดาวิดกำลังหมายถึงหลุมศพเมื่อเขากล่าวว่าเขาจะไปหาเด็กนั้น อย่างไรก็ตาม นั่นก็ขัดแย้งกับการกระทำของดาวิดที่ลุกขึ้น ชำระล้างตัว นมัสการ รับประทานและเลิกคร่ำครวญ ใครจะมีกำลังใจขนาดนั้นโดยรู้เพียงว่าเขาเองก็จะตายสักวันหนึ่งและไปอยู่ร่วมกับบุตรชายของเขาในหลุมศพ บริบทที่ชัดเจนไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าดาวิดรู้ว่าสักวันหนึ่งเขาจะได้เจอกับบุตรชายของเขาอีก มันลดทอนความโศกเศร้าของเขาไปได้เยอะ

ตรงนี้อาจเป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่มีการบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้นกับเด็กเล็กๆหากพวกเขาตาย มันบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าบุตรชายของดาวิดไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าทันที ไม่มีเหตุผลที่จะสันนิษฐานให้มีอะไรแตกต่างไปจนทุกวันนี้ เด็กเล็กๆแม้เกิดมาพร้อมกับธรรมชาติที่บาปหนักก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะเรื่องนั้นจนกว่าพวกเขาโตขึ้นจนถึงจุดที่พวกเขารับผิดชอบสำหรับการกระทำของตนได้ ธรรมชาติที่บาปหนาของพวกเขายู่ภายใต้พระโลหิตแห่งกางเขนนั้นแล้วและพระเจ้าก็ทรงพาพวกเขาไปยังสวรรค์ทันทีเมื่อพวกเขาเสียชีวิต

2 ซมอ 12:24-25 เครื่องบ่งชี้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในเรื่องจิตใจของดาวิดจากการ โศกเศร้าเป็นการมีกำลังใจที่ดูให้ไว้ ฝ่ายดาวิดทรงเล้าโลมใจบัทเชบามเหสีของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักซาโลมอน 25 และทรงใช้นาธานผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยดีดียาห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

แม้ว่าจุดสนใจอยู่ที่ดาวิด นางบัทเชบาก็เสียบุตรชายของตนไปเช่นกัน มันเป็นเรื่องทุกข์ใจอย่างหนักสำหรับนาง ดาวิดจึงหาทางที่จะให้กำลังใจภรรยาที่โศกเศร้าของเขาโดยการร่วมหลับนอนกับนาง นางจึงตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายอีกคนแก่ดาวิด บุตรชายคนนั้นถูกตั้งชื่อว่าซาโลมอน การออกเสียงของภาษาฮีบรูแบบตรงตัวของคำว่าซาโลมอนคือ ‘ซาโลโมห์’ (หรืออาจเป็น ‘ซโลโม’) พวกเขาวิเศษยิ่งใหม่จนทุกวันนี้ยังตั้งชื่อบุตรชายของตนเช่นนั้นอยู่ ชื่อนี้มาจาก

คำสาปณ์ธรรมดากว่านั่นคือ ‘ซาโลม’ ซึ่งหมายความว่า ‘สันติสุข’ 1 พงศาวดาร 22:9-10 บันทึกว่าพระเจ้าทรงสั่งดาวิดไว้แล้วก่อนซาโลมอนเกิดว่าชื่อของเขาจะเป็นอะไร นอกจากนี้ บริบทเดียวกันนั้นยังบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าซาโลมอนเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นผู้สืบราชบัลลังก์ต่อจากดาวิด

บางคนอาจตั้งคำถามว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงเลือกบุตรชายคนหนึ่งของนางบัทเชบาให้เป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของอิสราเอลและสืบเชื้อสายของพระคริสต์ เมื่อพิจารณาสิ่งที่นางได้ทำลงไป (นางมีความผิดพอกับดาวิด) เพราะเหตุใดพระเจ้าถึงทรงให้พระคริสต์สืบเชื้อสายผ่านทางนางด้วย คำตอบเดียวที่พอจะมองเห็นสำหรับคำถามนี้ก็คือว่า มันแสดงให้เห็นถึงความเมตตาและการทรงยกโทษของพระเจ้า ดาวิดได้รับการยกโทษแล้ว (และก็รวมถึงภรรยาของเขาด้วย) เท่าที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า พระองค์ก็ทรงยกโทษให้แล้ว ดาวิดยังต้องเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นของตนอยู่เหมือนเดิม แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว การยกโทษของพระองค์ก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว

นอกจากนี้ ยังมีบันทึกไว้อีกว่า “พระเยโฮวาห์ทรงรักเขา” นั่นคือ ซาโลมอน พระเจ้าจึงทรงส่งข่าวไปผ่านทางนาธานว่าเด็กนั้นจะมีชื่อว่า เยสึเดียห์ ด้วยซึ่งมีความหมายว่า ‘ผู้เป็นที่รักของพระเยโฮวาห์’

2 ซมอ 12:26-28 ขณะเดียวกัน โยอาบก็ยังทำสงครามอยู่ในอัมโมน นัก

ประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงบันทึกไว้ว่า ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของคนอัมโมน และยึดราชธานีไว้ได้ 27 และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า "ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาห์ และข้าพระองค์ก็ได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว เมืองรับบาห์เป็นเมืองเอกที่เหลืออยู่ของอัมโมน บัดนี้โยอาบยึดพระราชวังกษัตริย์ของมันได้แล้วซึ่งมีชื่อด้วยว่าเมืองที่มีแม่น้ำมากหลาย อย่างไรก็ตาม ชัยชนะนั้นก็ยังไม่เด็ดขาด

เขาจึงส่งคนไปแจ้งข่าวดาวิดว่า **28** ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ โยอาบจึงยุดาวิดให้นำกองทัพที่เหลือของเขาและมารบให้จบๆไป เหลือก

ว่าถ้าข้าพระองค์ตีได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์" เขาใช้คำขู่สุดท้ายนี้เพื่อให้ดาวิดขยับ

2 ซมอ 12:29-31 ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยกันยกไปยังเมืองรับบาห์ และต่อสู้อย่างยืดยาวได้อีก 30 ทรงริบมงกุฎจากเศียรกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก ดาวิดจึงนำทัพผู้ศึกครั้งสุดท้ายนี้ด้วยตัวเองเพื่อพิชิตเมืองรับบาห์และยึดมันได้ มีผู้เสนอว่าเหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นหลังจากการเสียชีวิตของอูรีอาห์ไม่นานและขณะที่นางบัทเชbakำลังไว้ทุกข์อยู่ มีบันทึกไว้ว่าเขาริบมงกุฎอันงดงามของกษัตริย์เมืองรับบาห์มาเป็นของริบแห่งการสงครามด้วย นอกจากนี้ ดาวิดกับคนของเขายังยึดทรัพย์จากเมืองรับบาห์ได้มากมายด้วย เราควรระลึกว่าสงครามครั้งนี้เริ่มต้นขึ้นตอนที่คนอัมโมนทำให้คณะทูตของดาวิดอับอายขายหน้าตามที่บันทึกไว้ใน 2 ซามูเอล 10

นอกจากนี้ **31** ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลื่อย คราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น บางท่านเสนอว่าคำบรรยายด้านบนหมายถึงการที่ดาวิดทรมานพวกเชลยของเขาหลังจากได้ชัยชนะเหนือพวกเขาแล้ว อย่างไรก็ตาม มันน่าจะหมายถึงการที่ดาวิดบังคับคนอัมโมนให้เป็นทาสรับใช้ในฐานะกรรมกรต่างๆไปที่เลื่อยท่อนไม้ ทำงานในทุ่ง (คราดเหล็ก) ตัดต้นไม้ (ขวานเหล็ก) และทำอิฐ ฯลฯ นั่นดูเหมือนจะสอดคล้องกับอุปนิสัยของดาวิดมากกว่าการทรมานพวกศัตรูของเขาอย่างโหดเหี้ยมทารุณ เขาจึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 13: การเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นของดาวิดเริ่มแสดงผลแล้ว บทที่ 13 บันทึกเหตุการณ์อันเลวร้ายของการข่มขืนนางสาวทามาร์โดยอัมโมนพี่ชายต่างแม่ของเธอ

บทนี้ยังนำเสนอการล้างแค้นของอับซาโลมที่กระทำต่ออัมโนนในการฆาตกรรมเขาด้วย จากนั้นมีบันทึกเกี่ยวกับการหลบหนีไปของอับซาโลมเพราะสิ่งที่เขาได้ทำลงไป

2 ซมอ 13:1-4 การเก็บเกี่ยวผลแห่งความบาปอันขมขื่นของดาวิดเริ่มสำแดงผลแล้ว ผู้ใดหว่านสิ่งใดก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้นเช่นกัน กฎของการหว่านและการเก็บเกี่ยวเริ่มทำงานแล้ว ต่อมาภายหลังฝ่ายอับซาโลมราชโอรสของดาวิดมีขนิษฐาองค์หนึ่งรูปโฉมสะคราญชื่อทามาร์ และอัมโนนราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ 2 ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิงนี้ จิตใจของอัมโนนก็ถูกทรมานจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโนนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก

อับซาโลมและทามาร์เป็นพี่น้องแท้ๆที่เกิดกับดาวิดและมาอาคาห์ภรรยาของเขา นางถูกระบุว่ารูปโฉมสะคราญหรือเป็นหญิงสาวที่สวยงามคนหนึ่ง อัมโนนเป็นบุตรชายอีกคนของดาวิด แต่เป็นพี่ชายต่างมารดากับทามาร์ หนุ่มคนนี้มีใจสนใจอันเปี่ยมตัณหาในตัวน้องสาวต่างมารดาของเขา วลีที่ว่า “จึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก” มีความหมายว่า ‘เห็นว่ายากที่จะเข้าหาเธอ’ เธอถูกปกป้องโดยบิดามารดาของเธอจากหนุ่มๆที่มีนิสัยอย่างพี่ชายต่างมารดาคนนี้ของเธอ

เพื่อนคนหนึ่งของอัมโนนเห็นว่าเขาเซื่องซึมและตัดสินใจที่จะ ‘ช่วย’ เขา 3 แต่อัมโนนมีสหายคนหนึ่งชื่อโยนาธับบุตรชายของชิมเออาห์เชษฐาของดาวิด โยนาธับนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา 4 จึงทูลถามว่า “ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์ โฉมทูลกระหม่อมจึงชมเขาอยู่ทุกเช้าๆ จะไม่บอกให้เกล้าฯทราบบ้างหรือ” อัมโนนตอบเขาว่า “เรารักทามาร์น้องหญิงของอับซาโลมอนุชาของเรา” โยนาธับผู้นี้จริงๆแล้วเป็นลูกพี่ลูกน้องของอัมโนน เขายังได้ชื่อว่าเป็น “คนเจ้าปัญญา” ด้วยความหมายก็คือว่าเขาเป็นคนเจ้าเล่ห์หรือมีอุบายเยอะ

2 ซมอ 13:5-6 โยนาธับจึงคิดแผนการสกปรกหนึ่งขึ้นมาได้ซึ่งจะทำให้อัมโนนได้มีโอกาสได้อยู่ตามลำพังกับทามาร์ โยนาธับจึงทูลท้าวว่า “ขอเชิญบรรทมบนพระแท่นแสร์กระทำเป็นประจำ และเมื่อเสด็จฟอมาเยี่ยมทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า ‘ขอโปรดรับสั่งทามาร์น้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ให้มาเตรียมอาหารต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะ

ได้เห็น และได้รับประทานจากมือของเธอ" 6 อัมโนนจึงบรรทมแสร้งทำเป็นประชวร เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโนนก็ทูลกษัตริย์ว่า "ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาทำขนมสักสองอันต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ"

แผนการของเขาง่ายนิดเดียว อัมโนนจะต้องแกล้งป่วย เมื่อบิดาของเขาถามถึงเขาๆก็จะต้องขอให้ทามาร์น้องสาวต่างมารดาของเขานำอาหารมาให้เขารับประทาน

2 ซมอ 13:7-9   ดังนั้น เพราะไม่รู้ว่ามีคนคิดทำเรื่องสกปรก ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามาร์ที่วังรับสั่งว่า "จงไปที่บ้านของอัมโนนพี่ของเจ้า และเตรียมอาหารให้เขารับประทาน" 8 ทามาร์ก็ไปยังวังของอัมโนนเชษฐาของเธอที่ที่เขาบรรทมอยู่ เธอก็หยิบแป้งมานวดทำขนมต่อสายตาของเชษฐาแล้วปิ้งขนมนั้น 9 และเธอก็ยกกระทะมาเทออกต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโนนก็ไม่ทรงเสวย กล่าวว่า "ให้ทุกคนออกไปเสียให้พ้นเรา" ทุกคนก็ออกไป ดังนั้น ทามาร์จึงไปที่บ้านของอัมโนนเพื่อเตรียม 'ขนมเค็กกาแฟ' ให้เขารับประทาน อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่ยอมรับประทานจนกว่าเขาได้สั่งให้ผู้รับใช้ทุกคนของเขาออกไปเสียก่อน

2 ซมอ 13:10-11   ดังนั้น เมื่อเขาทั้งสองอยู่ตามลำพัง อัมโนนก็รับสั่งกับทามาร์ว่า "จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อที่จะได้รับประทานจากมือของน้อง" ทามาร์ก็นำขนมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา 11 แต่เมื่อเธอนำขนมมาใกล้เพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า "น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เถิด" ทามาร์ได้รับเชิญให้นำของว่างเข้าไปในห้องนอนของอัมโนน พอเธออยู่ที่นั่นแล้ว เขาก็คิดว่าตัวเธอและขอให้เธอร่วมหลับนอนกับเขา

2 ซมอ 13:12-13   ทามาร์จึงตอบท่านว่า "ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขออย่าบังคับน้องเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขออย่ากระทำการโหดเหี้ยมอย่างนี้เลย 13 ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอาความออกไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือนคนโหดเหี้ยมคนหนึ่ง ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์ พระองค์คงจะไม่หวงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน"

ทามาร์ขอร้องเขามิให้ข่มขืนตน เธอรู้ว่าเธอจะประสบกับความอับอายขายหน้า เธอพยายามบอก
เขาว่าเขาจะเป็นคน โง่หากทำเช่นนั้น เธอยังขอให้เขาไปสู่ออกเธอจากบิดาของเธอด้วย

2 ซมอ 13:14 กระนั้นท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงข่มขืน
และนอนร่วมกับเธอ ในโมงยามที่มีคมมืดที่สุดในพระคัมภีร์คือ บันทึกรเกี่ยวกับการข่มขืนทามาร์
โดยอัมโนน การเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นของความบาปของดาวิดกำลังเริ่มสำแดงผลแล้ว

2 ซมอ 13:15-18 หลังจากการกระทำที่ชั่วร้ายของเขา ต่อมาอัมโนนเกลียดชังเธอยิ่ง
นัก ความเกลียดชังครั้งนี้ก็มากยิ่งขึ้นกว่าความรักซึ่งท่านได้รักเธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่งกับเธอ
ว่า "จงลุกขึ้นไป" หลังจากสนองค้นหาของตนแล้ว อัมโนนก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวอะไรกับเธออีก มี
การผสมปนเปกันระหว่างความอับอายขายหน้า ความรู้สึกผิด และความโกรธกับตัวเอง
เพราะสิ่งที่เขาได้ทำลงไป 16 แต่เธอตอบท่านว่า "อย่าเลยพระเชษฐา ที่จะขับไล่หม่อมฉันไป
ครั้งนี้มันก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเชษฐาได้ทำกับน้องมาแล้ว" แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอ
ไม่ แม้ว่าถูกหยาบน้ำใจแล้ว การกระทำที่มีเกียรติเดียวที่ทามาร์คิดออกก็คือ เขาทั้งสองควร
แต่งงานกัน เธอจึงไม่ยอมไป

17 ท่านจึงเรียกมหาดเล็กที่ปรนนิบัติอยู่สั่งว่า "จงไล่ผู้หญิงคนนี้ออกไปพ้นหน้าของ
ข้าแล้วปิดประตูใส่กลอนเสีย" 18 เธอสวมเสื้อยาวหลากสีที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวม
กัน มหาดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและใส่กลอนประตูเสีย อัมโนนสั่งพวกคนรับใช้ของเขา
ให้โยนเธอออกไปและใส่กลอนประตูไล่หลังเธอ มีหมายเหตุไว้ด้วยเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายอันมี
เอกลักษณ์เฉพาะที่พวกธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวมใส่ พวกคนรับใช้ของเขาจึงกระทำตามที่
ได้รับสั่งและไล่เธอออกไป

2 ซมอ 13:19-20 หญิงสาวผู้มีเกียรติผู้น่าสงสารคนนี้หลังจากถูกข่มขืนแล้วจึงเอาขี้เถ้า
ใส่ที่ศีรษะของเธอ และฉีกเสื้อยาวหลากสีที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย เธอมีอกุมศีรษะเดินพลางร้อง
ครวญไปพลาง เธอปฏิบัติตามธรรมเนียมของชาวตะวันออกกลางทันทีในการเอาขี้เถ้าไปรดตัว

เองและฉีกเสื้อผ้าของตนเพื่อสื่อถึงความโศกเศร้าใหญ่โตและความอับอายขายหน้า มันไม่ใช่ การเสแสร้งเลย เธอเอามือกุมศีรษะของตนขณะที่เธอร้องให้สะอึกสะอื้น

อับซาโลมพี่ชายแท้ๆของเธออาจจะแวงเจตนาของอัมโนนอยู่แล้ว พอเห็นน้องสาวของ ตนเสียอกเสียใจอย่างรุนแรง เขาก็ 20 กล่าวกับเธอว่า "อัมโนนเชษฐาได้อยู่กับน้องหรือเปล่า แต่ น้องเอ๋ย บัดนี้น้องจงนิ่งเสียเถิด เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้เลย" ฝ่ายทามาร์ จึงอยู่อย่างเดียวดายในวังของอับซาโลมเชษฐา อาจเพื่อปกป้องชื่อเสียงของราชวงศ์ อับซาโลม จึงบอกน้องสาวของตนให้เงียบไว้และไม่เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ใครฟัง เขาถึงขนาดบอกเธอให้ ลืมมันเสียด้วย (เราได้เห็นถึงอุปนิสัยอันตื้นเขินของอับซาโลมด้วย) ดังนั้น ทามาร์จึงอยู่อย่าง สันโดษในบ้านพี่ชายของตน พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่านานเท่าใด

2 ซมอ 13:21-22 เรื่องพรรณนี้ถูกเก็บเงียบไว้ได้ไม่นาน ดาวิดทราบเรื่องในที่สุดว่า เกิดอะไรขึ้น เป็นที่เข้าใจได้ว่าเมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก คำที่แปลว่า กริ้ว (การารห์) มีความหมายง่ายๆว่า ‘โกรธ’

ยิ่งกว่านั้น 22 อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลยไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซา โลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่าน ความเกลียดชังของอับซา โลมที่มีต่ออัมโนนโทษฐานที่อีกฝ่ายข่มขืนน้องสาวของเขาจะปะทุในไม่ช้า สำหรับตอนนี้ มัน คุกรุ่นอยู่ในใจของอับซาโลม อัมโนนได้สนองคณหาของตนแล้ว เขาไม่เพียงข่มขืนน้องสาวต่าง มารดาของตนเท่านั้น แต่ในไม่ช้าเขาจะต้องทนทุกข์กับผลที่ตามมาของการกระทำนี้ด้วย (ไม่ เป็นที่ชัดเจนว่าเพราะเหตุใดดาวิดถึงไม่ทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย หากเขาทำอะไรบ้าง ความยุ่ง ยากที่เขาจะเจอในภายหลังก็อาจถูกหลีกเลี่ยงไปได้)

2 ซมอ 13:23 ความเกลียดชังของอับซาโลมที่มีต่ออัมโนนยังคุกรุ่นอยู่ต่อไป ข้อความศักดิ์สิทธิ์บันทึกไว้ว่า ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบาอัลฮา ไชร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอเฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญโอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น สองปีผ่านไป อับซาโลมมี ‘ฟาร์มแกะ’ อยู่ในแถบชนบทที่ตำบลบาอัลฮาไชร์ซึ่งอยู่ประมาณสิบห้าไมล์ทาง

เหนือของกรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่า ณ เวลานี้ของปีเมื่อแกะถูกตัดขน งานเลี้ยงก็ถูกจัดขึ้น อับซาโลมจึงเชิญพี่น้องของเขาทุกคน ทั้งที่เป็นพี่น้องแท้ๆและที่เป็นพี่น้องต่างมารดาไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์นั้น

2 ซมอ 13:24-27 อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์" ที่จริงแล้วอับซาโลมเชิญราชวงศ์ทั้งหมดรวมถึงบิดาของตนด้วย คือ กษัตริย์ เขาจริงใจหรือไม่ในการเชิญดาวิดก็ไม่เป็นที่ชัดเจน อาจเป็นไปได้ว่าเขารู้ว่าดาวิดจะไม่ตอบรับคำเชิญแต่เขาก็เชิญไปอยู่ดีเกรงว่าจะมีการสงสัยแรงจูงใจของเขา **25** แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า "ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่าๆ" อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนาจพระพรให้ ดาวิดปฏิเสธคำเชิญของอับซาโลม โดยอ้างว่าตนไม่ยากเป็นภาระทางการเงินแก่บุตรชายของตน แม้กระนั้นอับซาโลมก็ขึ้นกรานอยู่ดี แต่ดาวิดก็ปฏิเสธข้อเสนออื่น เขากลับอวยพรอับซาโลมในสิ่งที่อับซาโลมกระทำ

26 อับซาโลมจึงกราบทูลว่า "ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเชษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด" และกษัตริย์ตรัสถามว่า "ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย" ดูเหมือนว่าดาวิดระแวงเกี่ยวกับการที่อัมโนนต้องไปด้วย เขาย่อมรู้เกี่ยวกับความเกลียดชังของอับซาโลมที่มีต่ออัมโนนอยู่แล้ว **27** แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอจนพระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้นไปด้วย อับซาโลมยังตั้งไม่เลิกจนดาวิดอนุญาตให้อัมโนนและพี่น้องที่เหลือของเขาไปยังงานเลี้ยงของเขา ดังนั้น ดาวิดจึงยอมตามนั้น อาจเป็นไปได้ว่าแผนการของอับซาโลมก็คือ การพาพี่น้องที่เหลือของเขาไปด้วยเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจจากแรงจูงใจที่แท้จริงของเขา

2 ซมอ 13:28-29 แผนการของอับซาโลมจึงถูกเปิดเผย แล้วอับซาโลมบัญชามหาดเล็กของท่านว่า "จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเปลือยเปลือยด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้าว่า 'จงตั้งอัมโนน' เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่างกลัวเลย เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล้าหาญและเป็นคนเก่งกล้าเถิด" แผนการของอับซาโลมก็ไม่มีอะไรยุ่งยาก ในการเลี้ยงฉลองของเขา เขา

จะทำให้แน่ใจว่าอัมโนนถูกมอมเหล้าจนเมา จากนั้น เมื่ออัมโนนตอบโต้อะไรไม่ได้แล้ว เขาก็จะสั่งพวกผู้รับใช้ของเขาให้ฆ่าอัมโนนเสีย เขายังหลุนใจคนเหล่านั้นด้วยว่าเขาจะเป็นคนรับผิดชอบสำหรับการกระทำทั้งหมดเอง

ดังนั้น 29 มหาเดเล็กของอับซาโลมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาราชโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล่อของแต่ละองค์หนีไปสิ้น การเก็บเกี่ยวผลอันเลวทรามของดาวิดวงดที่สองได้มาถึงแล้ว ดังที่ผู้พยากรณ์นาธานได้บอกดาวิดล่วงหน้าแล้วใน 2 ซามูเอล 12:10 ดาบจะไม่พรากไปจากครอบครัวของดาวิดเลย มันไม่พรากจริงๆ ดาวิดกำลังอยู่ในกระบวนการชดใช้คืนสี่เท่าสำหรับความบาปอันร้ายแรงของเขาก่อทำต่ออูรีอาห์ คู 2 ซามูเอล 12:6 และอพยพ 22:1 ผู้ใดหว่านอะไรไว้ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้นเช่นกัน ผู้ที่หว่านไปยังเนื้อหนังของตนก็จะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น ขณะเดียวกัน โอรสคนอื่นๆที่เหลือของดาวิดก็กระโดดขึ้นล่อของตนและควมมันออกไปจากที่นั่น

2 ซมอ 13:30-31 ข้าพเจ้าสะดุ้งไปอย่างรวดเร็วแม้ว่าถูกบิดเบือนบ้างก็ตาม ต่อมาขณะที่อับซาโลมได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า "อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว" 31 กษัตริย์ทรงลุกขึ้นนึกฉลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าฉีกขาดยืนเฝ้าอยู่ เห็นได้ชัดว่าบางคนทำงานเลี้ยงนั้นสังเกตเห็นว่าอัมโนนถูกฆ่าตายแล้วและออกมาทันทีโดยคิดว่าโอรสทุกคนของดาวิดจะถูกฆ่าตายเช่นกัน เขารีบกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและแจ้งให้ดาวิดทราบถึงสิ่งที่เขาคิดว่าเกิดขึ้น ดาวิดจึงโศกเศร้าเสียใจทันทีในรูปแบบที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของชาวตะวันออกสมัยโบราณ

2 ซมอ 13:32-33 อย่างไรก็ตามโยนาตัมบุตรชายซีเมอาห์เสษฐาของดาวิดกราบทูลว่า "ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาโลมเรื่องนี้ท่านตั้งใจไว้แต่ครั้งที่ยอมนข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่านแล้ว เราจำได้ว่าโยนาตัมเป็นผู้ที่ให้คำปรึกษาแก่

อัมโนนว่าจะล่อลวงทามาร์อย่างไรตั้งแต่แรก เขาเล่าเรื่องของตนเองอย่างถูกต้องแล้ว แต่เขายังมีหน้ามาแจ้งเรื่องนี้แก่ดาวิดอีกในเมื่อความผิดดังกล่าวแขวนอยู่บนศีรษะของเขาสำหรับเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม โยนาดับก็ประเมินสถานการณ์ถูกต้องแล้วว่าอับซาโลมฆ่าอัมโนนเพราะฝ่ายหลังข่มขืนน้องสาวต่างมารดาของตน

โยนาดับจึงให้ความมั่นใจแก่ดาวิดอย่างแจ่มแจ้งว่า 33 ฉะนั้นบัดนี้ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่าได้ร้อนพระทัย ด้วยสำคัญว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว" แน่แน่นอนว่ามันทำให้ดาวิดโล่งอก แต่มันคงเป็นการปลอบประโลมใจที่เล็กน้อย บุตรชายคนหนึ่งของเขาตายเสียแล้ว และถูกฆ่าตายโดยน้ำมือของพี่น้องของเขาเอง

2 ซมอ 13:34-36 แต่อับซาโลมได้หนีไป บัดนี้เขาเป็นคนหนีทางการแล้ว อย่างไรก็ตาม ฝ่ายทหารยามหนุ่มเฝ้าหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างๆภูเขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขา 35 โยนาดับจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น" 36 อยู่มาเมื่อเขาพุดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องไห้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็กั้นแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วย ยามที่เข้าเวรอยู่ในไม่ช้าก็เห็นฝูงชนรีบรุดมายังกรุงเยรูซาเล็มจากทิศเหนือ เขาจึงประกาศว่าบุตรคนที่เหลือของดาวิดกำลังมาถึง อย่างไรก็ตาม เมื่อพวกเขามาถึงดาวิดพวกเขาก็ร้องไห้ร้องไห้อย่างขมขื่น

2 ซมอ 13:37-39 ขณะเดียวกัน อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้าทัลมัธ โอรสของอัมมีสูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า 38 ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี

ดาวิดได้แต่งงานกับนางมาอาคาห์ บุตรสาวของทัลมัธ กษัตริย์แห่งเกชูร์ ดังนั้น เขาจึงหนีไปยังบ้านของตายายของเขา มีคำถามอยู่ว่าเมืองเกชูร์อยู่ที่ไหนกันแน่ ใน 1 ซามูเอล 27:8 ดาวิดอ้างว่าได้ไปปล้นเมืองเกชูร์ แต่บริบทตรงนั้นก็บ่งบอกว่ามันอยู่ทางทิศใต้ระหว่างฟิลิสเตียกับอียิปต์ อย่างไรก็ตาม มีดินแดนหนึ่งที่อยู่ตามแนวชายฝั่งทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลีที่

เรียกว่าเขารู้เช่นกัน คุณเหมือนว่านี่น่าจะใช่มากกว่าเพราะว่าเมื่ออับซาโลมหนีไปที่นั่นเขาก็จะหลีกเลี่ยงพิโรธของบิดาของเขาได้ง่ายกว่าการเดินทางลงใต้สู่อ้อมกรุงเยรูซาเล็มข้ามแนวชายของราชอาณาจักรไปยังอียิปต์ ไม่ว่ากรณีใด เขาก็หนีไปหลบภัยกับญาติ เขาอยู่ที่นั่นสามปี

ในระหว่างนั้น ดาวิดก็ไว้ทุกข์ทุกวัน บางคนคิดว่าเขาไว้ทุกข์ให้อัมโนน คนอื่นๆก็คิดว่าเขาไว้ทุกข์ให้อับซาโลม ข้อต่อมาดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเขาไว้ทุกข์ให้อับซาโลม อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าดาวิดเป็นทุกข์โศกเศร้ายิ่งนักเพราะการกระทำของบุตรชายทั้งสองของตน การเก็บเกี่ยวผลอันเลวทรามเพราะความบาปของเขาเองกำลังมาอยู่เรื่อยๆ

39 กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้น ค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว ดาวิดเริ่มทำใจได้แล้วกับการเสียชีวิตของอัมโนน แต่บัดนี้เขาอาลัยที่จะได้เห็นหน้าอับซาโลมบุตรชายที่หลบหนีทางการของตน อารมณ์ต่างๆที่ผสมปนเปกันของดาวิดปรากฏชัดเจน เขาเจ็บปวดยิ่งนักกับสิ่งที่ทั้งอัมโนนและอับซาโลมได้กระทำลงไป แต่บัดนี้ความรักของเขาที่มีให้กับบุตรชายของเขาก็มีพลังมากกว่าความคิดที่จะแก้แค้นใดๆที่เขาอาจมี

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 14: บทถัดไปนี้นำเสนอแผนการที่คิดขึ้นโดยโยอาบเพื่อนำอับซาโลมกลับมาหาดาวิด ตอนแรกกษัตริย์แม่อาลัยที่จะเห็นหน้าบุตรชายของตนก็ไม่อาจทำใจสู้หน้าเขาได้ อย่างไรก็ตาม ทำยที่สุด อับซาโลมก็ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆจนเขาถูกพาตัวไปหาดาวิดจนได้

2 ซมอ 14:1-3 ลูกพี่ลูกน้องของดาวิดและแม่ทัพของเขามานานดูออกถึงอารมณ์ต่างๆที่สับสนปนเปกันของดาวิดที่มีต่ออับซาโลม เขาจึงคิดแผนการหนึ่งขึ้นมาเพื่อนำอับซาโลมมาหาเขา ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรูยาห์ทราบว่ กษัตริย์อาลัยถึงอับซาโลม 2 โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า "ขอจงสร้างทำเป็นคนไว้ทุกข์ สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อย่าชโลมน้ำมัน แต่สร้างทำเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมา

หลายวันแล้ว 3 จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์" แล้วโยอาบก็สอนคำ
กราบทูลให้หญิงนั้น โยอาบจึงใช้ให้ไปตามหญิงคนหนึ่งมาจากเมืองเทโคอา (เมืองหนึ่งซึ่งน่าจะ
อยู่ในยูดาห์) ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นคนฉลาด คำที่แปลเช่นนั้น (ชาคัม) มีความหมายได้ด้วยว่า 'มี
เล่ห์เหลี่ยม' เห็นได้ชัดว่าหญิงคนนี้ขึ้นชื่อในเรื่องการเป็นนักแสดงที่เก่ง เขาจึงสั่งนางให้แต่ง
ทำตัวเป็นหญิงที่ไว้ทุกข์คนหนึ่งต่อหน้ากษัตริย์ โยอาบบอกนางว่าต้องพูดอะไรบ้าง

2 ซมอ 14:4-7   ดั่งนั้น หญิงนักแสดงคนนี้จึงไปเข้าเฝ้าดาวิดพร้อมกับเรื่องที่ยอ
อาบได้แต่งขึ้นมา เมื่อหญิงชาวเทโคอาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ชบหน้าลงถึงดินถวายบังคมแล้ว
กราบทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่พึง" 5 กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า "เจ้ามี
เรื่องอะไร" นางกราบทูลว่า "หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามีตายเสียแล้ว 6 สาวใช้ของ
พระองค์มีบุตรชายสองคน วิวาทกันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีก
คนหนึ่งตาย 7 ดุเถิด หม่อมฉันทั้งสิ้นรุมกันมาหาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า 'จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชาย
ของตัวมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสีย นั้น จะได้ฆ่าผู้ที่รับ
มรดกเสียด้วย' ดังว่าจะดับอำนาจไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามีของหม่อมฉัน
มีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย"

แม้ว่าเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆของเรื่องที่แต่งขึ้นนี้แตกต่างจากครอบครัวของดาวิด
ประเด็นที่แท้จริงก็คือ ความเห็นห่างกันระหว่างดาวิดกับอับซาโลม นอกจากนี้ เหมือนกับใน
เรื่องที่โยอาบได้แต่งขึ้น อับซาโลมได้ฆ่าพี่ชายของตนจริงๆ มันบอกเป็นนัยว่าครอบครัวของดา
วิดคิดว่าควรแก้แค้นอับซาโลมสำหรับสิ่งที่เขาได้กระทำ

2 ซมอ 14:8-11   ดาวิดหลงกินเหยื่ออ่อนจนได้ กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า
"ไปบ้านของเจ้าเถิด เราจะสั่งการเรื่องเจ้า" ดาวิดบอกนางว่าเขาจะจัดการเรื่องนี้ให้และให้คำ
ตัดสินแก่นาง ดูเหมือนว่าหญิงผู้นี้อยู่ดีๆเกิดกลัวขึ้นมา โดยรู้ตัวว่ากษัตริย์จะเริ่มไต่สวนเรื่องเท็จ
ของนางแล้ว 9 หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน
ขอให้ความชั่วช้าตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศ์วานบิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราช

บัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย" 10 กษัตริย์ตรัสว่า "ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย"

แม้ว่านางวิตกกังวล คาวิดซึ่งไม่เข้าใจว่าเรื่องของนางเป็นคำอุปมา ก็ให้ความมั่นใจนางว่า เขาจะปกป้องนางเอง หญิงชาวเทโคอาผู้นี้ร้องขอความยุติธรรมจากคาวิดเพิ่มเติม

11 นางก็กราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ ขอกษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาตโลहितจะไม่กระทำการมาอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน" พระองค์ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน" นางจึงขอร้องว่าคนเหล่านั้นที่แสวงหาการแก้แค้นจะไม่ทำร้ายบุตรชายของนาง (หรือนาง) เลย คาวิดจึงให้คำปฏิญาณ โดยพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า จะไม่มีอันตรายเกิดขึ้นกับบุตรของนางเลย

2 ซมอ 14:12-13 นักแสดงหญิงผู้นี้แห่งเทโคอาจึงพูดเข้าเรื่องว่าจริงๆ แล้วนางอยู่ที่นั่นเพราะเหตุใด แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ ขอสาวใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน" พระองค์ตรัสว่า "พูดไป" นางทูลถามกษัตริย์ว่านางจะขอพูดอีกเรื่องเป็นเรื่องสุดท้ายได้หรือไม่ เขาจึงกล่าวว่า เชิญเลย

นางจึงยกเรื่องนั้นขึ้นมาพูด 13 หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า "เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนี้ กษัตริย์ทรงกล่าวโทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก หลังจากได้รับอนุญาตให้กราบทูลคาวิดแล้ว และได้รับคำมั่นจากเขาเรื่องที่จะให้ความยุติธรรมแล้ว นางจึงกล่าวหา กษัตริย์ว่ามีความผิด คำที่แปลเช่นนั้น (อาชม) มีความตรงตัวว่า 'มีความผิด' จากนั้นนางก็พูดเข้าเรื่องเลย นั่นคือ "กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก" เห็นได้ชัดว่านางกำลังหมายถึงอับซาโลม

2 ซมอ 14:14-16 หญิงผู้นี้กล่าวต่อไปอย่างกล้าหาญว่า คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง นางบอกเป็นนัยว่าคนทุกคนจะตายกันหมดเหมือนน้ำที่แยกออก ดังนั้น อัม โนนก็ตายไปแล้วแม้ก่อนวัยอันควรก็ตาม วลีที่ว่า “พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด” มีความหมายตรงตัวว่า “พระเจ้าไม่ทรงเอาจิตวิญญาณทุกคนวไปเช่นกัน” ความหมายก็คือว่า พระเจ้าไม่ทรงสังหารคนทุกคนที่มีความผิด และพระองค์มิได้ทรงทำเช่นนั้นต่ออับซาโลมอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงคิดค้นหนทางที่ทำให้ผู้ถูกเนรเทศ (ฝ่ายที่มีความผิด) จะไปยังเมืองลี้ภัยได้

นางกล่าวต่อไปว่า 15 ฉะนั้นบัดนี้ที่หม่อมฉันมาราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน เพราะประชาชนหมู่หม่อมฉันให้กลัว และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า ‘หม่อมฉันจะกราบทูลกษัตริย์ หวังว่ากษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ 16 ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อมฉัน และบุตรชายของหม่อมฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า’

หญิงผู้นี้จึงอ้างว่าตนมาเพื่อบุตรชายของตนและกษัตริย์ได้รับปากนางแล้วว่าจะไม่มีอันตรายใดเกิดขึ้นกับบุตรชายคนที่ว่าของนางเลย ดังนั้น ตามความหมายโดยนัยแล้ว ดาวิดจึงควรทำแบบเดียวกันเพื่ออับซาโลมด้วย (น่าสนใจที่ว่าหญิงผู้นี้ยังแสดงเรื่องแต่งของตนต่อไป) นางบอกเป็นนัยต่อไปอีกว่ามีความไม่สงบเกิดขึ้นท่ามกลางประชาชนเกี่ยวกับว่าเรื่องของอับซาโลมถูกจัดการอย่างไรไปแล้ว

2 ซมอ 14:17 นางปิดท้ายคำพูดของตนต่อหน้ากษัตริย์โดยยกย่องสรรเสริญเขา และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า ‘ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก’ เพราะกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์เถิด”

นางทิ้งท้ายโดยการ ‘สอพลอ’ ดาวิดและสร้างความมั่นใจแก่เขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานความเข้าใจแก่เขาในเรื่องของอับซาโลม

2 ซมอ 14:18-20   อย่างไรก็ตาม พอถึงตอนนี้ดาวิดก็เริ่มสงสัยการที่นางบังอาจมาสอดในเรื่องส่วนตัวของตนแล้ว แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า "สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ" ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า "ขอ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันจงตรัสเถิด" ดาวิดจึงบอกหญิงผู้นี้ให้พูดกับเขาตรงๆ นางตอบเขากลับโดยขอให้เขาพูดต่อ **19** กษัตริย์จึงตรัสถามว่า "ในเรื่องทั้งสิ้นนี้มีมือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า" เห็นได้ชัดว่าดาวิดรู้ว่าโยอาบเห็นชอบที่จะนำตัวอับซาโลมกลับมา เขามีเหตุที่จะตั้งคำถามเรื่องความจงรักภักดีของโยอาบแล้ว ดังนั้นเขาจึงถามหญิงนั้นตรงๆว่าโยอาบอยู่เบื้องหลังการมาสอดเรื่องนี้ของนางหรือไม่

หญิงนั้นทูลตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ทรงพระชนม์มอยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครหลบหลีกพระคำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั้นแหละให้หม่อมฉันกราบทูล เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่หม่อมฉันสาวใช้ของพระองค์ **20** โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่นนี้ก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของหม่อมฉันทรงมีพระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ"

นางยอมรับเรื่องนั้นตรงๆ โยอาบเป็นคนใช้นางให้ทำแบบนี้เอง นางจึงกล่าวปิดท้ายการมาเข้าเฝ้าของนางโดยกล่าวชมดาวิดเพิ่มเติมอีก นางกล่าวว่าดาวิดเป็นคนมีปัญญาและหลักแหลมที่มองเห็น “ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ” คำที่แปลว่า **พิภพ (เอเรทซ์)** ปกติแล้วแปลเป็น ‘แผ่นดิน’ นางจึงกล่าวชมเชยดาวิดที่ดูออกว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในแผ่นดินนั้น นั่นคือ ในราชอาณาจักรของเขา เขาสงสัยว่าใครเป็นคนสั่งนางให้ทำสิ่งที่นางได้กระทำลงไป ดังที่ข้อความที่ตามมาจะบ่งบอก ดาวิดเข้าใจการบอกไปนั้น แต่ก็ทำเช่นนั้นแบบไม่เต็มใจ อารมณ์ต่างๆของเขายังขัดแย้งกันอยู่

2 ซมอ 14:21-22   คังนั้นกษัตริย์ตรัสสั่งโยอาบว่า "ดูเถิด เราอนุมัติตามคำขอนี้แล้ว
จงไปพาอัชบาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา" 22 โยอาบก็ชนหน้าลงถึงดินและน้อมตัวลง แล้ว
โมทนาพระคุณกษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้
ของพระองค์ทราบว่า ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ในประการที่
กษัตริย์ทรงทำให้บรรลุลตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์"

ดาวิดสั่งโยอาบให้ไปพาตัวอัชบาโลมกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม โยอาบจึงถวายบังคม
กษัตริย์และขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงเปี่ยมพระกรุณา เขายังยอมรับด้วยว่าตัวเองเป็นคนต้นคิด
เรื่องราวเหล่านี้ทั้งหมด (การที่เขาขอบคุณดาวิดสำหรับความกรุณาของเขาอาจเชื่อมโยงกับการ
สันนิษฐานที่ว่าดาวิดได้ยกโทษเขาในที่สุดที่เขาได้ฆาตกรรมอับเนอร์ ดู 2 ซามูเอล 3:30)

2 ซมอ 14:23-24   โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์และพาอัชบาโลมมายังกรุง
เยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม 24 กษัตริย์รับสั่งว่า "ให้เขาไปอยู่วังของเขาเถิด อย่าให้เข้าเฝ้าเรา"
อัชบาโลมก็ไปอยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

ดาวิดอนุญาตให้อัชบาโลมกลับบ้าน แต่เขาไม่ยอมไปพบหน้าฝ่ายหลัง เห็นได้ชัดว่า
ดาวิดยังทำใจที่จะยกโทษให้อัชบาโลมไม่ได้สำหรับสิ่งที่อัชบาโลมได้กระทำลงไป ความบาป
ของดาวิดเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้นยังทำให้เขาเป็นคนมีจิตใจขมขื่นอยู่ แน่ทีเดียว การเก็บเกี่ยวผล
ของความบาปนั้นกินเวลายาวนานและขมขื่น นอกจากนี้ ดังที่เหตุการณ์ต่างๆจะเผยให้เห็น ดาวิด
จะเป็นคนมีปัญญากว่านี้หากเขาเพิกเฉยต่ออุบายของโยอาบและปล่อยให้อัชบาโลมอยู่ที่เมืองเก
ชูร์ต่อไป

2 ซมอ 14:25-26   คราวนี้เนื้อหาเปลี่ยนมาเล่าเกี่ยวกับอัชบาโลมและรูปลักษณ์
ภายนอกของเขาบ้าง ในบรรดาอิสราเอลหาผู้มีรูปร่างน่าชมอย่างอัชบาโลมไม่ในตัวท่าน
ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมไม่มีตำหนิเลย แม้มิได้เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์ แต่อัชบาโลมก็
เริ่มเป็นที่ชื่นชมมากๆ ในอิสราเอล เขาถูกพรรณนาว่าเป็นคนหล่อทั้งตัว โดยไม่มีตำหนิในรูป
กายภายนอกของตนเลย

ยิ่งกว่านั้น 26 เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสั้นปีทุกปี เพราะผมหนักแล้วท่านก็ตัดเสีย) ท่านก็ขังผมของท่านได้หนักสองร้อยเซเชลตามพิภักดหลวง คำที่แปลว่า ตัด (กาลัค) มีความหมายง่ายๆว่าตัดหรือ โกง เห็นได้ชัดว่าอัชชาโลมมีเส้นผมสวยและหนาและเขาตัดมันออกแค่ปีละครั้ง ที่จริงแล้วน้ำหนักของเส้นผมของเขาก็มากถึงสองร้อยเซเชล ไม่เป็นที่ทราบชัดเจนว่าน้ำหนักที่ว่าเท่ากับเท่าไรกันแน่ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่าอัชชาโลมมีผมดกหนา

2 ซมอ 14:27 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวิตของอัชชาโลมในกรุงเยรูซาเล็ม ถูกกล่าวถึง มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อัชชาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตางดงาม เห็นได้ชัดว่าเขาตั้งชื่อบุตรสาวของตนตามทามาร์น้องสาวของเขา เธอถูกพรรณนาว่ามีรูปโฉมงดงาม

2 ซมอ 14:28-29 อัชชาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มได้สองปีเต็ม โดยมีได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ห้าปีผ่านไปนับตั้งแต่เขาได้มาพิชิตชายของตน แน่แน่นอนว่าเพราะได้ทราบเกี่ยวกับการที่โยอาบเสนอความเท็จแก่กษัตริย์นี้ 29 แล้วอัชชาโลมก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มาเหมือนกัน เห็นได้ชัดว่าโยอาบเล็งโชคของตนมาพอแล้วในการพยายามทำให้ดาวิดคืนดีกับอัชชาโลม ดังนั้นเขาจึงเพิกเฉยต่อคำสั่งของอัชชาโลม

2 ซมอ 14:30-32 เพราะโยอาบเพิกเฉยต่อคำสั่งของอัชชาโลมต่อไป ฝ่ายหลังจึงตัดสินใจที่จะเรียกร้องความสนใจของโยอาบด้วยวิธีอื่น ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า "ดูซิ นาของโยอาบอยู่ถัดนาของเรา เขามีข้าวบาร์เลย์ที่นั่น จงเอาไฟเผาเสีย" มหาดเล็กของอัชชาโลมก็ไปเอาไฟเผาณา เจตนาของอัชชาโลมนั้นชัดเจน เขาอยากคุยกับโยอาบ ในไม่ช้าเขาก็สมควรปรารภ 31 โยอาบก็ลุกขึ้นไปหาอัชชาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า "ทำไมมหาดเล็กของท่านจึงเอาไฟเผาณาของหม่อมฉัน" โยอาบบึ่งไปยังพระราชวังของอัชชาโลมและอยากรู้ว่า "ท่านเผาณาของข้าพเจ้าทำไม" อัชชาโลมดึงความสนใจของเขาได้แล้ว

ดังนั้น 32 อับซาโลมตอบโยอาบว่า "ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า 'มานี่เถิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า "ให้ข้าพระองค์มาจากเกชูร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า ฉะนั้นบัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์"' ถ้าเรามีความชั่วช้าประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย"

ความไม่เป็นผู้ใหญ่และความโอหังของอับซาโลมปรากฏชัดเจน เขาอยากได้ตามวิธีของตัวเอง เขาจึงบ่นต่อโยอาบว่าจะมีประโยชน์อะไรที่โยอาบพาเขามาจากเมืองเกชูร์ เท่าที่เขารู้เขาคงจะดีกว่านี้หากเขายังอยู่ที่นั่น เขาจึงเรียกร้องให้โยอาบจัดการให้เขาได้พบกับบิดาของตน เขายังมีความอวดดีอีกที่กล่าวว่า "ถ้าเรามีความชั่วช้าประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย"

2 ซมอ 14:33 ดังนั้นโยอาบจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอับซาโลม ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์โน้มกายลงชบหน้าลงถึงดินต่อพระพักตร์กษัตริย์ กษัตริย์ก็ทรงจูบอับซาโลม เห็นได้ชัดว่าโยอาบบอกดาวิดว่าอับซาโลมได้ทำอะไรลงไป ดังนั้นดาวิดจึงยอมให้บุตรของเขาเข้าพบ อับซาโลมชอกช้ำใจอย่างเห็นได้ชัดต่อหน้าบิดาของเขาในการชบหน้าลงถึงดินต่อหน้าบิดา ดาวิดจึงจูบเขา อย่างน้อยนี่ก็เป็นการแสดงความรักแบบบิดาที่มีต่อบุตรชายที่เหินห่างมานานของเขา อย่างไรก็ตาม ไม่มีอะไรบ่งชี้ว่ามีการคืนดีกันอย่างแท้จริงเลย บทต่อไปจะแสดงให้เห็นเรื่องนี้

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 15: การเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นของดาวิดยังมาต่อไป ในบทนี้มีบันทึกเกี่ยวกับการกบฏและการก่อรัฐประหารของอับซาโลม

2 ซมอ 15:1-3 อยู่มาภายหลังอับซาโลมได้เตรียมรถรบและม้ากับทหารวังนำหน้าห้าสิบคน แม้ว่าอับซาโลมไม่ได้มีความสัมพันธ์อันราบรื่นกับบิดาของตน เขาก็เริ่มทำตัวให้เป็นที่น่ากลัวต่อสายตาของชนชาตินั้นแล้ว เขาจึงเริ่มวางตัวใหญ่โตและหาสมักรพรรคพวก

ยิ่งกว่านั้น 2 อับซาโลมตื่นบรรทมแต่เช้าตรู่ไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็เรียกผู้นั้น ถามว่า "เจ้ามาจากเมืองไหน" และเมื่อเขาทูลตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล" 3 อับซาโลมจึงจะบอกเขาว่า "ดูซิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า"

เห็นได้ชัดถึงความไม่จงรักภักดีของเจ้าชายองค์นี้ของดาวิด เขาจะทำตัวให้คนอื่นเห็นแต่เช้าตรู่เพื่อให้ดูเหมือนว่าเขาเป็นคนขยันขันแข็ง เมื่อบรรดาประชาชนมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อให้กษัตริย์ตัดสินความ อับซาโลมก็จะหาโอกาสตักหน้าพวกเขาและเสนอบริการของตน เขาบอกเป็นนัยว่ากษัตริย์ยุ่งเกินหรือไม่สนใจ แต่เขาจะช่วยพวกเขาเอง เห็นได้ชัดจากบริบทที่ตามมาว่า อับซาโลมกำลังหาทางที่จะทำให้ประชาชนผันแปรความจงรักภักดีจากกษัตริย์มาหาตนเอง

2 ซมอ 15:4-6 อับซาโลมเคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า "โอ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะได้มาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา" บุตรผู้ไม่จงรักภักดีคนนี้ของดาวิดแสดงออกชัดเจนแก่ใครก็ตามที่ยอมฟังว่าเขาอยากเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ หากเขาได้เป็นผู้นำ เขาก็จะรับรองว่าเขาจะให้ความยุติธรรม เขาไม่เพียงทะเลาะทะเลาะแทนเท่านั้น แต่เขายังบ่อนทำลายความเป็นผู้นำของบิดาตนอย่างแข็งขันด้วย

5 เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นมือออกจับคนนั้นไว้และจูบเขา
6 อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อับซาโลมก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้ อับซาโลมกำลัง "หาเสียง" กับคนในชาตินั้นอยู่ในราชอาณาจักรหนึ่ง เขาไม่สามารถหาเสียงได้ ดังนั้น เขาจึงหาทางบ่อนทำลายกษัตริย์คือ บิดาของเขาอย่างลับๆ และอย่างอธรรม โดยหวังว่าสักวันหนึ่งเขาจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

2 ซมอ 15:7-9 ครั้นล่วงมาได้สี่สิบปี อับซาโลมกราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ สี่สิบปีที่ว่านี้ น่าจะหมายถึงวันเกิดปีที่สี่สิบของอับซาโลม เขาจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์พร้อมกับ

คำขอที่จะไปยังเมืองเฮโบรนเพื่อทำตามคำปฏิญาณหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ดังที่เรื่องนี้จะเผยให้เห็นต่อไป นี่เป็นเพียงข้ออ้างบังหน้าเท่านั้น

เขากล่าวต่อไปว่า 8 เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้งอยู่ในเมืองเกชูร์ ประเทศซีเรียว่า "ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรดนำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์" อับซาโลมแสวงทำตัวเป็นคนมีความเชื่อมาก โดยอ้างว่าตนได้กล่าวคำปฏิญาณหนึ่งไว้ว่าจะปรนนิบัติพระเจ้าขณะอยู่ในเมืองเกชูร์หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาตให้เขาได้กลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงขออนุญาตเพื่อลาไป 9 กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า "จงไปเป็นสุขเถิด" ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน ซึ่งเป็นเมืองๆหนึ่งที่ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม ในที่ราบสูงของยูเดีย

2 ซมอ 15:10-12 ความไม่เชื่อตรงสักนิคของอับซาโลมปรากฏให้เห็นชัดเจน แผนการของเขาคือการล้มล้างบิดาของเขาผู้เป็นกษัตริย์ แต่อับซาโลมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า "ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า 'อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่กรุงเฮโบรน'" การคิดคดทรยศของเขาละเอียดถี่ถ้วนมากๆ เขาส่งคนไปกระจายข่าวทั่วอิสราเอลโดยบอกว่าเขาวางแผนที่จะนำการกบฏของตนจากเมืองเฮโบรน การอ้างอิงถึง "เสียงแตร" ก็คือวิธีหลักของการส่งสัญญาณในสมัยนั้น

นอกจากนี้ 11 มีชายสองร้อยคนไปกับอับซาโลมจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกันเฉยๆ หาทราบเรื่องอะไรไม่ ความฉลาดแกมโกงของอับซาโลมก็ปรากฏชัดเจนด้วย เขาเชิญคนสองร้อยคนให้ไปกับเขายังเมืองเฮโบรน แม้ว่าคนเหล่านี้ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับแผนการของเขา แต่การที่พวกเขาอยู่ด้วยกับเขาก็ทำให้ดูเหมือนว่าเขามีคนเยอะในสายตาของคนเหล่านั้นที่เห็นดีด้วยการกบฏของเขา

ยิ่งกว่านั้น 12 ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตวบูชาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาหิโรเฟลซาวิโลห์ที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเขาคือกิโธ อับซาโลมเกณฑ์ที่ปรึกษาเอกคนหนึ่งของบิดาตนมาเป็นพวก คือ อาหิโรเฟล เห็นได้ชัดว่าอับซาโลมรู้ว่าอาหิโรเฟลไม่ได้จงรักภักดีต่อดา

วิดเลข เหตุผลก็ถูกหมายเหตุไว้ อาหิโรเฟลเป็นปูของนางบัทเซบาและยอมรู้เรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับสิ่งที่ดาวิดได้กระทำต่ออูรีอาห์ ดู 2 ซามูเอล 11:3 และ 23:34 เมื่อมีคนเก่งๆอย่างอาหิโรเฟลมาอยู่ฝ่ายตนแล้ว อับซาโลมก็เพิ่มความน่าเชื่อถือเข้ากับการกบฏของตน นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงบันทึกว่า การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มาฝากใฝ่อยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

2 ซมอ 15:13 เรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่อับซาโลมกำลังกระทำจึงทราบไปถึงหูดาวิด ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า "ใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว" อับซาโลมซึ่งเหมือนหวัชโมยคนหนึ่งได้ขโมยหัวใจของคนมากมายในอิสราเอลไปจากบิดาของตน ผู้เป็นกษัตริย์แล้ว ชื่อของเขาตั้งแต่วันนั้นจนทุกวันนี้ได้กลายเป็นคำเหมือนของคำว่าความไม่จงรักภักดีและการคิดคดทรยศ

2 ซมอ 15:14-15 แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า "จงลุกขึ้นให้เรานี้ไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอับซาโลมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดยเร็วและนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ" นำประหลาดใจที่ดาวิดนักรบเตมาเลือกที่จะหนีมากกว่าที่จะยืนหยัดและต่อสู้ พอได้ข่าวเรื่องการก่อกบฏของอับซาโลม เขาก็ตั้งใจว่าจะหนีเพียงเท่านั้น อาจเป็นไปได้ว่าเขาไม่กล้าพอที่จะสู้กับบุตรชายของตัวเอง ถึงกระนั้น เขาก็สั่งพวกเจ้าหน้าที่ของเขาให้เตรียมตัวหนี 15 ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ"

2 ซมอ 15:16-18 ดังนั้น กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย เว้นแต่นางสนมสิบคนกษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เห็นได้ชัดว่าดาวิดมีฮาเร็มของพวกนางสนมซึ่งไม่ใช่เรื่องผิดปกติธรรมดาสำหรับกษัตริย์ตะวันออกกลาง เขาจึงละหญิงเหล่านี้ไว้สิบคนเพื่อเฝ้าพระราชวังตอนที่เขาไม่อยู่ อย่างไรก็ตาม นี่กลับจะกลายเป็นการ

ทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จซึ่งได้ถูกกล่าวแก่ดาวิดใน 2 ซามูเอล 12:11 ซึ่งไปดูได้ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้เพื่อให้การพิพากษาสำเร็จจริง

17 กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสิ้นก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล **18** บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเคเรซีและคนเปเลทกับคนกัทหรือคนติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป ดาวิดมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกสู่จุดหมายปลายทางที่อยู่ห่างไกล คำที่แปลว่า **เสด็จประทับ (อามาต)** มีความหมายด้วยว่า 'ยืน' ซึ่งน่าจะใช่ความหมายตรงนี้

ความหมายก็คือว่า ดาวิดยืนอยู่หรือกำลังมุ่งหน้าไปยังจุดหมายปลายทางหนึ่งที่อยู่ห่างไกล คนเคเรซี คนเปเลทและคนกัทเป็นทหารยามประจำพระราชวังที่ดาวิดจ้างมา ความจงรักภักดีของพวกเขาขึ้นอยู่กับค่าจ้างของตนและไม่ขึ้นอยู่กับกระแสทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปมาในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาทุกคนเป็นคนฟิลิสเตียหากว่ากันตามสัญชาติแล้ว ดังนั้นดาวิดกับทหารยามประจำพระราชวังหรือคนนี้จะเตรียมตัวที่จะเดินทางออกจากกรุงเยรูซาเล็ม

2 ซมอ 15:19-22 มีบันทึกเกี่ยวกับการพบกันของดาวิดกับอิททัย กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิททัยคนกัทว่า "ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์เจ้าเป็นแต่คนต่างด้าว และถูกเนรเทศมาด้วย เห็นได้ชัดว่าอิททัยเป็นผู้บัญชาการทหารยามประจำพระราชวังของดาวิด เขาเป็นคนกัทหรือมาจากเมืองกัท เขาจึงไม่ใช่คนอิสราเอล ดาวิดจึงแนะนำเขาให้อยู่ต่อในเยรูซาเล็มและไปเข้าร่วมกับอับซาโลมกษัตริย์องค์ใหม่ที่ประกาศตัวเอง

ดาวิดกล่าวต่อไปอีกว่า **20** เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เราจะให้เจ้าไปมากับเราหรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเถิด พาพี่น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้าเถิด" ดูเหมือนว่าอิททัยกับคนของเขาเพิ่งกลับมาจากการไปทำภารกิจหนึ่งมา ดาวิดจึงเสนอว่าแทนที่จะไปเผชิญความยากลำบากของการเป็นคนหลบหนีทางการ พวกเขาควรไปเข้าร่วมกับอับซาโลม เขากล่าวคำอวยพรของตนให้กับการตัดสินใจเช่นนั้นด้วย

อย่างไรก็ตาม 21 อิททัยทูลตอบกษัตริย์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย" แม้ว่าโอรสที่ทะเลเยอธานและโอหังของกษัตริย์ไม่จงรักภักดีต่อกษัตริย์ อิททัยก็จงรักภักดี เขาให้คำมั่นว่าจะสวมมิกัดต่อดาวิดไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนก็ตามและไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

22 ดาวิดก็รับสั่งกับอิททัยว่า "จงผ่านไปเถิด" อิททัยชาวเมืองก็จึงผ่านไปพร้อมกับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ดาวิดจึงยอมรับการสวมมิกัดและความจงรักภักดีของอิททัยและสั่งเขาให้เลยขึ้นหน้าไปก่อนในการเดินทางด้วยกันกับเขา อิททัยจึงพากองกำลังของเขาและครอบครัวของคนเหล่านั้นไปด้วยกันกับพวกเขา

2 ซมอ 15:23 เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสิ้นก็ร้องให้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารจิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านเข้าทางไปถิ่นทุรกันดาร ลำธารจิดโรนตั้งอยู่ในหุบเขาชั้นทางทิศตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็มซึ่งแยกกรุงนี้ออกจากภูเขามะกอกเทศ มันเป็นเหมือนกับเขตนอกสุดของกรุงเยรูซาเล็มสมัยนั้น ดังนั้น ดาวิดกับคณะผู้ติดตามของเขาก็เป็นครอบครัว เหล่าผู้สนับสนุนที่จงรักภักดี และทหารยามประจำพระราชวังของเขาก็จึงเริ่มเดินทางหลบหนี

2 ซมอ 15:24 และดูเถิด ศาโดกก็มาด้วย พร้อมกับคนเลวีทั้งสิ้น หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขาวางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาธาร์ก็ขึ้นมาจากนประชาชนออกจากเมืองไปหมด เห็นได้ชัดว่าพวกปุโรหิตและคนเลวีร่วมหัวจมท้ายกับดาวิดด้วย พวกเขาจึงเตรียมหีบแห่งพันธสัญญาสำหรับการเดินทางและเริ่มที่จะแบกหามมันบนบ่าของตนเพื่อร่วมเดินทางไปกับดาวิด ขณะที่ขบวนแห่งเหล่าผู้สนับสนุนของดาวิดเริ่มเดินทางออกไป คนเลวี่ก็หยุดและวางหีบนั้นลงขณะที่อาบียาธาร์และศาโดกซึ่งเป็นปุโรหิตทั้งคู่เดินล่วงหน้าไปก่อนเพื่อปรึกษากับดาวิด

2 ซมอ 15:25-29 แล้วกษัตริย์ตรัสตั้งศาโดกว่า "จงห้ามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมาอีก และสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย อย่างไรก็ตาม ดาวิดจะยื่นกะยอกสาโดกและพวกปุโรหิตและคนเลวีให้เอาหีบนั้นกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มสู่สถานที่ที่เหมาะสมของมัน เท่าที่ดาวิดทราบ หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดปรานเขา พระองค์ก็จะทรงนำดาวิดกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและหีบนั้น อย่างไรก็ตาม **26** ถ้าพระองค์ตรัสว่า 'เราไม่พอใจเจ้า' ดาวิด เราอยู่ที่นี้ ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด" ความหมายของดาวิดก็คือว่า หากพระเจ้าทรงพอพระทัยในตัวเขา พระองค์ก็จะทรงกระทำต่อเขาตามที่พระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสม

27 กษัตริย์ตรัสกับศาโดกปุโรหิตด้วยว่า "ท่านเป็นผู้ทำนายหรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสนุตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอาบียาซาร์ **28** ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ" ดาวิดบอกศาโดกว่าเขาเป็นเหมือนผู้พยากรณ์ (ผู้ทำนาย) คนหนึ่งและสามารถแยกแยะได้อย่างมีปัญญา เขาจึงสั่งพวกปุโรหิตและคนเลวีให้กลับไปยังกรุงนั้น เขาจะไปหลบภัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนกว่าจะถึงเวลาที่ศาโดกส่งข่าวว่ามั่นปลอดภัยแล้วที่จะกลับไป **29** ฝ่ายศาโดกกับอาบียาซาร์จึงห้ามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น

2 ซมอ 15:30-31 ขณะที่การหลบหนีใกล้จะเริ่มขึ้น ความทุกข์ใจของเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นก็เริ่มโถมทับเข้าไปใส่ดาวิด ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขัณฑ์ภูเขาเมกอกเทศ เสด็จพลางกันแสงพลาง คลุมพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล่า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องไห้พลาง นั่นคงเป็นขบวนแห่ตามเสด็จที่น่าเวทนายิ่งนัก กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเหล่าผู้สนับสนุนที่จงรักภักดีของเขาต้องจำใจหนีขึ้นทางลาดของภูเขาเมกอกเทศซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงนั้น พวกเขาทุกคนต่างร้องไห้ร้องไห้และคลุมศีรษะของตนอย่างหลังนี้เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการไว้ทุกข์ของชาวตะวันออกกลาง นอกจากนี้ ดาวิดยังเดินเท้าเปล่าด้วยซึ่งแสดงออกถึงความอับอายขายหน้าของตน

ขณะที่พวกเขาเดินไป ข่าวร้ายมากกว่าเดิมก็มาถึง 31 มีคนมาราบทุลดาวิดว่า "อาหิโธเฟลอยู่ในพวกกิดกบฏของอับซาโลมด้วย" ดาวิดกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลโง่งงไป" อาหิโธเฟลเคยเป็นหนึ่งในที่ปรึกษาเอกของดาวิด บัดนี้เขาก็หันมาเล่นงานกษัตริย์ของตนด้วย ดาวิดจึงได้แต่อธิษฐานต่อพระเจ้าและขอให้พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าคำปรึกษาของอาหิโธเฟลถูกทำให้เป็นเรื่องโง่งงเวลาไป ดังที่เหตุการณ์ต่างๆจะแสดงให้เห็นต่อมา นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ ดู 2 ซามูเอล 17:14, 23

การเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นของดาวิดงวดที่สามกำลังมาถึง เขาได้หว่าน ไปยังเนื้อหนังในเรื่องของนางบัทเชบา บัดนี้เขาก็กำลังเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น ทามาร์บุตรสาวของเขาก็ถูกข่มขืน อัมโนนบุตรชายของเขาถูกฆ่าตายเพราะอาชญากรรมที่เขาได้ก่อ และบัดนี้อับซาโลมได้ขับไล่เขาออกไปจากบัลลังก์ของเขาเอง การเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นของความบาปย่อมมาเสมอ มันมาทีหลังเสมอ และมันก็มากกว่าที่ถูกหว่านไว้ในตอนแรกเสมอ บัดนี้ดาวิดกำลังเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นนั้นมากกว่าเดิม

2 ซมอ 15:32 อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นถิ่นมัสการพระเจ้า ดูเถิด หุซัยชาวอารักได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฝักขาดและดินอยู่บนศีรษะ เมื่อดาวิดและขบวนตามเสด็จของเขาขึ้นไปถึงยอดภูเขามะกอกเทศซึ่งมองลงไปเห็นกรุงเยรูซาเล็มข้างล่างและทางทิศตะวันตก ผู้ติดตามที่จงรักภักดีอีกคนของดาวิด คือ หุซัยก็มาหาเขาด้วยความซอกซำใจอย่างเห็นได้ชัด เขามาเพื่อติดตามดาวิดไปด้วย

2 ซมอ 15:33-37 อย่างไรก็ตาม ดาวิดมีแผนการอื่นๆสำหรับหุซัย ดาวิดตรัสกับเขาว่า "ถ้าเข้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา เห็นได้ชัดว่าหุซัยเป็นคนซราแล้ว เขาจะเป็นภาระที่ดาวิดต้องคอยดูแลไปด้วยอีกคน ถึงแม้ว่าดาวิดต้องหนีหัวซุกหัวซุน เขาก็ยังมีความรอบรู้ในฐานะนักรบแต่อยู่

เขาจึงบอกหุซัยว่า **34** แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับอับซาโลมว่า 'โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์' ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระ

ราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนฉันใด ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ฉันนั้น' แล้ว
เจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลฟ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา ดาวิดสั่งเขาให้กลับไปและ
แสวงหาเป็นจงรักภักดีต่ออับซาโลมเพื่อที่ว่าเขาจะได้ทำให้คำปรึกษาและคำแนะนำของอาหิโธ
เฟลเป็นหมันไป ดาวิดรู้ว่าทั้งคู่เป็นคนฉลาดหลักแหลม เมื่อมีหุซัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็
วางใจได้ว่าเขาจะขัดขวางคำแนะนำของอาหิโธเฟลที่ดาวิดรู้ว่าจะเป็นคำแนะนำที่ดี

ยิ่งกว่านั้น ดาวิดแจ้งให้หุซัยทราบว่า 35 ศาโดกกับอาบียาธารปุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่
หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบียาธารปุโรหิตทราบ 36 ดูเถิด บุตร
ชายสองคนของเขาก็ออยู่ด้วย คืออาหิมาอัสนุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบียาธาร ดังนั้นเมื่อ
ท่านได้ยินเรื่องอะไรจงให้เขามาบอกเราทุกเรื่องเถิด" หุซัยจะมีพวกปุโรหิตและคนเลวีเป็น
พันธมิตร เมื่อเขารวบรวมข้อมูลจากพระราชสำนักของอับซาโลมมาได้ เขาก็สามารถบอกมันต่อ
แก่ศาโดกและอาบียาธารปุโรหิตซึ่งจะบอกต่อแก่ดาวิดผ่านทางบุตรชายของพวกเขา คือ อาหิมา
อัสน์และโยนาธาน

ดังนั้น 37 หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุง
เยรูซาเล็ม ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่าหุซัยได้ชื่อว่าเป็นสหายของดาวิด มันจะพิสูจน์ว่าเป็นเช่น
นั้นจริงในกาลอนาคต นอกจากนี้ ณ เวลาเดียวกันนั้นอับซาโลมก็เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้
ชัดว่าดาวิดไม่ได้ออกไปเร็วเกิน บุตรชายที่กบฏของเขาก็จึงเข้าไปในกรุงโดยไม่มีผู้ใดขัดขวาง

*****

*ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 16: จุดสนใจยังอยู่ที่การหลบหนีของดาวิดและเหตุการณ์ต่างๆ
ที่เกิดขึ้นกับเขา นี้รวมถึงการพบกับศิบาผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อของเมฟีโบเชทและเหตุการณ์ตอนที่
ซิมเอีแห่งสาปดาวิดด้วย บทนี้ปิดท้ายด้วยรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเข้ากรุงเยรูซาเล็มของ
อับซาโลม นี้รวมถึงการที่เขาข่มขืนนางสนมของบิดาของเขาท่ามกลางสายตาประชาชนด้วย*

2 ซมอ 16:1-4   เมื่อคณะผู้ติดตามของดาวิดมุ่งหน้าต่อไปข้ามยอดเขาของภูเขา
มะกอกเทศ นักประวัติศาสตร์ท่านนี้ก็บันทึกว่า เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเถิด

ศิบามหาเด็กลงของเมฟีโบเซทก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาภหนึ่งผูกอาณพร้อม บรรทุกขนมปังสอง ร้อยก้อน อกุ่นแห่งร้อยพวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำอกุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง เราจำได้ว่า เมฟีโบเซทเป็นบุตรชายที่เป็นง่อยและเหลือรอดอยู่คนเดียวของโยนาธาน สหายผู้ล่วงลับไปแล้ว ของดาวิด ขณะที่การรัฐประหารของอับซาโลมกำลังบังเกิดผล ผู้รับใช้ของเมฟีโบเซทก็รวบรวม เสบียงเป็นอันมากบรรทุกขึ้นหลังลาและนำมันมาให้แก่ดาวิด นี่รวมถึงขนมปัง ลูกเกด และผลไม้ที่เป็นผลเก็บเกี่ยวฤดูร้อนปริมาณมากด้วย น้ำอกุ่นที่วุ้นนี้ไม่ใช่เป็นน้ำอกุ่นบรรจุขวดแก้วที่เห็น กันในปัจจุบัน แต่เป็นน้ำอกุ่นที่บรรจุในภาชนะถุงหนังที่จุน้ำอกุ่นได้หลายแกลลอน เราควร หมายเหตุไว้ว่าพวกยิวในสมัยนั้นและในปัจจุบันมีวิธีการผลิตน้ำอกุ่นที่ใสแจ๋วซึ่งไม่ได้ถูกบ่ม เป็นเหล้าอกุ่น นี่น่าจะเป็นสิ่งที่ศิบานำมามอบให้แก่ดาวิด

ดาวิดรู้สึกสงสัยและถามทันทีว่าทั้งหมดนี้คืออะไรกัน 2 กษัตริย์ตรัสกับศิบาว่า "เจ้านำ สิ่งเหล่านี้มาทำไม" ศิบาทูลตอบว่า "ลาภนั้นเพื่อราชวงศ์จะได้ทรง ขนมปังและผลไม้ฤดูร้อน สำหรับชายหนุ่มรับประทาน และน้ำอกุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม" ศิบา แจ้งแก่ดาวิดว่าสัตว์และเสบียงเหล่านี้เป็นของกำนัลเพื่อประโยชน์สุขของดาวิด

3 กษัตริย์ตรัสว่า "บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า" ศิบากราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ท่าน พักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า `วันนี้วังศวันอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่ เรา'" ดาวิดเริ่มระแวงมากขึ้นกว่าเดิม เขาจึงถามว่าเมฟีโบเซทอยู่ที่ไหน อุบัติการณ์ที่ไม่ชัดเจนและไม่จงรักภักดีของศิบาจึงถูกเผยให้เห็น เขาโกหกดาวิดว่าเมฟีโบเซทได้ตัดสินใจที่จะอยู่ต่อใน เยรูซาเล็มพร้อมด้วยความตั้งใจที่จะนั่งบนบัลลังก์กษัตริย์ในฐานะผู้รอดชีวิตหนึ่งเดียวของซาอูล แรงจูงใจของศิบาที่โกหกไปเช่นนั้นเห็นได้ชัดว่าเพื่อ (1) ปลดปล่อยตัวเองให้พ้นจากการเป็นข้า รับใช้ของเมฟีโบเซท และ (2) เพื่อทำให้ดาวิดโปรดปรานเขา อย่างไรก็ตาม ดาวิดรู้สึก หวาดระแวงอย่างเห็นได้ชัดและสงสัยว่าศิบา กำลังคิดคดทรยศอยู่

ดาวิดจึงตอบกลับไปว่า 4 แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบาว่า "ดูเถิด ทรัพย์สมบัติของเมฟีโบเซ ทก็ตกเป็นของเจ้าทั้งหมด" ดาวิดเพียงหมายเหตุสั้นๆว่าศิบาเป็นทุกอย่างที่เมฟีโบเซทมีและไม่

ได้กล่าวอะไรเพิ่มเติมอีก จากนั้นศิบบาก็กล่าวว่า"โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอรทงให้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์" ผู้รับใช้ที่ไม่จงรักภักดีคนนี้ ซึ่งอาจกลัวว่าอับซาโลมจะจัดการกับทายาทใดก็ตามที่เหลื่ออยู่ของซาอูลจึงคิดฉวยโอกาสจากสภาพที่เป็นน่อยของนายของตน เขาจึงหาทางที่จะทำให้ดาวิดโปรดปรานตนเอง

2 ซมอ 16:5-8 ขณะที่ขบวนตามเสด็จของดาวิดมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกจากกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาสุริม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในกรอบครีววงศ์วานซาอูลชื่อชิมิเอีบุตรชายเก-รา เขาออกมาเดินพลางดำพลาง ทางทิศตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของภูเขามะกอกเทศมีญาติคนหนึ่งซาอูลอาศัยอยู่ ชาวแพร์สะพัดไปอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับการหลบหนีของดาวิด ชายผู้นี้ที่ชื่อชิมิเอีจึงออกมาจากบ้านของตนและเริ่มแข่งดำดาวิด 6 และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์ ชายผู้นี้บังอาจที่จะไม่เพียงแข่งดำกษัตริย์ดาวิดเท่านั้น แต่ยังขว้างก้อนหินใส่เขาและคณะของเขาด้วย

ชิมิเอีจึงดำอย่างหยาบคายว่า 7 "จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น 8 พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพินาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต"

แม้ว่าผ่านไปแล้วยี่สิบห้าปีนับตั้งแต่ดาวิดได้กลายเป็นกษัตริย์ปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น ชิมิเอีญาติคนหนึ่งของซาอูลก็ยังขมขื่นอยู่ เขาเรียกดาวิดว่าเป็นบุตรคนหนึ่งขอพญามาร เขายังอ้างอีกว่าความทุกข์ยากของดาวิดเกิดขึ้นเพราะว่าดาวิดได้ขึ้นครองราชย์แทนซาอูลและพระเจ้าได้ทรงยกราชอาณาจักรนั้นแก่อับซาโลมแล้ว ชิมิเอีตะโกนว่าดาวิดกำลังเก็บเกี่ยวผลที่ตนได้หว่านลงไป เขากำลังทำอย่างนั้นจริงๆ แต่ชิมิเอีไม่เข้าใจสาเหตุที่แท้จริงของความเดือดร้อนของดาวิด

2 ซมอ 16:9-10

เมื่อได้ยินคำคำหานี้ อาบิซัยบุตรชายนางเศรฺยูยาห์จึงกราบทูล

กษัตริย์ว่า "ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย" อาบิซัยเป็นหนึ่งในทหารเอกของดาวิด (เขายังเป็นหลานชายของดาวิดด้วย) อาบิซัยเมื่อได้ยินคำแข่งค่าและคำพุดดูถูกของชิมเอีก็ขออนุญาตที่จะไปตัดศีรษะของชิมเอีเสีย อย่างไรก็ตาม ดาวิดกลับตำหนิเขา

10 แต่กษัตริย์ตรัสว่า "บุตรชายทั้งสองของนางเศรฺยูยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า ถ้าเขาค่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า 'จงด่าดาวิด' แล้วใครจะพูดว่า 'ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนี้'" เห็นได้ชัดว่าโยอาบ พี่ชายของอาบิซัยก็เห็นดีด้วยที่จะทำลายชิมเอี แม้ว่าพวกเขาจงรักภักดีและเป็นญาติกัน ดาวิดก็ไม่อยากเกี่ยวข้องกับอะไรกับคำแนะนำของพวกเขา เห็นได้ชัดว่าดาวิดไม่มีอารมณ์ที่จะสู้รบปรบมือ เขากล่าวว่าบางทีองค์พระผู้เป็นเจ้าอาจทรงใช้ชิมเอีมาค่าทอเช่นนี้ก็ได้ หากเป็นเช่นนั้นจริง เขาก็จะยอมรับการตีสอนนั้นแต่โดยดี

2 ซมอ 16:11-12

ดาวิดตอบพวกผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาต่อไปว่า ดาวิดตรัสกับ

อาบิซัยและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า "ดูเถิด ลูกของเราเองที่ได้ออกมาจากบั้นเอวของเรา ยังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะไม่กระทำเล่า ช่างเขาเถิด ให้เขาค่าไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว เท่าที่ดาวิดทราบ หากใครสักคนตั้งใจที่จะฆ่าเขาเสีย มันก็คงเป็นอัปสาโลมและไม่ใช่นคนสร้างความรำคาญที่เสียงดังคนนี้จากตระกูลเบนยามิน เขาแนะนำคนของเขาให้ปล่อยชิมเอีไปเสีย บางทีองค์พระผู้เป็นเจ้าอาจทรงใช้เขามาก็ได้ ไม่มีหลักฐานที่พิสูจน์เรื่องนี้ แต่ดาวิดก็หมดอาลัยตายอยากจนเขาเต็มใจที่จะเชื่อเรื่องนั้น

ในทางกลับกัน ดาวิดก็ประเมินสถานการณ์ได้อย่างมีสติปัญญา 12 บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพราะเขาค่าเราในวันนี้" ดาวิดกลับฝากความทุกข์ยากของตนไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยถ้อยคำมากมาย เขาตั้งใจว่าจะปล่อยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดการกับชิมเอีหากพระองค์ทรงเลือกเช่นนั้น นั่นเป็นคำแนะนำที่มีปัญญาจนทุกวันนี้

2 ซมอ 16:13-14   ดังนั้นดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์

ฝ่ายซิเมอีก็เดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เขาเดินพลางต่ำพลาง เอาก้อนหินปาและเอาฝุ่นชัตีใส่ ดังนั้นเมื่อดาวิดและคณะผู้ติดตามของเขาเดินมุ่งหน้าต่อไปอย่างเหนื่อยล้า ซิเมอีก็วิ่งตามไปบนสันเขาที่อยู่ติดกับพวกเขาและตะโกนแข่งคำ ทั้งปาหินและฝุ่นใส่พวกเขา เขาไม่เพียงเป็นคนโง่เท่านั้นที่ไม่หยุดทำแบบนี้ แต่ภายหลังมันจะกลับมาเล่นงานเขาด้วย แม้ว่าดาวิดอ่อนแอ เขาก็ไม่พ่ายแพ้ ความโง่เขลาของซิเมอีจะกลับมาหลอกหลอนเขาในที่สุด

14 กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น พอเหนื่อยล้าจากการเดินทาง ภาระหนักของสิ่งที่ได้เกิดขึ้น และแม้แต่การซ้ำเติมของซิเมอี ดาวิดและพรรคพวกของเขาจึงหยุดเพื่อแวะพัก บริบทเสนอนี้คือที่บาสุริมซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเยรูซาเล็ม โจเซฟสันนักประวัติศาสตร์ยิวกลับเสนอน่าจริง ๆ แล้วพวกเขาเดินทางไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดนเลย หากเป็นเช่นนั้นจริง อย่างน้อยมันก็เป็นทางลงเขาไปตลอดทาง

2 ซมอ 16:15-19   คราวนี้จุดสนใจวกกลับมาที่เยรูซาเล็มและการมาถึงของอับซาโลมบ้างฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโธเฟลก็มาด้วย ขณะที่ดาวิดกำลังแวะพักอยู่ที่ทางทิศตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม อับซาโลมและเหล่าคนที่จงรักภักดีต่อเขาก็เริ่มเข้ายึดอำนาจในเยรูซาเล็ม คนที่สำคัญคือ อาหิโธเฟล ซึ่งเป็นอดีตที่ปรึกษาของดาวิดที่อยู่กับพวกเขาด้วย **16** และอยู่มาเมื่อหุซัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ" หุซัยผู้ให้ข้อมูลของดาวิดในเยรูซาเล็มจึงไม่เสียเวลาเลยในการเข้าหาอับซาโลมและสร้างทำเป็นสวามิภักดิ์ต่อเขา อับซาโลมรู้สึกสงสัยทันทีและกล่าวว่า **17** และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า "นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า" เขาอยากรู้ว่าทำไมหุซัยผู้เป็นสหายของดาวิดถึงเปลี่ยนมาอยู่ฝ่ายเขา

18 หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า "มิใช่พะยะค่ะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นเลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้นั้น ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้นั้น **19** อีก

ประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่โอรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้
ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์
พระองค์ฉันนั้น" หุซัยอย่างฉลาดว่าตนจะจงรักภักดีต่อใครก็ตามที่เป็นผู้นำแห่งอิสราเอล
เขาได้ปรนนิบัติดาวิดมาแล้วฉันใด เขาก็จะปรนนิบัติอับซาโลมด้วยฉันนั้น เห็นได้ชัดว่าอับซา
โลมเชื่อเขา

2 ซมอ 16:20-22 หลังจากได้ขึ้นนั่งเป็นกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว อับซาโลมจึง
ถามที่ปรึกษาเอกของตน คือ อาหิโธเฟลว่าเขาควรทำอะไรต่อไป อับซาโลมตรัสถามอาหิโธเฟล
ว่า "เราจะทำอย่างไรดี จึงให้คำปรึกษาของท่าน" เห็นได้ชัดว่าอับซาโลมสั่งอาหิโธเฟลให้คิดคำ
ปรึกษาหนึ่งขึ้นมาเพื่อให้คำแนะนำว่าเขาควรทำอะไรต่อไป

เราควรระลึกว่าอาหิโธเฟลเป็นปู่ของนางบัทเชบา (ดู หมายเหตุสำหรับ 15:12) เพราะน่าจะ
รู้ว่าดาวิดได้ทำอะไรต่ออูรีอาห์และเหตุการณ์ตอนที่นาธันต่อว่าดาวิดในเวลาต่อมา อาหิโธ
เฟลจึงน่าจะทราบถึงคำพยากรณ์ที่นาธันได้กล่าวไว้เกี่ยวกับภรรยาทั้งหลายของดาวิดที่ถูกยกให้
แก่เพื่อนบ้านของเขา ดู 2 ซามูเอล 12:11

21 อาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า "จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่ง
เสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยืนยันว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของ
เสด็จพ่อแล้ว บรรดามือเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น" ดาวิดได้ละนางสนมสิบคน
ไว้เพื่อดูแลพระราชวังของเขายามที่เขาไม่อยู่ พอถึงตอนนี้อับซาโลมน่าจะทราบเรื่องนั้นแล้ว ดัง
นั้นอาหิโธเฟลจึงแนะนำให้เขาร่วมหลับนอนกับหญิงเหล่านี้ ในการทำเช่นนั้น ก็สันนิษฐานได้
ว่าเขาจะเป็นที่น่าเกลียดชังต่อบิดาของเขาจนเขาทั้งสองจะไม่มีทางคืนดีกันได้อีก ดังนั้น คน
อิสราเอลก็จะมั่นใจได้ว่าบัดนี้อับซาโลมถูกสถาปนามั่นคงในฐานะกษัตริย์แล้ว ในการให้คำ
ปรึกษาแก่อับซาโลมเช่นนั้น มันไม่เพียงเป็นการกระทำที่ชั่วร้ายและขาดความเคารพอย่างสิ้นเชิง
ต่อบิดาของเขาเท่านั้น แต่มันยังเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเจ้าอีกด้วย ดู เลวีนิติ 18:8 และ
20:11

22 เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งสิ้น เขาไม่เพียงทำให้ความบริสุทธิ์ของบิดาเป็นมลทินไปต่อหน้าประชาชนเท่านั้น แต่เขายังทำอย่างนั้นเพื่อให้ทุกคนได้เห็นอีกด้วย มันเป็นการนำสะอิดสะเอียน

2 ซมอ 16:23   ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโธเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระดำรัสของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาหิโธเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนั้น แม้ว่าอับซาโลมเป็นกษัตริย์ อาหิโธเฟลและคำแนะนำของเขาก็เริ่มถูกมองราวกับว่ามันเป็นพระวณะของพระเจ้าเลย เขาได้ชื่อว่าเป็นคำปรึกษาที่ดีแก่ดาวิดตอนที่ดาวิดเป็นกษัตริย์บัดนี้เขาได้รับการนับถือว่าเป็นที่ปรึกษาผู้มีปัญญาของอับซาโลมกษัตริย์องค์ใหม่แล้ว การได้รับการนับหน้าถือตาดังกล่าวจะหันมาเล่นงานเขาในบทรัดไป

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 17: ขณะที่ดาวิดลี้ภัยอยู่ บทที่ 17 ก็เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับคำปรึกษาที่ขัดแย้งกันของอาหิโธเฟลและหุซัยที่ถวายแก่อับซาโลม คนหนุ่มผู้ทรยศที่อยากเป็นกษัตริย์ผู้นี้ถูกพระเจ้านำพาให้ยอมรับคำแนะนำของหุซัย อาหิโธเฟลจึงฆ่าตัวตาย

2 ซมอ 17:1-4   อาหิโธเฟลได้ทำตัวให้เป็นคนสำคัญในคณะรัฐมนตรีของอับซาโลมแล้ว ข้อสุดท้ายของบทที่ 16 หมายความว่าเขาได้รับการนับถือราวกับว่าเขาเป็นพระวณะของพระเจ้าโดยอับซาโลมและคณะของเขา ดังนั้น อาหิโธเฟลจึงคิดคำแนะนำเพิ่มเติมขึ้นมาเพื่ออับซาโลม และอาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า "ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้ 2 ข้าพระองค์จะไปทันท่านเมื่อก่อนท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำที่ท่านกลัวตัวสั้น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์ 3 แล้วจะนำประชาชนทั้งสิ้นกลับมาเข้าฝายพระองค์ เมื่อได้คนที่พระองค์มุ่งหากคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสุก"

แผนการของอาหิโรเฟลนั้นง่ายนิดเดียว จงตีเหล็กขณะที่มันยังร้อนอยู่ จงไล่ตามดาวิดไป ขณะที่เขายังเหนื่อยและไม่มีแผน โจมตี อาหิโรเฟลอยากพาทหาร 12,000 คน ไปทันทีและโจมตี ดาวิดในคืนวันนั้นเลย มันบ่งบอกชัดเจนว่าเขาจะฆ่าดาวิด บรรดาผู้ที่ติดตามดาวิดก็จะเสียชีวิต และอับซาโลมจะเป็นกษัตริย์ที่ไม่มีผู้ใดทำหายไปโดยปริยาย 4 คำพูดนี้เป็นที่พอพระทัยอับซาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย พูดตรงๆคือ คำแนะนำของอาหิโรเฟลนั้นดี มัน น่าจะได้ผลดังที่ได้วางแผนไว้แล้วด้วย แต่พระเจ้าทรงมีแผนการอื่นๆ พระองค์ทรงจัดวาง แผนการของอาหิโรเฟลอย่างน่าอัศจรรย์

2 ซมอ 17:5-6 อาจเพราะทำไปโดยมารยาทและแน่นอนว่าเป็นการทรงจัดเตรียม ของพระเจ้า อับซาโลมจึงตัดสินใจที่จะขอความเห็นจากหุซัยด้วย อับซาโลมตรัสว่า "จงเรียกหุซัยคนอารคีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน" 6 เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า "อาหิโรเฟลว่าอย่างไรแล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา" อับซาโลมแล้วว่าแผนการของอาหิโรเฟลเป็นอย่างไรให้หุซัยฟังและถาม ว่า คราวนี้เจ้าคิดเห็นอย่างไร

2 ซมอ 17:7-10 ดังที่เขาได้วางแผนไว้ หุซัยก้าวเข้ามาและพยายามที่จะขัดขวางอับซาโลมและอาหิโรเฟล หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า "คำปรึกษาซึ่งอาหิโรเฟลให้ในครั้งนี้ไม่ดี" เขาคิดค้านแผนการของอาหิโรเฟล โดยหวังว่าจะถ่วงเวลา ดังนั้นหุซัยจึงให้คำปรึกษาว่า 8 "พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งกล้า และเขาทั้งหลายกำลัง โกรธเหมือนหมีที่ถูกถูกลักเอาไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคง ไม่พักอยู่กับพวกพล 9 ดูกิจ ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ในบ่อแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งที่ใด แล้วต่อ มาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า 'ทหารที่ติดตามอับซาโลม ถูกฆ่าฟัน' 10 แม้คนที่กล้าหาญ ที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลายไปอย่างเต็มที่ เพราะ อิสราเอลทั้งสิ้นทราบว่า เสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งกล้า คำแนะนำของหุซัยเห็นได้ชัดว่าเป็นกลยุทธ์ในการถ่วงเวลา เขาหวังว่าดาวิดจะหนีไปได้ไกลขึ้น

และรวบรวมผู้ติดตามได้มากพอที่จะป้องกันตัวเองได้ ดังนั้น เขาจึงพยายามชักชวนอับซาโลมให้รอก่อน

2 ซมอ 17:11-13 เพื่อบรรลุดุจดประสงค์นั้น หุซัยจึงให้คำปรึกษาว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายดั่งเม็ดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง 12 เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งที่ใดที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะมีเหลือสักคนหนึ่ง 13 ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไปทีลุ่มแม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น "

แม้ว่าหุซัยมีแผนการใหญ่โต จริงๆแล้วมันก็เป็นกลยุทธ์ถ่วงเวลา ดานเป็นเขตแดนเหนือสุดของอิสราเอล เบเออร์เซบาเป็นเขตแดนใต้สุด มันต้องใช้เวลาที่จะส่งผู้สื่อสารจากปลายสุดด้านหนึ่งของประเทศไปยังปลายสุดอีกด้าน จากนั้นก็ให้พวกตัวแทนมาประชุมกันด้วยเรื่องนั้น นั่นเป็นสิ่งที่หุซัยหวังไว้ว่าจะเกิดขึ้น มันจะทำให้ดาวิดมีเวลาที่จะหนีไปไกลกว่าเดิมและได้รวบรวมสรรพกำลังทางทหารด้วย

2 ซมอ 17:14 อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า "คำปรึกษาของหุซัยคนอารคีดีกว่าคำปรึกษาของอาหิโธเฟล" เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาหิโธเฟลพ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม การกระทำกิจของพระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ปรากฏอย่างชัดเจน พระเจ้าทรงคลายอับซาโลมและคณะที่ปรึกษาส่วนตัวของเขาให้ยอมรับคำแนะนำของหุซัย นอกจากนี้ เจตนาของพระเจ้ายิ่งก็ถูกแสดงออกชัดเจน นั่นคือ "เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม" พระองค์จะทรงทำเช่นนั้นจริงๆ

2 ซมอ 17:15-16 ดังนั้น แล้วหุซัยจึงบอกศาคาโดกและอาบียาธาห์ปุโรหิตว่า "อาหิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้ 16 ฉะนั้นบัดนี้จึงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า "คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่

ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อย่างไรก็ตามก็จงให้เสด็จข้ามไปเสีย เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งปวงที่อยู่
กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด"

เราจำได้ว่าศาโคคและอาบิยาธารปุโรหิตยังจงรักภักดีต่อดาวิดอยู่เหมือนเดิม ใน 2 ซามูเอล 15:35-36 ดาวิดได้สั่งพวกเขาให้อยู่ต่อในเยรูซาเล็มเพื่อรวบรวมข่าวกรองเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นและส่งข่าวมาบอกเขา หุซัยทราบเรื่องนั้น เขาจึงบอกคนทั้งสองเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาแนะนำให้ดาวิดไปไกลจากเยรูซาเล็มเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ ดังนั้น พอไปถึงหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนและที่ราบที่น้ำท่วมถึง ดาวิดจึงควรข้ามแม่น้ำนั้นไปและไปต่อ อับซาโลมอาจตามมาได้ทุกเมื่อ แม้ว่าหุซัยได้ให้คำปรึกษาอับซาโลมไปว่าอย่าเพิ่งทำอะไร เขาก็แนะนำให้ดาวิดให้ทำสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

2 ซมอ 17:17 ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาอัสดำลั่งคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น โยนาธานและอาหิมาอัศเป็นบุตรชายที่เป็นคนหนุ่มและว่องไวของปุโรหิตทั้งสอง เอนโรเกลเป็นพื้นที่ชานเมืองซึ่งอยู่ทางเหนือของเยรูซาเล็ม ที่นั่นบุตรทั้งสองของปุโรหิตคอยชุมนุมอยู่เพื่อรณำข้อมูลไปแจ้งแก่ดาวิด คำว่า สาวใช้ มาจากคำภาษาอังกฤษเก่าคือ **wench** ปุโรหิตทั้งสองส่งข่าวมายังเอนโรเกลผ่านทางสาวใช้คนหนึ่งของพวกเขา คนหนุ่มทั้งสองจึงรีบไปบอกดาวิดเรื่องคำปรึกษาของหุซัย

2 ซมอ 17:18-20 แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านสุริม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อนั้น 19 หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายข้าวตอกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัดว่าจงรักภักดีต่ออับซาโลมเห็นเขาทั้งสองออกไปอย่างเร่งรีบ เขาจึงรู้สึกสงสัยทันที บ้านสุริมเป็นเมืองหนึ่งทางฝั่งตะวันออกของภูเขามะกอกเทศ บนถนนระหว่างกรุงเยรูซาเล็มกับเมืองเยรีโค โยนาธานและอาหิมาอัศน่าจะรู้ว่าดาวิดได้มุ่งหน้าไปทางนั้นและอาจรู้ด้วยว่าดาวิดได้แวะพักที่นั่นตามที่หมายเหตุไว้ในบทที่ 16

อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพวกเขาารู้ตัวว่าตนเองถูกพบเห็นก็เลยต้องไปซ่อน ดังนั้น พอไปถึงที่บาสุริม พวกเขาเจอชายคนหนึ่งซึ่งรักภักดีต่อดาวิดและขอหลบภัยด้วย เขามีบ่อน้ำบ่อหนึ่งภายในเขตลานบ้านของตนซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีไม้กระดานแผ่นหนึ่งปิดปากบ่อไว้อยู่ ดังนั้น ภรรยาของเขาจึงให้ชายหนุ่มสองคนนี้ลงไปอยู่ในบ่อนั้น ปิดปากบ่อ และเกลี้ยปลายข้าวตอกบนนั้นเพื่อปิดบังมันไว้ ไม่มีใครรู้แน่ๆ

20 เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนี้ เขาก็ถามว่า "อาหิมาอัธกับโยนาธานอยู่ที่ไหน" หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า "เขาช้ำแม่ น้ำไปแล้ว" เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม นายผู้หญิงของบ้านนั้นนำคนเหล่านั้นให้หลง โดยบอกว่าพวกเขาได้มุ่งหน้าไปยังจอร์แดนและช้ำแม่น้ำนั้นไปแล้ว คนของอับซาโลมหาพวกเขาไม่เจอ ก็เลยกลับไป

2 ซมอ 17:21-22   ดังนั้น อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า "ขอทรงลุกขึ้น และรีบช้ำแม่น้ำไป เพราะอาหิโรเฟลได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้" หลังจากอันตรายผ่านพ้นไปแล้ว ชายหนุ่มทั้งสองจึงปีนออกมาจากบ่อนั้นและวิ่งไปยังค่ายพักของดาวิด พวกเขาขอให้เขาช้ำแม่น้ำจอร์แดนไปเกรงว่าแผนการของอาหิโรเฟลจะถูกนำไปปฏิบัติแทน

22 ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์และช้ำแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ช้ำแม่น้ำจอร์แดน ดาวิดจึงใส่ใจต่อคำเตือนของหุซัยสหายของตน ก่อนรุ่งสาง เขากับคณะของเขาก็ช้ำแม่น้ำจอร์แดนไปยังเขตแดนที่ปลอดภัยกว่าทางทิศตะวันออกจนหมด

2 ซมอ 17:23   ขณะเดียวกัน ย้อนกลับมาที่เยรูซาเล็ม เมื่ออาหิโรเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอาณานิคมขึ้นก็กลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสังครอบครวัเสียหายเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน ความจงหองของชายผู้นี้ปรากฏชัดเจน เพราะว่าคำแนะนำของเขาถูกมองข้าม เขาจึงรู้สึกอับอายขายหน้ามากเสียจนเขาฆ่าตัวตาย ความเย่อหยิ่งเป็นพลังทำลายล้างอันน่ากลัวจริงๆ

2 ซมอ 17:24 ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำ

จอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง มาหะนาอิมเป็นเมืองหนึ่งทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ทางทิศเหนือของเมืองเยรีโค และอยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดินหลายไมล์ในเขตแดนของกิเลอาด แม้อาจไม่ใช่วันเดียวกัน อับซาโลมก็จัดกำลังพลของเขาและไล่ติดตามบิดาของเขาไป

2 ซมอ 17:25-26 รายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับแม่ทัพของอับซาโลมถูกหมายเหตุ

ไว้ อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิธราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอาปีกายิลบุตรสาวของนาหาช น้องสาวของนางเศรุษาร์มารดาของโยอาบ 26 ฝ่ายคนอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด แม่ทัพของอับซาโลมคือ อามาสา ดังที่หมายเหตุไว้ โยอาบ (แม่ทัพของดาวิด) และอามาสาเป็นลูกพี่ลูกน้องกันและดาวิดเป็นลุงของทั้งคู่ สงครามกลางเมืองที่กำลังจะเกิดขึ้นจะเป็นการต่อสู้ภายในครอบครัวจริงๆ อับซาโลมและกำลังพลของเขาจึงตั้งค่ายพักในเขตแดนกิเลอาดเพื่อเตรียมสู้ศึก

2 ซมอ 17:27-29 อย่างไรก็ตาม อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โซบีบุตรชายน

นาหาชชาวเมืองรับบาทแห่งคนอัมโมน และมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลชาวโกลเดบาร์ และบารซิลลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม 28 ได้ขนที่นอน อ่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และแป้ง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วยาง และถั่วแดง 29 น้ำผึ้ง เนย แกะ และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พวกพลหิวและอ่อนเปลี้ยและกระหายอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดาร"

สหายสามคนของดาวิดจากเขตแดนกิเลอาด เมื่อได้ยินว่าเกิดอะไรขึ้นจึงเริ่มนำเสบียงอาหารมาให้ดาวิดและกำลังพลของเขาทันที ที่ถูกหมายเหตุไว้คือ โซบีจากอัมโมน มาคีร์ชาวโกลเดบาร์ และบารซิลลัยจากเมืองโรเกลิม พวกเขานำที่นอนและอาหารทุกแบบมาให้ดาวิดและพรรคพวกของเขา นี่เป็นอีกครั้งที่พระหัตถ์แห่งการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าปรากฏชัดเจน ดาวิดได้รับการจัดหาทุกสิ่งที่เขาต้องการในถิ่นทุรกันดาร

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 18: บทถัดไปนี้เป็นบทอันหวานอมขมกลืน การศึกปะทุขึ้นระหว่างกองกำลังของดาวิดและกองกำลังของอับซาโลม อับซาโลมถูกฆ่าตายและดาวิดเป็นทุกข์โศกด้วยเรื่องความตายของบุตรของตน

2 ซมอ 18:1-2 ดาวิดผู้เป็นนักรบเต่าและทหารผู้กล้าศึกจึงเริ่มวางแผนยุทธศาสตร์ของตนสำหรับการศึกนี้ ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม เห็นได้ชัดว่าพอถึงตอนนี้อาภิมุขก็รวบรวมคนได้หลายพันคนแล้ว เขาจึงเริ่มจัดระเบียบพวกเขาให้เป็นกองทัพหนึ่งและตั้งพวกเขาเป็นกองร้อยและกองพัน

2 และดาวิดทรงจัดทัพออกไป ให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบิชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรูยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย" โยอาบเป็นหลานชายคนหนึ่งและเป็นแม่ทัพของดาวิดมานาน กองกำลังหนึ่งในสามที่มีอยู่ถูกมอบหมายไว้กับเขา อีกหนึ่งในสามถูกมอบหมายไว้กับอาบิชัยน้องชายของเขา จากนั้นดาวิดก็มอบหมายส่วนหนึ่งในสามสุดท้ายไว้กับอิททัยคนกัท หัวหน้าทหารประจำพระราชวังผู้จงรักภักดีของเขา ดู 15:18-21 ดาวิดยังประกาศเจตนาของตนด้วยว่าจะนำการรบนี้ด้วยตัวเอง

2 ซมอ 18:3-4 อย่างไรก็ตาม พวกเขาเหล่านั้นทูลว่า "ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย เพราะถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เราทั้งหลายก็ไม่มีดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครึ่งหนึ่ง เราทั้งหลายก็ไม่มีดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า"

4 กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม" กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน บรรดาผู้ที่จงรักภักดีต่อดาวิดไม่ยอมให้เขาทำเช่นนั้นเลย พวกเขาออกกว่ายุทธศาสตร์ของอับซาโลมคือการฆ่าดาวิดและบัลลังก์จะตกเป็นของเขา พวกเขาสันนิษฐานถูกแล้วว่าพวกทหารของอับซาโลมไม่ได้สนใจในตัวพวกเขาเลย พวกเขาขอรับรองดาวิดว่าเขาทำดีที่สุดได้โดยการช่วยเหลือพวก

เขาจากกรุงนั้น จากที่นั่นเขาสามารถส่งกำลังเสริมและคำสั่งมาได้ ดาวิดจึงยอมทำตามคำแนะนำของพวกเขา

2 ซมอ 18:5   อย่างไรก็ตาม ก่อนส่งเหล่าทหารของเขาไปสู่ศึก กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาปีซัย และอิททัยว่า "เบาๆมือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเถิด คือกับอับซาโลม" พวกเขาพลทั้งสิ้นก็ได้ยินคำสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม นายพลทั้งสามของดาวิดได้รับคำเตือนอย่างเปิดเผยให้เพลางมือกับอับซาโลม นอกจากนี้ กองทัพทั้งสี่ของดาวิดก็ได้ยินคำสั่งเหล่านี้ด้วย แม้เป็นศัตรูของเขา อับซาโลมก็ยังเป็นบุตรของดาวิดอยู่ ความรักของเขาที่มีต่อบุตรชายยังไม่ได้ดับมอดไป ดาวิดในฐานะนักรบที่ผ่านศึกมาโชกโชนมีความมั่นใจว่าตนจะมีชัยในการศึกนี้ต่อบุตรชายที่มีมือใหม่และอ่อนประสบการณ์ของเขา อย่างไรก็ตาม เขาหวังว่าจะสามารถไว้ชีวิตอับซาโลมและรื้อฟื้นความสัมพันธ์ให้คืนดีในภายหลัง

2 ซมอ 18:6-8   พวกเขาพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอฟราอิม มันบอกเป็นนัยว่าการศึกนั้นปะทะกันในป่าแห่งหนึ่งของเอฟราอิมซึ่งกิเลอาดเป็นส่วนหนึ่งของมัน นี่น่าจะอยู่บนตลิ่งด้านทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน แม้มิได้ระบุไว้อย่างชัดเจน นักประวัติศาสตร์ชาวยิวหลายท่านก็เชื่อว่าดาวิดแบ่งกำลังพลของเขาออกเป็นสามกลุ่มภายใต้บัญชาพลสามคนของเขาและพวกเขาโจมตีกองทัพของอับซาโลมจากสามด้าน

ในป่าแห่งเอฟราอิมนั่นเอง 7 คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น 8 การสงครามกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นปากินคนเสียมากกว่าดาบกิน กองทัพของนายพลที่โชกโชนศึกทั้งสามของดาวิดเล่นงานกองทัพของอับซาโลมอย่างรวดเร็ว ทหารของอับซาโลมสองหมื่นคนถูกฆ่าตายวันนั้น นอกจากนี้ ป่านั้นยังมีส่วนช่วยเรื่องชัยชนะของดาวิดด้วย มันช่วยให้คนของเขา (ซึ่งน่าจะมีจำนวนน้อยกว่า) สามารถซุ่มโจมตีและสังหารกำลังพลของอับซาโลมได้ขณะที่คนเหล่านั้นต้อง

สู้รบปรบมือกับฟุ่มไม่มีหนามและบัจจามิตร นี่เป็นอีกครั้งที่การกระทำกิจอันอัศจรรย์ของ พระเจ้าปรากฏชัดเจน

2 ซมอ 18:9 แม้ว่าดาวิดได้รับคำแนะนำอย่างมีปัญญาว่าไม่ควรเข้าร่วมในการรบด้วย อับซาโลมก็หุนหันพลันแล่นมากกว่า เขาพุ่งหัวทิ่มเข้าไปในการสู้รบอย่างโง่เขลา และ อับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งต้นโอ๊กใหญ่ ศีรษะของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน แม้ว่าทหารของเขาเดินเท้า อับซาโลมก็ชี้อ่ตัวหนึ่งเข้าสู่ศึก เมื่อกำลังพลของเขาถูกตีแตกพ่ายไปแล้วโดยดาวิด อับซาโลมก็เจอกับคนบางคนของดาวิด มันบอกเป็นนัยว่าเขาชี้อ่หนีไปอย่างไรก็ตาม ล่อตัวนั้นก็วิ่งไปได้กิ่งต้น โอ๊กใหญ่และผมอันยาวสลวยของอับซาโลมก็เกี่ยวติดกิ่งต้นไม้นั้นทันที ล่อตัวนั้นก็วิ่งต่อไปเฉยเลย อับซาโลมจึงห้อยต่องแต่งอยู่อย่างนั้นโดยผมเกี่ยวติดกิ่งต้นไม้

2 ซมอ 18:10-13 มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็น อับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก" 11 โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า เราก็จะยินดีที่จะรางวัลเงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า"

คนๆหนึ่งของดาวิดรายงานต่อโยอาบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับอับซาโลม โยอาบถามอย่างไม่อยากเชื่อว่าจะทำไมเขาถึงไม่ฆ่าอับซาโลมเสียตรงนั้นเลย เขายังกล่าวเสริมอีกว่าเขาคงให้รางวัลเป็นเงินและเข็มขัดหนังเส้นโตแก่ชายผู้นี้ไปแล้ว วลีหลังนี้เปรียบได้กับการได้รับมอบเหรียญกล้าหาญสำหรับการไปรบ

12 แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า "ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราะว่าหูของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบิชัยกับอิททัยว่า 'ของจงป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น' 13 มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำ

ความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่
โทษข้าพเจ้าด้วย"

ทหารธรรมดาๆผู้นี้ในกองทัพของดาวิดทราบดีถึงคำสั่งของดาวิดที่ให้ไว้ชีวิตอับซาโลม
เขาจึงบอกโยอาบว่าเงินจำนวนเท่าใดก็ไม่สามารมนำเขาให้ฝ่าฝืนคำสั่งของกษัตริย์ของเขา
ได้ เขารู้ว่าดาวิดคงจะทราบเรื่องแน่ๆและแม้แต่โยอาบเองก็คงจะเล่นงานเขาด้วย

บัดนี้ธาตุแท้ของโยอาบกำลังเริ่มเผยโคมแล้ว แม้ว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องของดาวิดและได้ชื่อ
ว่าจงรักภักดี โยอาบก็เริ่มกลายเป็นผู้ที่เป็นอันตรายและควบคุมไม่อยู่สำหรับดาวิด ไปเสียแล้ว ใน
ที่นี้เขาก็เต็มใจที่จะฝ่าฝืนคำสั่งของกษัตริย์ของเขาโดยตรง อับซาโลมเป็นคนก่อเรื่องทั้งหมดและ
โยอาบอยากกำจัดเขาให้พ้นๆไปเสีย อาจเป็นไปได้ว่าความไม่จงรักภักดีที่เพิ่งเริ่มของโยอาบเริ่มต้น
ขึ้นพร้อมกับแผนกำจัดอูรีอาห์ แน่แน่นอนว่าโยอาบปะติดปะต่อเรื่องราวได้และคิดออกว่าเพราะ
เหตุใดดาวิดถึงอยากให้อูรีอาห์ถูกฆ่าตาย มันทำให้เขาหมดความเคารพนับถือในตัวดาวิด เรื่อง
นั้นปรากฏชัดตรงนี้

2 ซมอ 18:14-15 เมื่อรู้แล้วว่าอับซาโลมอยู่ที่ไหน โยอาบจึงรีบวิ่งไปที่นั่นทันที เขา
รู้ว่าหากอับซาโลมถูกกำจัดเสีย สงครามก็จะยุติ แม้ว่าโยอาบมีปัญหาว่าดาวิดในเรื่องการศึก
และกลยุทธ์ทางทหาร เขาก็เต็มใจที่จะกระด้างกระเดื่องอย่างออกนอกหน้า ดังนั้นโยอาบจึงว่า
"เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้" ท่านก็หีบหอลาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะ
ที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ในต้นโอ๊ก คำที่แปลว่า หลาว (เชบต) มีความหมายว่าหอก เห็นได้ชัดว่าโย
อาบหีบหอกสามอันและเสียบมันทะลุหัวใจของอับซาโลมขณะที่เขาห้อยต่อแต่งอย่างช่วย
เหลือตัวเองไม่ได้ได้ต้นไม้ 15 ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับซาโลมไว้
แล้วประหารชีวิตท่านเสีย จากนั้นผู้ได้บังคับบัญชาสิบคนของโยอาบก็ล้อมอับซาโลมไว้และ
กำจัดเขาทิ้งเสีย

2 ซมอ 18:16-17 ดังนั้น โยอาบก็เปาแตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล
เพราะโยอาบยับยั้งเขาทั้งหลายไว้ การส่งสัญญาณด้วยเสียงแตรเป็นวิธีที่ใช้ทั่วไปเพื่อการติดต่อ

สื่อสารทางทหารในสมัยนั้น เสียงแตรที่ถูกเป่านั้นก็เป่าสัญญาณบอกว่าศึกครั้งนี้สิ้นสุดลงแล้ว โยอาบรู้ว่าเมื่ออัชบาโลมผู้นำการรบถูกกำจัดไปแล้ว การปฏิวัติก็ยุติ เขาจึงส่งคนของเขามิให้ฆ่าหรือไล่ตามพวกอิสราเอลที่เหลือต่อไปอีก

พวกเขาจึง 17 ยกศพอัชบาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญ่มึ่มหึ่มมา คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หนีกลับไปถิ่นที่ของตน หลังจากฆ่าอัชบาโลมแล้ว โยอาบก็ให้คนฝังศพเขาอย่างอัปยศในหลุมใหญ่ในป่านั้นและให้คนของเขาเอาหินกองใหญ่ทับศพของอัชบาโลมไว้ เมื่อข่าวแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วว่าอัชบาโลมตายแล้ว กำลังพลของเขา ก็แตกฉานซ่านเซ็นไป โยอาบรู้ว่ามันจะเกิดขึ้นแบบนั้น แม้ว่าเขาเป็นคนฉลาดหลักแหลมในเรื่องทางทหาร เขาก็กระด้างกระเดื่องต่อดาวิดโดยตรง

2 ซมอ 18:18   เมื่ออัชบาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า "เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา" ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอัชบาโลมจนทุกวันนี้ เพราะอัชบาโลมไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของตน เขาจึงสร้างอนุสาวรีย์ใหญ่ไว้ให้ตัวเอง นี่ถูกพรรณนาว่าอยู่ในหุบเขาของกษัตริย์ซึ่งเป็นหุบเขาที่อยู่ระหว่างกรุงเยรูซาเล็มกับภูเขามะกอกเทศ จนทุกวันนี้ในสถานที่นั้นยังมีอนุสาวรีย์โบราณแห่งหนึ่งซึ่งเชื่อกันว่าเป็นอันที่อัชบาโลมได้ตั้งไว้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงตัวเขาเอง

2 ซมอ 18:19-23   เมื่ออัชบาโลมตายแล้วและกำลังพลของเขาแตกพ่ายไป คนเหล่านั้นที่ภักดีต่อดาวิดจึงรีบไปส่งข่าวแก่ดาวิดว่าเกิดอะไรขึ้น อาหิมาอัสบุตรชายศาสดากล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ไว้แก่แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว" 20 โยอาบก็ตอบเขาวว่า "ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าโอรสของกษัตริย์สิ้นชีพแล้ว"

อาหิมาอัสบุตรผู้ภักดีของศาสดาโคกปุโรหิตขออนุญาตที่จะวิ่งกลับไปยังมาหะนาอิมพร้อมข่าวดี อย่างไรก็ตาม โยอาบก็ไม่อนุญาต อาจเป็นไปได้ว่าเขาทราบถึงความจงรักภักดีของชายหนุ่มผู้

นี้และทราบว่าเขาจะไม่ยอมบอกดาวิดถึงทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ดังนั้น เขาจึงปฏิเสธคำขอของอาหิมา
อัส

อย่างไรก็ตาม โยอาบก็ตั้งใจที่จะส่งผู้สื่อสารคนอื่นไป โดยอาจเป็นคนที่ยอม 'บิดเบือน'
ข่าวนั้นเพื่อทำให้โยอาบดูดีขึ้น 21 โยอาบก็สั่งคูชิว่า "จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่งที่ท่าน
ได้เห็น" คูชีก็กราบลงค้ำหน้าโยอาบแล้วก็วิ่งไป คูชิคนของโยอาบจึงวิ่งไปพร้อมข่าวนั้น อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม อาหิมาอัสยังยื่นกรานที่จะได้รับอนุญาตให้ไปอยู่ดี 22 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกจึงเรียน
โยอาบอีกว่า "จะอย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชิไปด้วย" โยอาบตอบว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าจะ
วิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป" คำตอบของโยอาบจริงๆ แล้วก็คือว่า ทำไมเล่า เขาจะ
ไม่มีอะไรเพิ่มเข้ากับสิ่งที่คูชิได้บอกดาวิดแล้ว แต่เขาก็ยังรันที่จะไป

23 เขาตอบว่า "จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป" โยอาบจึงบอกเขาว่า "วิ่งไป
เถอะ" และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ราบ ขึ้นหน้าคูชิไป โยอาบคิดว่าคูชิออกตัวไปก่อนแล้ว
และอาหิมาอัสไม่น่าจะตามทันเขา ดังนั้นเขาจึงอนุญาตให้อาหิมาอัสวิ่งไป เห็นได้ชัดว่าคูชิวิ่งไป
เส้นทางตรงกว่าซึ่งทำให้เขาต้องผ่านภูมิประเทศที่เป็นหินขรุขระและเต็มไปด้วยเนิน อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม อาหิมาอัสใช้เส้นทางลัดผ่านหุบเขาทางตอนใต้ นอกจากนี้ เขายังมีความกระตือรือร้น
มากกว่าคูชิที่อาจไม่กดดันตัวเองนัก อาหิมาอัสจึงไปถึงมาหะนาอิมก่อนหน้าคูชิ

2 ซมอ 18:24-27 ย้อนกลับมาที่มาหะนาอิม ดาวิดนั่งอยู่ที่ประตูเมืองชั้นในและรอ
คอยข่าวเรื่องการศึกนั้น ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บน
หลังคาซุ้มประตูที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาล่ำฟัง 25 ทหารยาม
คนนั้นก็ร้องกราทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า "ถ้าเขามาล่ำฟังก็คงคอบข่าวมา" ชายคนนั้นก็วิ่งเข้า
มาใกล้ ทหารยามที่อยู่บนยอดกำแพงเมืองเห็นคนหนึ่งวิ่งเข้ามาใกล้จึงไปแจ้งต่อดาวิด ดาวิดรู้ว่า
หากเป็นแค่คนเดียวแทนที่จะเป็นกลุ่มคนซึ่งบ่งบอกถึงการแตกพ่าย มันก็หมายความว่าเขามา
แจ้งข่าวและน่าจะเป็นข่าวดีด้วย คำที่แปลว่า วิ่ง (ฮาลัค) จริงๆ แล้วมีความหมายว่าเดิน นี่บอกเป็น
นัยว่าผู้ที่วิ่งมาคนแรก (คูชิ) ไม่ได้กำลังวิ่งอีกต่อไปแล้ว

26 ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตูเมืองว่า "ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ล้าพัง" กษัตริย์ตรัสว่า "เขาคงนำข่าวมาด้วย" 27 ทหารยามนั้น กราบทูลว่า "ข้าพระองค์คิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรศาโดก" และกษัตริย์ตรัสว่า "เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี"

ทหารยามผู้นั้นเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาเช่นกัน ดาวิดสันนิษฐานว่าเขาคงนำข่าวดีมาด้วย อย่างไรก็ตาม ทหารยามคนนั้นคิดว่าเขาจำผู้ที่วิ่งมาก่อนได้ว่าเป็นอาหิมาอัส ดาวิดทราบถึงความจงรักภักดีและความกล้าหาญของชายหนุ่มผู้นี้ เขาจึงแน่ใจว่ามันจะเป็นข่าวดี

2 ซมอ 18:28   เมื่อเขาเข้ามาใกล้เมืองนั้น แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า "ทุกสิ่งสงบแล้ว พระยะคะ" เขาก็กราบกษัตริย์ชบหน้าลงถึงพื้นดินกราบทูลว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาต่อสู้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว" หลังจากรายงานเบื้องต้นที่เป็นข่าวดี อาหิมาอัสก็ชบหน้าลงอาเจียรเพื่อค้ำบับกษัตริย์ แต่น่าจะเป็นเพราะเขาหมดแรงมากกว่า ขณะที่เขาหอบแฮ่กๆอยู่ เขาก็โพล่งออกมาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบพวกศัตรูของดาวิดให้แก่ดาวิดแล้ว คนเหล่านั้นถูกทำให้พ่ายแพ้ไปแล้ว

2 ซมอ 18:29-30   กษัตริย์ตรัสถามว่า "อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ" อาหิมาอัสทูลตอบว่า "เมื่อโยอาบใช้ให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพระองค์เห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ" ดาวิดอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับอับซาโลม อาหิมาอัสบ่งบอกว่าโยอาบได้ใช้ผู้สื่อสารอีกคน (คูชิ) มาด้วย อย่างไรก็ตามเขาบอกดาวิดว่าตอนที่รบกันวุ่นวายอยู่ เขาไม่ทราบเหตุการณ์ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น นั่นไม่น่าเป็นความจริง อย่างไรก็ตาม อาหิมาอัสซึ่งภักดีต่อดาวิดก็ไม่กล้าอยากให้ดาวิดได้รับทราบข่าวร้ายนั้น ดาวิดจึงสั่งให้เขาหลีกทางไป 30 กษัตริย์ตรัสว่า "จงหลีกมายืนตรงนี้" เขาจึงหลีกไปยืนนิ่งอยู่

2 ซมอ 18:31-32   ขณะเดียวกัน คูชีกีโพล่มาพอดี ดูเถิด คูชีกีมาถึง และคูชิกราบทูลว่า "มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงช่วย

พระองค์ให้แก่แก่นบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อพระองค์" กูซิกก็แจ้งให้ดาวิดทราบถึงชัยชนะเช่นกัน
อย่างไรก็ตาม 32 กษัตริย์ตรัสถามกูซิกว่า "อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ" กูซิกตอบว่า
"ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์และบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์
เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นเถิด" ดาวิดถามตรงๆเกี่ยวกับความปลอดภัยของอับซาโลมอีกครั้ง กู
ซิกพยายามเต็มที่จะทำให้ข่าวร้ายนั้นดูรุนแรงน้อยที่สุด แทนที่จะโพล่งออกมาว่าเขาตายแล้ว เขา
พยายามที่จะแจ้งข่าวนั้นอย่างอ้อมๆ โดยขอให้เหล่าศัตรูของดาวิดเป็นเหมือนบุตรชายของดาวิด
โดยที่ไม่ได้พูดออกมาจริงๆว่าอับซาโลมตายแล้ว ดาวิดก็เข้าใจความหมาย

2 ซมอ 18:33 กษัตริย์ทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และ
กันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า "โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของ
เราเอ๋ย เราอยากจะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย" เหนือประตูเมืองมา
หะนาอิมมีห้องอยู่ห้องหนึ่ง พอได้ทราบชะตากรรมของอับซาโลมแล้ว ดาวิดก็รีบขึ้นไปในห้อง
นั้นและร้องไห้อย่างขมขื่น การร้องไห้ของเขาเห็นได้ชัดว่ามาจากใจที่แตกสลายขณะที่เขาสะอึก
สะอื้นว่า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เราอยากจะตายแทน
เจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย ที่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้คือ เหตุการณ์ตอนที่ขมขื่น
ที่สุดเหตุการณ์หนึ่งในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม

ถึงแม้ว่าอับซาโลมได้พยายามที่จะยึดบัลลังก์ของบิดาตนและถึงขนาดที่จะฆ่าเขาก็ตาม
ดาวิดก็ยังเก็บความรักอันลึกซึ้งของบิดาที่มีให้แก่บุตรที่กบฏของตนไว้อยู่ ในบทที่ขมขื่นนี้ การ
เก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นงวดที่สามและที่สี่แห่งความบาปของเขาได้เกิดขึ้นแล้ว หลังจากความบาป
ของเขากับนางบัทเชบา ดาวิดได้กล่าวเองว่าชายคนนั้นที่มีความผิดในเรื่องอุปมาของนาธานจะ
ต้องชดใช้สี่เท่า ดาวิดก็ชดใช้สี่เท่า ผู้ใดหว่านอะไรไว้ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น ดาวิด (1) เสียบุตร
ทารกของตนไปในความตาย (2) บุตรสาวของเขาถูกข่มขืนโดยพี่ชายต่างมารดาของเธอ (3) พี่
ชายคนนั้น (อัมโนน) ถูกฆ่าตายโดยอับซาโลม บัดนี้ (4) อับซาโลมไม่เพียงพยายามที่จะถอดบิดา
ตนจากบัลลังก์เท่านั้น แต่ยังถูกฆ่าตายในการทำเช่นนั้นด้วย เป็นความจริงที่ดาวิดไม่ได้พรางไป
จากวงศัวานของดาวิด ดู 2 ซามูเอล 12:10 การเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นและเลวทรามแห่งความบาป

ของเขาได้เกิดขึ้นแล้ว เราจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงยกโทษดาวิดแล้วก็ตาม การเก็บเกี่ยวผลอันเลวทรามก็ยังคงเกิดขึ้นอยู่ดี

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 19: กว้นหลงของการศึกกับอับซาโลมถูกบันทึกไว้ โยอาบต่อว่าดาวิดที่ร้องไห้ฟูมฟาย จากนั้นดาวิดก็กลับไปยังเยรูซาเล็มและจัดการเรื่องราวต่างๆให้เรียบร้อย

2 ซมอ 19:1-4 เขาไปเรียนโยอาบว่า "ดูเถิด กษัตริย์กันแสงและไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม" 2 เพราะฉะนั้นชัยชนะในวันนั้นก็กลายเป็นการไว้ทุกข์ของประชาชนทั้งหลาย เพราะในวันนั้นประชาชนได้ยืนยันว่า กษัตริย์ทรงโทมนัสเพราะพระราชบุตรของพระองค์ 3 ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามาในเมืองอย่างกับคนหนีศึก แล้วอายแอบเข้ามา 4 กษัตริย์ทรงคลุมพระพักตร์ของพระองค์ และกษัตริย์กันแสงเสียงดังว่า "โอ อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา"

หลังจากชัยชนะครั้งใหญ่เหนืออับซาโลม โยอาบก็สะอิดสะเอียนกับการร้องไห้คร่ำครวญให้อับซาโลมของดาวิด เมื่อเหล่าทหารของดาวิดได้ยืนยันว่าเขาโศกเศร้า พวกเขาก็เดินคอดกกลับมายังมาหะนาอิม ขณะเดียวกัน ดาวิดก็คร่ำครวญแบบชาวตะวันออกกลาง โดยคลุมหน้าและร้องไห้เสียงดังให้กับการเสียชีวิตของบุตรชายที่ออกนอกกลุ่มนอทางของตน

2 ซมอ 19:5-6 หลังจากความยากลำบากที่เขาและเหล่าทหารของเขาต้องเผชิญในการรบชนะอับซาโลม โยอาบก็ตบตะลึงกับการร้องไห้คร่ำครวญของดาวิดให้ประชาชนเห็น ดังนั้นโยอาบก็เข้ามาในพระราชวังทูลกษัตริย์ว่า "วันนี้พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ซึ่งวันนี้ได้อารักขาพระชนม์ของพระองค์ ทั้งชีวิตของราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดามเหสี และชีวิตของสนมทั้งหลายของพระองค์ให้เขาได้รับความละอาย 6 เพราะว่าพระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ และทรงเกลียดชังสหายของพระองค์ เพราะในวันนี้พระองค์ได้กระทำให้ประจักษ์แล้วว่า พระองค์ไม่ไยดีต่อนายทหารและบรรดา

ข้าราชการทั้งหลาย ในวันนี้ข้าพระองค์ทราบว่ ถ้าในวันนี้อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย

ความสะอิดสะเอียนของเขามืดดำวิเศษประจักษ์ชัดเจน โยอาบจึงตำหนิคำวิเศษซึ่งๆหน้า แม้ว่าคำวิเศษทำสิ่งไม่สมควรในการร้องไห้คร่ำครวญเรื่องบุตรชายของตนต่อหน้าเหล่าผู้สนับสนุนที่กล้าหาญและภักดีของเขา มันก็ทำให้เราได้เห็นถึงอุปนิสัยของคำวิเศษ เขาเป็นคนที่ใจอ่อน แม้ว่าอับซาโลมได้ทรยศเขาอย่างสิ้นเชิง อับซาโลมก็ยังเป็นบุตรชายของเขาอยู่ เห็นได้ชัดว่าคำวิเศษรักอับซาโลมมากกว่าที่อับซาโลมรักตน นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับความรักที่พระเจ้าทรงมีให้เราเช่นกัน

2 ซมอ 19:7-8 โยอาบจึงให้คำแนะนำแก่คำวิเศษตรงๆ ฉะนั้น ขอพระองค์ทรงลุกขึ้น ณ บัดนี้ขอเสด็จออกไปตรัสให้ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จจะไม่มีชายสักคนหนึ่งอยู่กับพระองค์ในคืนนี้ เรื่องนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จนบัดนี้" โยอาบไม่มีใจสงสารคำวิเศษเลย อย่างไรก็ตาม คำแนะนำของเขาก็ถูกต้องอย่างไม่ต้องสงสัย หากคำวิเศษยังคร่ำครวญอาลัยถึงอับซาโลมอยู่ต่อไป เขาก็จะเจอกับปัญหาต่างๆที่หนักกว่าเดิมเสียอีก

ดังนั้น **8** กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลายว่า "ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง" ประชาชนทั้งหลายก็มาเฝ้ากษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตนหมดแล้ว คำวิเศษจึงรวบรวมสติและไปนั่งที่ประตูเมือง อันหลังนี้หมายถึงการเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ บรรดาผู้ที่ให้การสนับสนุนเขาแม้ตอนแรกจะเสียขวัญก็กลับมาหาเขา

2 ซมอ 19:9-10 ในช่วงคว้นหลงหลังสงครามกลางเมืองสั้นๆ ความโกลาหลและความสับสนวุ่นวายก็ปกคลุมไปทั่วอิสราเอล ประชาชนทั้งสิ้นก็หมองใจกันไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูล กล่าวว่ "กษัตริย์เคยทรงช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเราและทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย บัดนี้พระองค์ทรงหนีอับซาโลมออกจากแผ่นดิน 10 แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมตั้งไว้

เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้วในสงคราม ฉะนั้นบัดนี้ ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะ
เชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับ"

คนในชนชาตินั้นต่างหมางใจกันเอง บางคนตระหนักถึงการที่ดาวิดได้สร้างชัยชนะ
หลายครั้งในอดีตแต่บัดนี้ถูกขับไล่ออกไปโดยบุตรชายของเขาแล้วคือ อับซาโลม พวกเขาได้
ติดตามอับซาโลมและบัดนี้เขาก็ตายแล้ว มีความสับสนวุ่นวายจริงๆ ทั้งๆที่เป็นแบบนี้ คนอื่นๆก็
ยุให้พาดาวิดกลับมาเป็นกษัตริย์ที่เยรูซาเล็ม

2 ซมอ 19:11-12 ชาวเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ยินมาถึงหูดาวิด ดังนั้น กษัตริย์ดาวิดทรงใช้
คนไปหาศาโดกและอาบียาซาร์ปุโรหิต รับสั่งว่า "ขอบอกพวกผู้ใหญ่ของคณยูดาห์ว่า 'ทำไมท่าน
ทั้งหลายจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อถ้อยคำเหล่านี้มา
จากอิสราเอลทั้งหลายถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ของพระองค์ 12 ท่านทั้งหลายเป็นญาติของเรา
เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเรา ทำไมท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับ' เราจำได้ว่า
ศาโดกและอาบียาซาร์เป็นปุโรหิตที่จงรักภักดีต่อดาวิดและเป็นผู้ที่ดาวิดได้สั่งให้อยู่ต่อใน
เยรูซาเล็มเพื่อคอยรายงานว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างที่นั่น ดาวิดจึงขอให้พวกเขาไปหาพวกผู้ใหญ่
ตระกูลยูดาห์และถามคนเหล่านั้นว่าเพราะเหตุใดพวกเขาจึงเป็นพวกสุดท้ายที่จะนำเขากลับมา

2 ซมอ 19:13-14 ยิ่งกว่านั้น ดาวิดสั่งศาโดกและอาบียาซาร์ว่า และจงบอกอามาสา
ว่า 'ท่านมิได้เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเราหรือ ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทนโย
อาบียบต่อไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก'" 14 พระองค์ก็ได้ชักจูงจิตใจ
ของบรรดาคณยูดาห์ดังกับเป็นจิตใจของชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูลกษัตริย์ว่า "ขอ
พระองค์เสด็จกลับพร้อมกับบรรดาข้าราชการทั้งหมดด้วย"

อามาสาเป็นแม่ทัพของอับซาโลม เขายังเป็นหลานชายของดาวิดด้วย ดาวิดจึงเสนอการ
อภัยโทษให้แก่เขาและเสนอตำแหน่งของโยอาบให้แก่เขาด้วย (เห็นได้ชัดว่าดาวิดลดตำแหน่งโย
อาบโทษฐานที่เขาฝ่าฝืนคำสั่งและฆ่าอับซาโลม) ความหมายของการที่ดาวิด 'ชักจูง' จิตใจของ
คณยูดาห์ก็คือว่าเขาจูงใจคนเหล่านั้นแล้ว โดยการแสดงความกรุณาต่ออดีตศัตรูของเขา ดาวิด

ก็ได้รับความมั่นใจของประชาชนที่สับสนกลับคืนมาอย่างมีปัญญา พวกผู้นำของยูดาห์จึงเชิญเขาให้กลับมาเป็นกษัตริย์

2 ซมอ 19:15 กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และยูดาห์ก็พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน ดาวิดจึงเดินทางจากมาหะนาอิมในกิเลอาด (บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน) ซึ่งอยู่ทางทิศใต้และทิศตะวันตกไปยังริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำนั้น คนอิสราเอลก็รวมตัวกันในหุบเขาแม่น้ำที่กิลกาล (ขณะนั้นเมืองเยรีโคยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่)

2 ซมอ 19:16-18 ชิเมอี บุตรชายเก-รา คนเบนยามินผู้มาจากบาสุริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด กระแสลมทางการเมืองเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว เราจำได้ว่าชิมเอีได้แข่งค่าดาวิดตอนที่เขาหลบหนีใน 2 ซามูเอล 16:5-8 บัดนี้ชิมเอีเปลี่ยนกลับมาสู่โหมค 'ซ่อมแซมเร็ว' อย่างรวดเร็ว เขาได้แข่งค่าดาวิดตอนที่ดาวิดอ่อนแอ บัดนี้กษัตริย์ก็กลับมา มีอำนาจแล้ว

17 มีคนจากตระกูลเบนยามินพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และตีบามหาดเล็กในราชวงศ์ของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อีกยี่สิบคน ก็รีบมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์ 18 เขาทั้งหลายได้ข้ามท่าข้ามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์ และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ชิเมอี บุตรชายเก-รา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน บางทีอาจเพื่อสร้างขวัญกำลังใจและอาจเพื่อใช้เป็นโล่ป้องกันตัวเองด้วย ชิเมอีจึงชักชวนคนเบนยามินหนึ่งพันคน (ตระกูลเดียวกับเขา) ให้มาต้อนรับดาวิดด้วยกันกับเขา ชิเมอีถึงขนาดข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต้อนรับดาวิดด้วย ขณะเดียวกัน เรือข้ามฟากลำหนึ่ง ได้ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อขนส่งดาวิดข้ามแม่น้ำจอร์แดนอย่างเหมาะสม ชิเมอีจึงก้มกราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ที่เขาได้แข่งค่าไปเมื่อก่อนหน้านั้นไม่นาน

2 ซมอ 19:19-20 เขาจึงกล่าวคำวิงวอนต่อหน้าดาวิดกราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอเจ้านายของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษความชั่วช้าข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของ

พระองค์ได้กระทำในวันที่ยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอขัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย บัดนี้ซิมเออีต้องจำใจถื่นคำพูดตัวเองแล้ว เขาต้องรีบคืนคำอย่างรวดเร็ว ปากที่โง่เขลาของเขาได้ทำให้เขาคงอยู่ในอันตราย เขาจึงขอให้ดาวิดยกโทษ ลืมและอย่าจำไว้ใส่ใจ

20 ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่าได้กระทำบาป เพราะฉะนั้น คุณเถิด ในวันนี้ข้าพระองค์ได้มาเป็นคนแรกในวงศ์วานโยเซฟที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์" ซิมเออีรู้ว่าตัวเองเดือดร้อนแล้ว ดังนั้น เขาจึงชี้ให้เห็นว่าเขาเป็นผู้แรกที่มารับดาวิดขณะที่ดาวิดข้ามแม่น้ำจอร์แดนกลับไป เขาเรียกตัวเองว่าเป็นวงศ์วานของโยเซฟ อย่างไรก็ตาม จริงๆแล้วซิมเออีเป็นคนตระกูลเบนยามิน บางคนคิดว่าเบนยามินถือว่าตัวเองเป็นตระกูลที่แตกย่อยออกมาจากตระกูลโยเซฟอีกที (เบนยามินเป็นน้องชายแท้ๆคนเดียวของโยเซฟ) คนอื่นๆก็คิดว่าเหมือนกับที่โยเซฟได้ยกโทษให้พวกพี่ๆของตน ซิมเออีก็เลยหวังแบบเชื่อมโยงว่าดาวิดจะยกโทษให้เขาเช่นเดียวกัน

2 ซมอ 19:21-22 นายทหารเอกของดาวิดรีบยูให้ดาวิดกำจัดคนโง่ตีสองหน้าผู้นี้อาบีชัยบุตรชายนางเศรยาห์จึงตอบว่า "ที่ซิมเออีกระทำเช่นนี้ไม่ควรจะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ค่าผู้ที่เจิมตั้งของพระเยโฮวาห์" อย่างไรก็ตาม ดาวิดไม่เพียงมีน้ำใจกว้างขวางเท่านั้น แต่เขายังหลักแหลมในทางการเมืองด้วย

22 แต่ดาวิดตรัสว่า "บุตรทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาปฏิบัติกับเรา ในวันนี้จะควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายในอิสราเอลหรือ ในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล" ดาวิดตระหนักว่าแรงสนับสนุนทางการเมืองของเขายังน้อยอยู่ ณ เวลานี้ เขาดูออกอย่างมีปัญญาว่าการอภัยโทษ ณ ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้เป็นการกระทำที่มีปัญญามากกว่าการแก้แค้น นอกจากนี้ เขายังตอบกลับอาบีชัยโดยบอกว่าเราเป็นกษัตริย์และเรารู้ว่าเรากำลังทำอะไรอยู่

2 ซมอ 19:23 และกษัตริย์ตรัสกับซิมเออีว่า "เจ้าจะไม่ถึงตาย" แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่เขา ดาวิดสัญญาต่อซิมเออีว่าตนจะไม่ฆ่าเขา อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดจาก

1 พงศกษัตริย์ 2:8-9 ว่าดาวิดไม่เคยเชื่อใจซิเมอีอีกเลย ซาโลมอนจะทำสิ่งที่ดาวิดไม่ได้กระทำ แม้ให้โอกาสซิเมอีที่จะไถ่ถอนตัวเอง สุดท้ายแล้วซาโลมอนก็ให้คนประหารชีวิตเขาเสีย ดู 1 พงศกษัตริย์ 2:36-46

2 ซมอ 19:24-25 ขณะเดียวกันหลังจากกลับไปยังเยรูซาเล็มแล้ว เมฟีโบเชท โอรสซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ โดยมีได้แต่งทำหรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ 25 อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า "เมฟีโบเชท ทำไมท่านมิได้ไปกับเรา"

เมฟีโบเชทถูกใส่ร้ายโดยผู้รับใช้ที่ไม่ซื่อสัตย์ของตน นั่นคือ ซิบา เห็นได้ชัดว่าเขาจงรักภักดีต่อดาวิดในการที่เขาไม่ได้อาบน้ำ โกนหนวดเครา หรือเปลี่ยนเสื้อผ้าเลยตั้งแต่ดาวิดต้องจำใจหนีไปจากเยรูซาเล็ม เขาจึงมาหาดาวิดในรูปลักษณะที่ถ่อมใจ เพราะไม่รู้ถึงการตีสองหน้าของซิบา กษัตริย์จึงถามเมฟีโบเชทตรงๆว่าทำไมเขาถึงไม่มาด้วยกับตน

2 ซมอ 19:26-28 พอถูกถามเช่นนั้น เมฟีโบเชทจึงระบายความในใจของตนต่อดาวิดและบอกเขาว่าจริงๆแล้วเกิดอะไรขึ้น ท่านทูลตอบว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ มหาเด็กลูกของข้าพระองค์หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า 'ข้าจะผูกอาณาต้วหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขึ้นไปตามเสด็จกษัตริย์' เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นง่อย 27 เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะยะคะ 28 เพราะว่าวงศ์วานราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริย์"

เมฟีโบเชทเสนอคดีของตนต่อหน้าดาวิด เขาบอกว่าเขาได้สั่งซิบาให้ผูกอาณาต้วหนึ่งเพื่อที่เขาจะหนีไปพร้อมกับดาวิดได้ ซิบากลับชี้ลาต้วนั้นไปเองและโกหกดาวิดเกี่ยวกับเรื่องราว

ทั้งหมด เมฟีโบเซทจึงถวายบังคมต่อกษัตริย์ของตน โดยขอบคุณเขาอีกครั้งสำหรับความกรุณาที่ดาวิดได้แสดงต่อตน

2 ซมอ 19:29-30 กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า "ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบาจงแบ่งที่ดินกัน" ตอนที่ศิบาได้มาหาดาวิดในกิเลอาดและโกหกเกี่ยวกับเมฟีโบเซท ดาวิดก็ยกที่ดินทั้งหมดของเมฟีโบเซทให้แก่เขาแล้ว อย่างไรก็ตามบัดนี้ดาวิดก็วกกลับไปยังข้อตกลงเดิมที่ว่าศิบาจะได้รับเฉพาะผลประโยชน์ครึ่งหนึ่งจากที่ดินนั้น โดยแบ่งอีกครั้งที่เหลือกับเมฟีโบเซท

อย่างไรก็ตาม 30 เมฟีโบเซทกราบทูลกษัตริย์ว่า "เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบารับไปหมดเถิด พะยะคะ " เท่าที่เมฟีโบเซททราบ การได้รับความกรุณาจากดาวิดก็เพียงพอแล้วสำหรับเขา น่าสนใจที่ว่าเรื่องนี้คล้ายกับการตัดสินใจอันโด่งดังของซาโลมอนที่เสนอให้แบ่งเด็กทารกคนนั้นออกเป็นสองส่วนเพื่อหาว่าใครเป็นแม่ที่แท้จริง ตรงนี้ดาวิดเสนอที่ดินครึ่งหนึ่งแก่ศิบา เมฟีโบเซทไม่ได้ทักท้วง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีที่แท้จริงของเขาต่อดาวิด ดาวิดจึงทราบว่าใครกำลังพูดความจริงในเรื่องราวทั้งหมดนี้

2 ซมอ 19:31-33 รายละเอียดอีกประการเกี่ยวกับการกลับมาของดาวิดถูกกล่าวถึงฝ่ายบารซิลัย ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป 32 บารซิลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะพระองค์ประทับที่มาหะนาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก 33 กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลัยว่า "ข้ามมาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชুবเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม" บารซิลัยสหายเก่าของดาวิดเดินทางลงไปยังแม่น้ำจอร์แดนเพื่อแสดงการสนับสนุนการกลับมาครองบัลลังก์ของดาวิด เราได้รับทราบว่าบารซิลัยอายุแปดสิบปี ดาวิดจึงเชิญบารซิลัยให้ขึ้นมายังเยรูซาเล็มกับเขาด้วยเพื่อให้เกียรติบารซิลัย

2 ซมอ 19:34-37 บารซัลลัษฏีเสธคำเชิญของดาวิด แต่บารซัลลัษฏีทูลกษัตริย์ว่า "ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 35 วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นที่พอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะล้มรอร่อยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงขยหึงร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า บารซัลลัษฏีเตือนความจำดาวิดว่าตนอายุแปดสิบปีแล้ว ในฐานะชายชราคนหนึ่ง เขาตัดสินใจอะไรไม่เก่งอีกต่อไป ซึ่งบ่งบอกว่าสายตาเขาฝ้าฟางแล้ว ประสาทสัมผัสต่างๆของเขาก็ใช้งานไม่ได้ดีเหมือนเดิมแล้วด้วย เขาไร้รัฐไม่ได้อีกแล้วและบัดนี้เขาก็หูไม่ดีแล้ว เขาจึงไม่ขอเป็นภาระให้กับดาวิด

บารซัลลัษฏีจึงเสนออีกทางเลือก **36** ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น โฉนกกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า เขาจะเดินทางไปเป็นระยะทางสั้นๆบนอีกฟากของแม่น้ำนั้น เท่าที่เขาเห็น การที่เขาจัดหาเสบียงให้แก่ดาวิดที่มาหะนาอิมก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรเลย มันไม่จำเป็นที่ดาวิดจะตอบแทนเขาด้วยรางวัลอะไรเลยสำหรับเรื่องนั้น แต่บารซัลลัษฏีกลับถามว่า **37** ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับไปตายที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูเถิด ขอทรงโปรดให้คิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร"

ดูเหมือนว่าคำเชิญของดาวิดที่ให้ไปยังเยรูซาเล็มเป็นมากกว่าแค่การไปเยือนช่วงสั้นๆ มันบอกเป็นนัยว่าดาวิดเสนอที่จะจัดหาที่อยู่เป็นหลักแหล่งให้เขาเลย บารซัลลัษฏีเสธ โดยกล่าวว่าเขาขอตายในบ้านเกิดของตนดีกว่า อย่างไรก็ตาม เขาเสนอที่จะอนุญาตให้คิมฮามผู้รับใช้ของตนไปยังเยรูซาเล็มกับดาวิดด้วย ดาวิดจึงสามารถใช้งานเขาได้ในแบบใดก็ตามที่เขาเห็นควร

2 ซมอ 19:38-40 กษัตริย์ตรัสตอบว่า "คิมฮามจงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีกระทำตาม" ดาวิด

ยอมรับข้อเสนอของบารซิลลัย อย่างไรก็ตาม เขาปล่อยให้บารซิลลัยตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคตของกิมฮาม ยิ่งกว่านั้น ดาวิดบอกบารซิลลัยให้ขอสิ่งใดที่เขาปรารถนาและตนจะกระทำให้น่าสนใจที่ว่าในเยเรมีย์ 41:17 มีการกล่าวถึง “ที่อาศัยของกิมฮาม ใกล้เบธเลเฮม” เห็นได้ชัดว่าดาวิดยกที่ดินให้แก่กิมฮามเพื่อปลูกสร้างที่อยู่อาศัยใกล้เบธเลเฮม

39 แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อกษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจวบบารซิลลัย และทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน ดาวิดและบารซิลลัยจึงจากกันไปด้วยดีและแต่ละฝ่ายก็ไปตามทางของตน พอข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว (พร้อมกับกิมฮาม) **40** กษัตริย์เสด็จไปยังกิลกาล และกิมฮามก็ข้ามตามเสด็จไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่าประชาชนยูดาห์ทั้งหมดแสดงการสนับสนุนสำหรับดาวิด แต่เพียงครั้งเดียว (นั่นคือ ส่วนหนึ่ง) ของคนอิสราเอลที่เหลือที่ทำแบบนั้น บาดแผลของสงครามกลางเมืองยังไม่จางหาย

2 ซมอ 19:41-43 ความขี้ใจนาในอิสราเอลยังไม่จางหายไป แล้วดูเอิต คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลกษัตริย์ว่า "ในคนยูดาห์พี่น้องของเราจึงได้ลักพาพระองค์ไปเสีย พวกกษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย" เหล่าตัวแทนจากสิบตระกูลทางเหนือได้มาหาดาวิดและกล่าวหาตระกูลยูดาห์ (พร้อมกับตระกูลเบนยามิน) ที่สมคบคิดกันไปพาดาวิดกลับมาโดยไม่ปรึกษาพวกตนก่อน

42 ประชาชนยูดาห์ทั้งสิ้นจึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า "เพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเราท่านทั้งหลาย จะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า เราได้อยู่กินสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ" เมื่อคนยูดาห์ได้ยินคำบ่นนี้ก็ตอบกลับไปว่าดาวิดเป็นคนตระกูลเดียวกับพวกเขา คนที่เหลือไม่มีเหตุให้ต้องโมโหเลย นอกจากนั้น "ไม่มีความไม่เหมาะสมในเรื่องการเงินใดๆด้วย"

การโต้เถียงแบบโง่เขลาดำเนินต่อไป **43** คนอิสราเอลก็ตอบคนยูดาห์ว่า "เรามีส่วนในกษัตริย์สิบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็น

พวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอกหรือ" แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล ความขี้ใจนาตรงนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยจริงๆ อย่างไรก็ตาม ความเกรี้ยวกราดของคนยูดาห์ในการแก้ต่างการกระทำของคนก็ทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่กล้าทำอะไรต่อ

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 20: ผลที่เกิดขึ้นตามมาของสงครามกลางเมืองกับอับซาโลมยังมีอยู่ต่อไป คนเบนยามินอีกคนชื่อว่าเซบายุงให้มีการก่อกบฏครั้งใหม่ ขณะเดียวกัน โยอาบก็ฆ่าอามาสา จากนั้น โยอาบก็ยับยั้งการกบฏของเขา

2 ซมอ 20:1 สถานการณ์ทางการเมืองยังไม่แน่นอนต่อไป เผอิญที่นั่นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเซบาบุตรชายบิครี คนเบนยามิน เขาได้เปาแตรขึ้นกล่าวว่า "เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่างคนต่างกลับไปเดิรที่ของตนเถิด" เราควรหมายเหตุไว้ว่าเซบาผู้นี้ได้ชื่อว่าเป็นคนของเบลีอัล คำหลังนี้จริงๆแล้วเป็นชื่อหนึ่งของพญามาร มันหมายถึงชายคนหนึ่งที่ชั่วร้าย แม้มิได้ระบุไว้ เซบาผู้นี้ก็อาจมีส่วนในการกบฏของอับซาโลม ในฐานะเป็นคนเบนยามิน เขาอาจยังเจ็บใจที่ดาวิดได้พรากอาณาจักรนั้นไปจากวงศ์วานของซาอูลซึ่งเป็นคนตระกูลนั้น เขาจึงเปาแตรซึ่งเป็นการส่งสัญญาณแจ้งให้ทราบทั่วกันว่าเท่าที่เขารู้ เขาไม่ยอมมีส่วนอันใดกับบุตรผู้นี้ของเจสซีเลย วลีหลังนี้น่าจะเป็นการเหยียดหยามแบบหนึ่ง นั่นคือ การไม่แม้แต่ให้เกียรติดาวิด โดยการเอ่ยชื่อของเขา เขาจึงยุยงคนทั้งหลายที่ขุ่นเคืองใจให้ละทิ้งดาวิด

2 ซมอ 20:2-3 ดังนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเซบาบุตรชายบิครี แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขาอย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม บริบทที่ตามมานี้บ่งบอกว่าดาวิดยังไม่ได้มาถึงยังกรุงเยรูซาเล็ม ดูเหมือนว่าหลายคนที่มารับเขาตอนที่เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนไม่ได้มีใจกระตือรือร้น คนเหล่านั้นที่ความจงรักภักดีจิตใจไปจึงหันไปเสียดายจากเขา อย่างไรก็ตาม ตระกูลยูดาห์แสดงความจงรักภักดีของตนต่อกษัตริย์ของตนขณะที่เขาเดินทางขึ้นมาจากหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนมายังเยรูซาเล็ม

พอไปถึงที่นั่น 3 ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นำนางสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปรวมกักอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชูปะเหลียงไว้แต่มิได้ทรงสมสู่อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่มาจนวันตาย เมื่อดาวิดต้องจำใจหนีไปจากกรุงนั้น เขาก็ทิ้งพวกนางสนมของเขาไว้ให้ดูแลพระราชวังของเขา อับซาโลมได้ข่มขืนพวกนางและทำให้พวกนางอับอาย ดังนั้นดาวิดจึงดูแลพวกนางไปตลอดชีวิตของพวกนาง แต่เขาไม่ร่วมหลับนอนกับคนใดในพวกนางเลย

2 ซมอ 20:4-5 เพราะการกบฏของเซบาคำลังก่อตัวขึ้นแล้วกษัตริย์ตรัสสั่งอามาธาว่า "จงระดมพลยูดาห์ให้มาพร้อมกันที่นี้ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย" 5 อามาธาก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้ ดาวิดสั่งอามาธาให้เรียกตัวชายชาวยูดาห์ให้มาสู้รบภายในสามวัน อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุผลซึ่งไม่ถูกเปิดเผย อามาธาไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ในเวลาที่กำหนด

2 ซมอ 20:6-7 เพราะกระวนกระวายใจด้วยความล่าช้านี้ ดาวิดตรัสกับอาบิซัยว่า "บัดนี้เซบาคูตรบิครีจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอับซาโลม จงนำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมืองที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา" 7 มีคนของโยอาบตามเขาไป และคนเคเรธ กับคนเปเลท กับทหารที่แข็งแกร่งทั้งหมด และเขาทั้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเซบาคูตรบิครี

เห็นได้ชัดว่าดาวิดเป็นกังวลเกี่ยวกับความเสียหายที่จะเกิดจากการกบฏของเซบาคู เขาจึงสั่งอาบิซัยผู้เป็นนายพลคนหนึ่งของเขามานาน (และเป็นหลานชายของเขาด้วย) ให้พาทหารที่มีอยู่ไปจัดการกับเซบาคู ที่รวมอยู่ในกองกำลังที่ถูกรวบรวมมานี้มีคนของโยอาบด้วย (เห็นได้ชัดว่าดาวิดได้ถอดโยอาบจากตำแหน่งแม่ทัพแล้วเพราะการที่เขาฆ่าอับซาโลม) นอกจากนี้ พวกทหารยามประจำพระราชวังคือ คนเคเรธและคนเปเลทรวมถึงพวกนักรบทั้งหมดที่มีอยู่ก็เริ่มออกไปติดตามเซบาคู ดาวิดอยากตัดไฟตั้งแต่ต้นลมก่อนที่เซบาคูสามารถยึดเมืองที่มีป้อมปราการได้และมีกำลังทางทหาร

2 ซมอ 20:8-10 เห็นได้ชัดว่าโยอาบแม้อูถูกอดยศแล้วก็ยังเข้าไปร่วมรบด้วยอยู่ ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาซาก็มารับกับเขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักคาดอยู่ที่บั้นเอว เมื่อท่านเดินไปดาบก็ตกลง ภาพเหตุการณ์นี้ถูกบรรยายสำหรับเรื่องราวที่กำลังจะเกิดขึ้น อามาซานำกำลังพลของดาวิด โยอาบสวมเครื่องแต่งกายหลวมๆและคาดเอวด้วยเข็มขัดเส้นหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้แต่งตัวมาสำหรับทำศึก แต่ก็ไปด้วยอยู่ดีเมื่อโอกาสมาถึง เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านั้นเขารีบผูกฝักดาบเข้ากับเข็มขัดของตนและเสียบดาบเล่มหนึ่งไว้ในฝักนั้น อย่างไรก็ตาม ดาบเล่มนั้นก็เล็กเกินไปสำหรับฝักนั้น ดาบเล่มนั้นตกออกมาเมื่อพวกเขาอยู่ข้างศิลาใหญ่ที่โผล่ขึ้นมาที่กิเบโอน

9 โยอาบจึงถามอามาสาว่า "พี่ชายเอ๋ย สบายดีหรือ" และโยอาบก็เอามือขวาจับเข่าอามาสาจะจับเขา **10** แต่อามาสาไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาสา ใ้ทะลัดถึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว อาจเพื่อถากถาง หรืออาจเพื่อแสวงทำเป็นมิตร โยอาบจึงคว้าอามาสาที่เข่าเพื่อที่จะจับเขา อย่างไรก็ตาม อามาสาไม่ทราบถึงเจตนาที่จะฆ่าตนของโยอาบซึ่งแทงดาบเข้าที่ได้ชายโครงของเขาและฆ่าเขาเสีย การแทงเขาเข้าที่ตำแหน่งนั้นเห็นได้ชัดว่าทำให้ดาบเล่มนั้นแทงทะลุหัวใจของเขาได้ เห็นได้ชัดว่าโยอาบชักดาบออกมาในแบบที่ทำให้ดับไต ใ้พุ่งของอามาสาทะลัดออกมา หลังทำฆาตกรรมสำเร็จอันเกิดจากความอิจฉาริษยาและความเกลียดชัง แล้วโยอาบกับอาบีชัยน้องชายก็ได้ตามเชบาบุตรชายบิครีไป

2 ซมอ 20:11-13 ดังนั้น ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามาสาพูดว่า "ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป" นายทหารเอกคนหนึ่งของโยอาบประกาศแก่ทุกคนที่รักดีต่อโยอาบและดาวิดให้ติดตามโยอาบไปเพื่อทำการศึกที่รออยู่เบื้องหน้า

ขณะเดียวกัน **12** อามาสาก็นอนเกลือกโลहितของตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสี่พันมาหยุดอยู่ เขาก็นำศพอามาสาจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้

เพราะเขาเห็นว่าเมื่อไครมาก็เข้าไปหยุดอยู่ 13 เมื่อเอาศพออกมาจากทางหลวงแล้ว
ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบาบุตรชายบิครี ขณะที่ทหารคนอื่นๆกำลังมุ่งหน้า
ขึ้นเหนือเพื่อ ไปต่อสู้อับเชบา เมื่อมาเห็นศพของอามาสา พวกเขาก็หยุดยืนดู ดังนั้นทหารเอกผู้
นั้นของโยอาบจึงลากศพของอามาสาออกไปข้างทางและเอาผ้าผืนหนึ่งคลุมศพเขาไว้ นี่จึง
เป็นการจัดสิ่งที่ยี่งเบนความสนใจ

2 ซมอ 20:14-15 การไล่ล่าเชบาดำเนินต่อไป เชบาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูล
ไปจนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบธมาอาคาคห์ และบรรดาคนบีไรต์ คนเหล่านั้นก็มารวมกันและ
ติดตามเขาไปด้วย กองกำลังของโยอาบไล่ติดตามเชบาไปทางเหนือผ่านดินแดนอิสราเอลตลอด
ทางไปจนถึงเมืองเบธมาอาคาคห์ นี้อยู่ในพื้นที่ส่วนเหนือสุดของอิสราเอลใกล้กับเมืองดานบน
พรมแดนติดกับเลบานอน ดูเหมือนว่าคนบีไรต์ชุมชนหนึ่งร่วมสมทบเข้ากับโยอาบในการไล่ติด
ตามเชบาคด้วย

15 พวกเขาก็มาถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบธมาอาคาคห์ เขาทำเชิงเทิน
ขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะลวงกำแพงเพื่อจะให้พัง คนของโย
อาบจึงไล่ต้อนเชบาและกำลังพลของเขาให้จมนมในเมืองเบธมาอาคาคห์ พวกเขาปิดล้อมเมืองนั้น
และเตรียมการต่างๆเพื่อโจมตี ส่วนที่กล่าวถึงการที่พวกเขาอ่อเชิงเทินต่อสู้อเมืองนั้นน่าจะหมายถึง
ถึงการพูนเนินดินติดกับกำแพงเมืองเพื่อโจมตีติดต่อกันและยิงลูกธนูเข้าไปในเมืองนั้น

2 ซมอ 20:16-21 ขณะเดียวกัน หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นก็เสนอตัวไถ่เกลี้ยและ
อยากรู้ว่าเพราะเหตุใดเมืองของพวกเขาจึงกำลังจะถูกทำลาย มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจาก
ในเมืองว่า "ขอพึ่งหน่อย ขอพึ่งหน่อย ขอบอกโยอาบให้มาที่นี่ ฉันอยากจะพูดด้วย" 17 โยอาบก็
เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า "ท่านคือโยอาบหรือ" เขาตอบว่า "ใช่แล้ว" นางจึงเรียนท่าน
ว่า "ขอท่านพึ่งถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย" ท่านก็ตอบว่า "ฉันกำลังพึ่งอยู่แล้ว"

18 นางก็พูดว่า "สมัยโบราณเขาพูดกันว่า 'ให้เขาขอคำปรึกษาที่อาเบลเถิด' แล้วเขาก็ตกลงกันได้"

19 ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสัจย์ชื่อในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะทำลายเมือง อันเป็นเมือง

แม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย" หญิงคนสำคัญประจำเมืองนี้ (ซึ่งมีชื่อตัวว่าอาเบล) ก็ถามอย่างไเพราะและอย่างสันติว่าเพราะเหตุใด โยอาบถึงกำลังจะทำลายเมืองหนึ่งแห่งอิสราเอล

โยอาบตอบกลับไปว่า 20 "ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ห่างไกลทีเดียว 21 เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอฟราอิมชื่อเชบาบุตรบิคริ ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือต่อผู้ดาวิด จงมอบเขามาแต่คนเดียว ฉันจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้" โยอาบจึงแจ้งให้นางทราบถึงการกบฏของเชบาที่มีต่อกษัตริย์ดาวิด หากเมืองนี้ยอมมอบตัวเชบาให้ พวกเขา ก็จะปลอดภัย หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า "ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของเขาข้ามกำแพงมาให้ท่าน"

2 ซมอ 20:22 แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเชบาบุตรชายบิคริโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวกเขาจึงถอนตัวจากนครนั้นกลับไปยังถิ่นที่ของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเผ้ากษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม หญิงผู้นี้ไม่มีปัญหาเลยกับการโน้มน้าวคนในเมืองนั้นให้ตัดศีรษะของเชบาซึ่งถูกโยนข้ามกำแพงไปให้โยอาบ ตามที่สัญญาไว้ โยอาบส่งสัญญาณบอกคนของเขาให้ถอยทัพ พวกเขาจึงเก็บข้าวของและกลับไปยังเยรูซาเล็ม ไม่มีบันทึกไว้ว่าเขาริบายเรื่องการฆาตกรรมอาสาแก่ดาวิดอย่างไร

2 ซมอ 20:23-26 มีหมายเหตุไว้เกี่ยวกับรัฐบาลที่ถูกจัดระเบียบใหม่ของดาวิด โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเบนายาห์บุตรชายเยโฮยาคาเป็นผู้บังคับบัญชาองคนเกรธีและคนเปเลท 24 และอาโดรัมดูแลคนงานโยธา เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิสุดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ 25 เชวาเป็นราชเลขา ศาโดกกับอาบิยาธารเป็นปุโรหิต 26 อีราคนยาอีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

แม้ดาวิดเป็นกษัตริย์ รัชกาลของเขาก็ไม่มั่นคง ณ จุดนี้ เขาน่าจะเห็นว่าเป็นการฉลาดที่จะให้โยอาบกลับเป็นแม่ทัพของตน แม้เป็นคนที่ยากจะคุมอยู่ โยอาบก็ได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าจงรักภักดีต่อดาวิด คนสำคัญอื่นๆถูกเอ่ยถึง เช่น เบนายาห์ซึ่งดำรงตำแหน่งหัวหน้าทหารยามประจำ

พระราชวังต่อไป อาโครัมกลายเป็นหัวหน้าแผนกใหม่ที่ตั้งขึ้น คือ รัชฎากร เยโฮซาฟัทและเขาดำรงตำแหน่งเดิมต่อไป เช่นเดียวกับศาโดกและอาบียาธาร์ผู้เป็นปุโรหิต อีราคนยาอีร์กลายเป็นเหมือนเสนาธิการสำหรับดาวิดหรืออาจเป็นนายกรัฐมนตรีแบบหนึ่ง

แม้ถูกโจมตีต่อเนื่อง ดาวิดก็กลับคืนสู่บัลลังก์ของตนได้อีกครั้ง การเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นของความบาปของเขาเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น ได้ผ่านพ้นไปในที่สุด ดาวิดจ่ายแพงเหลือเกินสำหรับความบาปที่เขาทำกับนางเบทเชบา เขาเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าอันขมขื่นจากเนื้อหนัง

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 21: บทถัดไปนี้นำเสนอเรื่องการกัณดารอาหารสามปี การทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น และการแก้แค้นให้คนกิเบโอน บทนี้ปิดท้ายด้วยบันทึกเกี่ยวกับการสงครามอีกครั้งกับคนฟิลิสเตีย

2 ซมอ 21:1   ในสมัยของดาวิดมีการกัณดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเหตุซาอูลและวงศ์วานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขาม่าคนกิเบโอน"

การกัณดารอาหารสามปีเป็นเรื่องที่ผิดปกติธรรมดาอย่างเห็นได้ชัด ดาวิดตระหนักถึงเรื่องนี้เขาจึงทูลถามพระเจ้าว่าเพราะเหตุใด พระเจ้าทรงตอบ อาจผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านหนึ่งซึ่งไม่ระบุนามว่าพระองค์กำลังติสสอนแผ่นดินนั้นเพราะการปฏิบัติต่อคนกิเบโอนอย่างอธรรมของซาอูล คนอิสราเอลได้กระทำพันธสัญญากับคนกิเบโอนแล้วในโยชูวา 9:15 เมื่อกว่าสี่ร้อยปีก่อนว่าจะไม่ฆ่าพวกเขา ซาอูลทำผิดพันธสัญญานั้น นำอัสจรรย์ที่ว่าการติสสอนของพระเจ้าที่มีต่อคนอิสราเอลบังเกิดขึ้นกว่าสี่สิบปีต่อมาหลังจากข้อเท็จจริงนั้น หินโม้ของพระเจ้าบดอย่างช้าๆ... แต่พระเจ้าไม่เคยลืม ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าจะทรงจัดการกับความบาปในอีกหลายปีต่อมาควรจะเป็นเครื่องเตือนใจเราให้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรมอย่างสม่ำเสมอ

เราไม่ทราบชัดเจนว่าเหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นเมื่อไรกันแน่ ประเพณีของพวกยิวเชื่อว่า เหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นเมื่อซาอูลฆ่าพวกปุโรหิตที่เมืองโนบ สันนิษฐานกันว่าคนกิเบโอนเป็นคนฝ่าฝืนและตักน้ำให้แก่พวกปุโรหิตเหล่านั้นและซาอูลได้สังหารพวกเขาด้วย

2 ซมอ 21:2-3   ดาวิดจึงเรียกคนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่ซาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความร้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์) **3** ดาวิดตรัสถามคนกิเบโอนว่า "เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้ช่วยพระแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้"

ประวัติศาสตร์ของคนกิเบโอนถูกเล่าขานอย่างสั้นๆ ดาวิดจึงถามพวกเขาว่าพวกเขาอยากให้เราทำอะไรเพื่อแก้ไขเรื่องนี้

2 ซมอ 21:4-6   คนกิเบโอนทูลตอบพระองค์ว่า "พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองจากซาอูลและวงศ์วานของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ไม่จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด" พระองค์จึงตรัสว่า "แล้วพวกท่านจะให้เราทำอะไรแก่ท่านเล่า" คนกิเบโอนไม่ต้องการชดใช้เป็นเงินและพวกเขาไม่ต้องการให้มีการล้างแค้นคนอิสราเอลแบบไม่เลือกหน้าด้วย ดาวิดจึงถามว่า จันพวกท่านอยากได้อะไร

5 เขากราบทูลกษัตริย์ว่า "ชายผู้ที่เราฆ่าพวกข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล **6** ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์" คำขอของพวกเขาถึงง่ายนิดเดียว พวกเขาอยากให้ทายาทเจ็ดคนของซาอูลถูกมอบให้ประหารชีวิตเสีย และกษัตริย์ตรัสว่า "เราจะจัดเขามาให้"

2 ซมอ 21:7-9

แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเซท บุตรชายของโยนาธาน

ราชโอรสของซาอูล ด้วยเหตุคำปฎิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของซาอูล เพราะคำปฎิญาณของเขาที่ได้ให้ไว้กับโยนาธาน ดาวิดจึงไว้ชีวิตเมฟีโบเซท

8 แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับซาอูล ชื่ออาร์โมนีกับเมฟีโบเซท กับบุตรชายห้าคนของมีคาลราชธิดาของซาอูล ซึ่งพระนางมีกับอาตรีเอลบุตรชายบารซิลัยชาวเมโหลลาห์ เราได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับครอบครัวของซาอูล ซาอูลมีนางสนมคนหนึ่งชื่อว่านางริสปาห์ บุตรชายสองคนของนางคือ อาร์โมนีและเมฟีโบเซทถูกมอบให้แก่คนกิเบโอน แม้ว่านางมีคาลไม่มีบุตร นางก็เลี้ยงดูบุตรชายห้าคนของพี่สาวของนาง (นางเมราบ) ดาวิดมอบคนเหล่านี้ให้ถูกประหารชีวิตเช่นกัน

9 พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เขาทั้งหลายจึงแขวนคอทั้งเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทั้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันต้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบาร์เลย์ คนกิเบโอนจึงแขวนคอหลานชายเจ็ดคนนี้ของซาอูลเสียที่ภูเขากิเบอาห์ พวกเขาทำเช่นนี้ในฤดูใบไม้ผลิ การเริ่มต้นของการเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์คือวันที่ถัดจากเทศกาลปัสกา

2 ซมอ 21:10-11

แล้วนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อน

หินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนฝนจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้นกมาเกาะ หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ้งมา เราไม่ทราบชัดเจนว่านางริสปาห์ (มารดาของสองคนที่ถูกประหารชีวิต) ทำอะไรกันแน่ บางคนตีความว่านางกางเต็นท์ผ้ากระสอบเหนือศพของบุตรของนางและหลานชายของนาง (อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาถูกปล่อยทิ้งไว้ในสภาพที่ถูกแขวนคออยู่) มีหมายเหตุไว้ว่านางทำเช่นนี้จนกระทั่งฝนตกในที่สุด ซึ่งทำให้การกัณดารอาหารบรรเทาลง นางจึงป้องกันมิให้พวกนกและสัตว์กินซากมารบกวนศพผู้ตาย

11 มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์นางสนมของซาอูลกระทำ
อย่างไร เห็นได้ชัดว่านี่คือใจดาวิดให้ทำสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ต่อไป

2 ซมอ 21:12-14 ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมา
จากคนเมืองยาเบชกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบรชาน ที่คนฟิลิเตียได้แขวน
พระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟิลิเตียประหารซาอูลบนเขากิลโบอา ตอนที่ซาอูลและโยนาธาน
ถูกฆ่าตายที่การศึกแห่งภูเขากิลโบอา ชาวเมืองยาเบชกิเลอาดได้มาเอาศพเขาทั้งสองไปฝังไว้ในกิ
เลอาด

ดาวิดจึง 13 นำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั่น และรวบรวม
กระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น 14 และเขาก็ฝังอัฐิของซาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้
ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของศิษบิดาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำ
ตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น ดา
วิดจึงทำให้แน่ใจว่าทั้งครอบครัวของซาอูลถูกฝังไว้อย่างเหมาะสมในเบนยามิน ตระกูลบ้านเกิด
ของเขาในสุสานประจำตระกูล เมื่อทรงเห็นการกระทำทั้งหมดนี้แล้ว พระเจ้าก็ทรงนำมายัง
ความบรรเทาจากภัยแล้งนั้นและส่งฝนมายังแผ่นดินนั้น

2 ซมอ 21:15-17 คนฟิลิเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อม
กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟิลิเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย ความ
ชราเริ่มตามทันดาวิดแล้ว เขาไม่มีความทรหดอดทนและพลังกำลังที่จะเป็นผู้นำทัพไปสู้รบต่อ
หน้าพวกศัตรูของเขาอีกต่อไปแล้ว

นอกจากนี้ 16 อิชปีเบโนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถือหอกทองสัมฤทธิ์หนักสา
มร้อยเชเชล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย เห็นได้ชัดว่าโกลิอัทมีบุตรชายคนหนึ่ง
นามว่าอิชปีเบโนบซึ่งตั้งใจแน่วแน่ว่าจะล้างแค้นให้กับความตายของบิดาตนเมื่อหลายปีก่อน มี
บันทึกไว้ว่าเขาถือนอกมหึมาเล่มหนึ่งและดาบใหม่เล่มหนึ่งซึ่งเขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะใช้สังหาร
ดาวิดเสีย

17 แต่อาบิซัยบุตรชายนางเศรฺยูยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟีลิสเตียคนนั้น
ฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า "ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำ
ศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอล
เสีย" ความหมายก็คือว่าอาบิซัยช่วยดาวิดและฆ่าคนฟีลิสเตียผู้นั้นเสีย นั่นเป็นเรื่องฉิวเฉียดที่คน
ของดาวิดไม่ยอกที่จะเจออีกเลย พวกเขาจึงบอกดาวิดว่าพวกเขาจะไม่ยอมให้เขาออกไปสู้รบ
ร่วมกับพวกเขาอีก พวกเขาเปรียบเขาว่าเป็นเหมือนประทีปแห่งอิสราเอลในฐานะผู้นำของพวกเขา

2 ซมอ 21:18-22   ใน 2 ซามูเอล 12:10 ผู้พยากรณ์นำธันได้บอกดาวิดแล้วว่าดาบจะ
ไม่พรากไปจากวงศํวานของเขาเลย เข้าใจได้ว่าเหตุการณ์ต่อไปนี้เป็นการศึกษาต่อไป อยู่มฺกย
หลังนี้ มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบเบคัยคนหุซาห์ได้ฆ่าสับุตรชายคน
หนึ่งของคนยักษ ในศึกครั้งต่อมาพบกับคนฟีลิสเตีย บุตรชายอีกคนของโกลิอัทถูกฆ่าตาย 19 และมี
การรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันบุตรชายยาอาเรโอรกิมชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าบุตร
ชายโกลิอัทชาวกัท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทอผ้า ในศึกครั้งต่อมาน้องชายของโกลิอัท
ออกมาสู้พร้อมกับหอกด้ามโต 1 พงศาวดาร 20:5 หมายถึงว่าชายผู้นี้เป็นน้องชายของโกลิอัท

20 มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละ
หกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักษนั้นด้วย 21 เมื่อเขา
ทำทนายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของซิมเอีเชษฐาของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย ดูเหมือนว่า
ครอบครัวของโกลิอัทมุงม่นมาก ๆ ที่จะล้างแค้นให้แก่ความตายของบิดาคนที่เกิดขึ้นโดยน้ำมือ
ของดาวิด แม้จะเป็นหลายปีก่อนหน้านั้นก็ตาม คราวนี้บุตรชายอีกคนซึ่งเป็นคนยักษเองด้วยที่มี
นิ้วมือหกนิ้วบนมือแต่ละข้างและนิ้วเท้าหกนิ้วบนเท้าแต่ละข้างทำคนอิสราเอลให้มาสู้กับตน
คราวนี้โยนาธานหลานชายของดาวิดได้จัดการเขาเสีย

22 คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษในเมืองกัท เขาทั้งหลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด
และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์ แม้เป็นคนตัวโต พวกคนยักษแห่งฟีลิสเตียก็ไม่ใช่อุปถัมภ์

สำหรับนักบริบทที่เก่งกาจเหล่านี้ของอิสราเอลเลย คนของดาวิดคนแล้วคนเล่ามาคนยักษ์เหล่านี้
เสีย

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 22: บทที่มีขนาดยาวนี้เป็นเพลงสดุดีบทหนึ่งของดาวิด ซึ่งน่าจะ
ถูกเขียนขึ้นในวัยชราของเขา มันเป็นเพลงสดุดีแห่งการสรรเสริญแด่พระเจ้าและแห่งชัยชนะ
อาจถูกเขียนขึ้นหลังจากสงครามกับคนฟีลิสเตียก่อนหน้านี้ และมีเนื้อหาสอดคล้องอย่างใกล้ชิด
และเกือบเป็นอันเดียวกันกับเพลงสดุดี 18

2 ซมอ 22:1   คำนำของบทนี้ถูกนำเสนอ ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้
พ้นจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน และให้พ้นจากพระหัตถ์ของชาวอูล ดาวิดก็ถวายน
ถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์ เห็นได้ชัดว่าดาวิดมองย้อนกลับไปยังการศึกมากมาย
ตลอดชั่วชีวิตของเขาและการที่พระเจ้าได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากการศึกเหล่านั้นทั้งหมด

2 ซมอ 22:2-4   และเขากล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้
ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า 3 เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจใน
พระองค์ พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่ยั
ภัยของข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วยของข้าพระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจาก
ความทารุณ 4 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้าจะได้
รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า

ให้เราสังเกตว่าดาวิดพรรณนาถึงพระเยโฮวาห์ว่าทรงเป็น (1) ศิลาของเขา, (2) ป้อม
ปราการของเขา และ (3) ผู้ช่วยให้รอดพ้นของเขา ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า ป้อมปราการ (มัก
ซูดาห์ หรือ 'มาซาดา') คำหลังนี้หมายถึงศิลาที่ทะลวงเข้าไปได้ยากซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของ
ทะเลตายซึ่งดาวิดคุ้นเคยดี มันเป็นสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งยากที่จะทะลวงได้ในทางทหาร

ดาวิดเรียกพระเยโฮวาห์พระเจ้าว่าเป็นศิลาของเขาอีกครั้ง ดังนั้น เขาจึงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะวางใจในพระศิลาของเขา พระองค์ยังทรงเป็นโล่ของเขาด้วย จากนั้นเขาเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็น “เขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า” เขาสัตว์เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพลังกำลังและอำนาจ พระเจ้าจึงทรงเป็นพลังแห่งความรอดของเขา ในสมัยโบราณที่กำบังเข้มแข็งเป็นสถานที่ๆ เข็มแข็งทางทหารซึ่งคนๆหนึ่งสามารถต้านทานการบุกของศัตรูได้ มันมักเป็นส่วนหนึ่งของป้อมปราการที่ใหญ่กว่า ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเป็นที่ลี้ภัยและผู้ช่วยให้รอดของเขา พระองค์ได้ทรงช่วยดาวิดให้พ้นมาหลายครั้งแล้วจากการโจมตีรุนแรง ดังนั้นดาวิดจึงตั้งใจแน่วแน่ที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือเพราะว่าพระองค์ “ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ” เขาจึงรู้ว่าจะได้รับ การช่วยให้รอดจากเหล่าศัตรูของเขา ความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยให้รอดไม่เพียงจากการศึกต่างๆแห่งชีวิตเท่านั้นแต่จากความตายครั้งที่สองเองด้วย

2 ซมอ 22:5-7   เมื่อคลื่นแห่งความตายล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ากลัว 6 ความเศร้าโศกแห่งนรกอยู่รอบตัวข้าพเจ้า บ่วงแห่งความตายขัดขวางข้าพเจ้า 7 ในยามทุกข์ใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระกรรณของพระองค์ ดาวิดเปรียบเทียบการเสียชีวิตหลายครั้งของตนว่าเป็นเหมือนกับคลื่นอันทรงพลัง คนอธรรมตลอดหลายปีที่ผ่านมาได้ทำให้เขาหวาดกลัว คำที่แปลว่า นรกในที่นี้ (เชโฮล) มีความหมายด้วยว่า ‘หลุมศพ’ ในบริบทนี้ มันน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า ดาวิดเผชิญหน้ากับความตายมาหลายครั้งหลายหน กระนั้นในความทุกข์ยากของเขา เขาได้ร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา

2 ซมอ 22:8-17   ดาวิดจึงพรรณนาถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าอย่างเป็นบทกวีและอย่างไร้พาระและการที่พระองค์ได้ทรงช่วยดาวิดให้พ้นหลายครั้งหลายหน แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสวรรค์ก็หวั่นไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว 9 ควันออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของ

พระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น 10 พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา ความมืด
ที่บอญได้พระบาทของพระองค์ นี่น่าจะหมายถึงฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ถูกสำแดงออกที่ภูเขาซีนาย
นายตอนประทานพระราชบัญญัติ

11 พระองค์ทรงครุบทนหนึ่ง และทรงเหาะไป เออ เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของลม ดู
เหมือนว่าไม่มีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ที่ดาวิดหมายถึงตรงนี้ อย่างไรก็ตาม เขา
พรรณนาถึงพระเจ้าอย่างไรเพราะเป็นบทวิพากษ์ครั้งที่ทรงจับปีกของลม ดู เพลงสดุดี 103:3-4
ด้วย

12 พระองค์ทรงกระทำความมืดเป็นพลับพลาอยู่รอบพระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและ
เมฆที่บอญฟ้า 13 ถ่านลุกเป็นเพลิงจากความสุกใสข้างหน้าพระองค์ 14 พระเยโฮวาห์ทรง
ค่นองก๊กก้องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ 15 และพระองค์
ทรงใช้ภูธรของพระองค์ออกมา ทำให้เขากระจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบและทำให้เขา
โกลาหล 16 แล้วก็เห็นท้องธาร รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขนาบของพระเยโฮวาห์
ตามที่ลมพวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์ 17 พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับ
ข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำมากหลาย

อีกครั้งที่ดาวิดน่าจะหมายถึงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าที่ภูเขาซีนายตอนที่
พระองค์ได้ทรงเผยพระองค์เองแก่คนอิสราเอลอย่างน่าสะพรึงกลัว เขายังกล่าวถึงตอนที่แยก
ทะเลแดงด้วย เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้ทรงช่วยคนอิสราเอลให้รอดพ้นอย่างทรงฤทธิ์ในสมัยนั้น
พระองค์ก็ทรงช่วยดาวิดให้รอดพ้นเช่นกัน เขาใช้ภาพเปรียบเทียบของการถูกช่วยให้พ้นจากน้ำมาก
หลายเพื่อเปรียบเทียบกับการที่พระเจ้าทรงช่วยเขาให้พ้นมาตลอดหลายปี

2 ซมอ 22:18-21 ดาวิดร้องบทเพลงสรรเสริญอันยิ่งใหญ่ต่อไป พระองค์ทรงช่วย
ข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามี
กำลังมากกว่าข้าพเจ้า 19 เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์
ทรงเป็นที่พิทักษ์ของข้าพเจ้า ศัตรูที่เข้มแข็งที่ว่่านี่น่าจะเป็น โกลิอัท ตอนที่บุตรทั้งหลายของ โกลิ

อัทได้ทำทนายดาวิดอีกครั้งซึ่งถูกกล่าวถึงในบทที่แล้ว เขาก็คงระลึกถึงศึกครั้งแรกนั้นและความเกลียดชังที่มีมาอย่างต่อเนื่องของบุตรทั้งหลายของโกลิอัท คำที่แปลว่า **ขัดขวาง (คาตม)** มีความหมายได้คำว่า ‘ประจันหน้า’ นั่นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ แม้ว่าดาวิดได้เผชิญหน้ากับหายนะ (ความทุกข์ยากลำบาก) มาหลายครั้งหลายหนแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงเป็นที่พักพิงของเขา คำที่แปลว่า **ที่พักพิง (มิชเอน)** มีความหมายได้คำว่า ‘การสนับสนุน’ ในการศึกทั้งหมดของดาวิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงช่วยเขา

20 พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมายังที่กว้างใหญ่ด้วย พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น เพราะพระองค์ทรงยินดีในข้าพเจ้า การที่เขากล่าวถึง **ที่กว้างใหญ่** ก็เป็นคำเปรียบที่หมายถึงชัยชนะ เหตุผลก็คือว่าพระเจ้าทรงยินดีในเขา กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ **21** พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า ดาวิดรู้ว่าตนได้ดำเนินต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ เขารู้ว่าพระเจ้าทรงรักคนเช่นนั้น ดังนั้น เขาจึงถือว่าการทรงช่วยให้พ้นของพระเจ้าเป็นการตอบแทนสำหรับการดำเนินชีวิตแบบชอบธรรมของเขา ไม่มีความเยอหยิ่งหรือความโอหังในที่นี้เลย แต่ดาวิดตระหนักว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม จุดสนใจไม่ได้อยู่ที่ดาวิดแต่อยู่ที่การที่พระเจ้าจะทรงตอบแทนผู้ชอบธรรมต่างหาก ดู เพลงสดุดี 5:12

2 ซมอ 22:22-24 เขาจึงขยายความเพิ่มเติมต่อไปเกี่ยวกับว่าเขาได้ดำเนินชีวิตต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร เพราะข้าพเจ้ารักษาบรรดาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรวดจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย **23** เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้หันจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ **24** ต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า

ไม่มีการหลงคิดว่าตนชอบธรรมในที่นี้เลย แต่ดาวิดเล่าย้อนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้เสาะหาที่จะเชื่อฟังต่อพระพักตร์พระเจ้าและดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมจนสุดความสามารถของเขา

ต่อพระพักตร์พระองค์ นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมพระเจ้าถึงได้ทรงช่วยเขาให้พ้นสิ่งที่จะหมายเหตุไว้ต่อไป

2 ซมอ 22:25 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์ ดาวิดเขียนไว้เพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น พระเจ้าได้ทรงช่วยเขาให้พ้นเพราะว่าเขาได้ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า ดาวิดทราบเรื่องนั้นดี ความหมายที่บอกเป็นนัยก็คือว่า พระเจ้าจะทรงกระทำแบบเดียวกันสำหรับผู้อื่นที่ดำเนินชีวิตเช่นนั้น

2 ซมอ 22:26-28 ดาวิดกล่าวถึงแนวคิดทั่วไปนี้ต่อไป พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็มไปด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไว้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ
27 พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง พระเจ้าจะทรงปฏิบัติอย่างกรุณาต่อคนเหล่านั้นที่กระทำแบบเดียวกัน พระองค์จะทรงปฏิบัติอย่างชอบธรรมต่อคนเหล่านั้นที่สำแดงการชอบธรรมเช่นกัน พระองค์จะทรงปฏิบัติด้วยความบริสุทธิ์ต่อคนเหล่านั้นที่ดำเนินในความบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม พระองค์จะทรงปฏิบัติอย่างแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงกับผู้คดโกง คำหลังนี้ (*อิกเคซ*) มีความหมายว่า ‘คดงอ’ หรือ ‘วิปริต’ พระเจ้าจะทรงปฏิบัติตามขนาดเดียวกันกับพวกเขา

ในแบบเดียวกัน **28** พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่โยโสเพื่อนำเขาให้ต่ำลง พระเจ้าจะทรงช่วยคนใจถ่อมให้พ้น คำที่แปลว่า ‘ลำบาก’ (*อานิช*) มีความหมายว่า ‘ต่ำต้อย’, ‘อ่อนแอ’, ‘ชอกช้ำ’ หรือ ‘ถ่อมตัว’ ตรงกันข้าม พระเจ้าจะทรงปฏิบัติอย่างรุนแรงกับคนเหล่านั้นที่ยกตัวขึ้น พระองค์ทรงมีวิธีในการทำให้คนเช่นนั้นตกต่ำลง
ดู โรม 9:18

2 ซมอ 22:29-32 ดาวิดจึงเริ่มเข้าสู่การสรรเสริญพระเจ้าโดยตรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นที่ปองข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ความมิดของข้าพเจ้าสว่าง ดาวิดเปรียบองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นเหมือนประทีปของเขา แน่ทีเดียว พระเจ้าทรง

เป็นความสว่างและในพระองค์ไม่มีความมืดเลย (1 ยอห์น 1:5) เขากล่าวต่อไปว่า 30 พะยะคะ ข้าพระองค์ตะลุยกองทัพได้โดยพระองค์ โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้ ความหมายก็คือว่าโดยพลังของพระเจ้าเราได้ตะลุยและเอาชนะกองทัพที่ขัดขวาง ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าเราได้ป็นกำแพงเมืองของศัตรูด้วยชัยชนะ

เขาเว้นช่วงเพื่อก็อธิบายถึงความสมบูรณ์แบบของพระเจ้า 31 ฝ่ายพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์หมดจด พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสูจนแล้ว พระองค์ทรงเป็นดังของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ คำที่แปลว่า บริสุทธิ์หมดจด (ทามิย์ม) บ่อยครั้งถูกแปลเป็น 'ปราศจากตำหนิ' นั่นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ นอกจากนี้ พระวณะของพระองค์ได้ถูกพิสูจน (นั่นคือ ถูกทดสอบแล้ว) และพบว่าเป็นความจริง สูดท้ายพระเจ้าทรงเป็นดัง หรือเป็น โล่แก่คนเหล่านั้นที่วางใจพระองค์ ช่างเป็นพระสัญญาที่ลึกซึ้งจริงๆ พระเจ้าจะทรงปกป้องและพิทักษ์รักษาคนเหล่านั้นที่วางใจพระองค์!

เขาจึงถามแบบมีคำตอบในตัวอยู่แล้วว่า 32 เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลานอกจากพระเจ้าของเรา คำตอบของคำถามเหล่านี้ชัดเจนอยู่แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากพระเยโฮวาห์ ไม่มีศิลาอื่นนอกจากพระเจ้า นี่บอกเป็นนัยถึงพลังกำลัง ความมั่นคงปลอดภัย และการปกป้อง

2 ซมอ 22:33-35 ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าต่อไปโดยเชื่อมโยงความสมบูรณ์แบบของพระองค์กับความช่วยเหลือของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข็มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์ เพราะว่าพระเจ้าทรงเข็มแข็งและสมบูรณ์แบบพระองค์จึงทรงถ่ายทอดสิ่งเดียวกันนี้มายังดาวิดในการที่พระองค์ทรงนำพาเขา 34 พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า สัตว์ไม่ก็ชนิดมีความสง่างามและพลังกำลังในขาของมันมากไปกว่ากวาง ดาวิดจึงยกพลังกำลังและความสามารถต่างๆที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขาว่าเป็นมาจากพระเจ้า พระเจ้าจึงได้

ทรงทำให้เขาก้าวหน้าและทรงยกชูเขามาตลอดหลายปี ดาวิดจึงถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า เพราะเหตุนี้

35 พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงโง่กันธนู

เหล็กกล้าได้ ดาวิดถือว่าความชำนาญของเขาในฐานะนักรบผู้ยิ่งใหญ่เป็นมาจากพระเจ้า นอกจากนี้ พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ที่ประทานพลังกำลังมหาศาลแก่ดาวิด วลีที่กล่าวถึงกันธนูเหล็กกล้าน่าจะหมายถึงกันธนูทองเหลืองที่ดาวิดได้หักเสียในเหตุการณ์หนึ่งซึ่งไม่ถูกบันทึกไว้ นี่บอกเป็นนัยว่ากันธนูนั้นเป็นของศัตรูคนหนึ่ง และเมื่อดาวิดเอาชนะเขาได้ ดาวิดจึงหักกันธนูโลหะอันทรงพลังนั้นเสียต่อหน้าเขา แต่พระเจ้าเป็นผู้ประทานพลังกำลังที่จะกระทำเช่นนั้นได้แก่เขา

2 ซมอ 22:36-37 เขากล่าวต่อไปว่าชัยชนะครั้งต่างๆของเขาเป็นมาจากพระเจ้า

พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงน้อมพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น 37 พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด คำที่แปลว่า ความรอด (ยชา) มีความหมายได้ด้วยการช่วยให้พ้น และมันน่าจะใช่ความหมายในบริบทนี้ อย่างไรก็ตาม ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า ความรอดของเราเป็นโล่อันหนึ่งจากพระเจ้า วลีที่ว่า “และซึ่งพระองค์ทรงน้อมพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น” แปลได้ด้วยว่า “การที่พระองค์ทำให้ถ่อมใจลงได้ทำให้ข้าพระองค์ยิ่งใหญ่” ความหมายอาจเป็นได้ว่าดาวิดเรียนรู้เรื่องความถ่อมใจจากพระเจ้า จากนั้นมันก็กลายเป็นพรอย่างหนึ่งซึ่งยกชูเขาขึ้นสู่ความยิ่งใหญ่ เขาหมายเหตุด้วยถึงการที่พระเจ้าได้ประทานพลังกำลังและทำให้ย่างก้าวของเขากว้างขึ้น เขาจึงไม่ก้าวพลาด อีกครั้งที่ภาพเปรียบเทียบนี้กล่าวถึงการที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เขาเจริญขึ้น

2 ซมอ 22:38-43 อีกครั้งที่ดาวิดกล่าวว่าชัยชนะครั้งต่างๆของเขาเป็นมาจากพระเจ้า

ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับจนกว่าเขาถูกผลาญเสียสิ้น 39 ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พะยะค่ะ เขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว เขาได้รับพระพรในการมีชัยชนะในการศึกเหนือศัตรู

มากมายของเขาตลอดหลายปี แต่เหตุผลมีดังนี้ **40** เพราะพระองค์ทรงคาดเอาไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงใต้ข้าพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานพละกำลังให้แก่เขาเพื่อมีชัยในการสู้รบ ดังนั้น สุดท้ายแล้วก็คือพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เหล่าศัตรูของดาวิดพ่ายแพ้ไปและดาวิดก็ทราบเรื่องนั้นดี เขาจึงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า

ด้วยเหตุนี้ **41** พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย **42** เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา เขาจึงยกความดีความชอบให้แก่พระเจ้าสำหรับชัยชนะครั้งต่างๆของเขา เขาเล่าข่อนให้ฟังว่า **43** ข้าพระองค์ทูปตีเขาแหลกละเอียดอย่างผงกลีดิน ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจายเขาออกไปทั่ว พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้ดาวิดจำเริญในการสู้รบ

2 ซมอ 22:44 พระเจ้าไม่เพียงทรงช่วยดาวิดให้พ้นในการสู้ศึกกับชนชาติอื่นๆ เท่านั้น แต่พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเคียดแค้นประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์ ในการเป็นกษัตริย์มายาวนานของเขา ดาวิดต้องรับมือกับการกบฏในราชอาณาจักรของเขาหลายครั้งหลายหน โดยครั้งใหญ่สุดก็คือ การกบฏของอับซาโลม ถึงกระนั้น พระเจ้าได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากการกบฏเหล่านั้นทั้งสิ้น เขายังยอมรับด้วยว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาได้ปกครองเหนือประชาชาติทั้งหลายที่เป็นชนต่างชาติซึ่งอยู่ใกล้เคียง

2 ซมอ 22:45-46 ชนต่างด้าวจะมาจําหนตอข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์ เขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์ **46** ชนต่างด้าวเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย

ชนต่างด้าวที่ว่านี้คือ ‘คนต่างชาติ’ ความหมายตรงนี้อาจแปลได้ด้วยว่า ‘ชนต่างด้าวจําหนตอข้าพระองค์’ รูปกาลของคำกริยาตรงนี้เป็นแบบไม่สมบูรณ์ซึ่งแปลเป็นอนาคตได้ด้วย แต่มันก็

แปลเป็นการกระทำที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ได้เช่นกันซึ่งดูเหมือนจะสอดคล้องกับบริบทที่ว่า ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า ดาวิดยอมรับว่าโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าชนชาติต่างๆที่อยู่ใกล้เคียงได้ยอมจำนนต่อเขาแล้ว

2 ซมอ 22:47 เขาจึงเชิดชูว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง พระเยโฮวาห์ไม่เพียงทรงพระชนม์อยู่ชั่ววันจันทร์เท่านั้น แต่ดาวิดยังสรรเสริญพระองค์ว่าทรงเป็นศิลาแห่งความรอดของเขาด้วย การทรงช่วยให้พ้นของพระเจ้าทั้งในชีวิตของดาวิดและตลอดกาลนิรันดร์เป็นเหมือนกับศิลาใหญ่ซึ่งไม่อาจโยกย้ายได้เลย นี่บอกเป็นนัยถึงความเป็นนิรันดร์แห่งความรอดของเรา มันไม่อาจถูกโยกย้ายได้เลย

2 ซมอ 22:48-49 ขณะที่ดาวิดใกล้จะถึงตอนจบของเพลงสดุดีอันยิ่งใหญ่แล้ว เขาก็กล่าวว่าชัยชนะทั้งหมดของเขาเป็นมาจากพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์ และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์ 49 ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พะยะคะ พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทารุณ พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำการแก้แค้นและไม่ใช่ดาวิด พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่กำราบเหล่าศัตรูต่อหน้าเขา พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ยกชูเขาให้เหนือกว่าคนธรรมดาๆและทรงช่วยเขาให้พ้น

2 ซมอ 22:50-51 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ ดาวิดจึงได้แต่ขอบพระคุณพระเจ้าของเขาและร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

เขากล่าวปิดท้ายเพลงสดุดีแห่งความทรงจำอันยิ่งใหญ่ด้วยคำสรรเสริญคำรบสุดท้าย 51 พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่ษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์" อีกครั้งที่ดาวิดเปรียบพระเจ้าว่าทรงเป็นเหมือนป้อมๆหนึ่ง นั่นคือ สถานที่ปลอดภัยมากๆ นอกจากนี้ พระองค์จะทรงสำแดง

ความเมตตาอย่างบริบูรณ์แก่ดาวิดและลูกหลานของเขาสืบๆไปเป็นนิตย์ นี่บอกเป็นนัยถึงการกล่าวยอมรับของเขาเรื่องพันธสัญญาดาวิด

พระเจ้าได้ทรงอวยพรและช่วยเขาให้พ้นมาตลอดระยะเวลายาวนานแห่งการเป็นกษัตริย์ของเขา แต่ดาวิดกล่าวว่าทั้งหมดนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนี้ ในตอนต้นของบทนี้ เขายังยอมรับด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรเขาเช่นนั้นเพราะว่าเขาได้ดำเนินอย่างชอบธรรมและอย่างเชื่อฟังต่อพระพักตร์พระองค์ นี่เป็นบทเรียนหนึ่งสำหรับเราจนทุกวันนี้

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 23: บทที่ 23 ของ 2 ซามูเอลเป็นจุดเริ่มต้นของจุดจบของหนังสือสองเล่มนี้ของซามูเอล “วาทะสุดท้าย” ของดาวิดถูกบันทึกไว้ จากนั้นมีรายชื่อของเหล่าวีรบุรุษของดาวิด

2 ซมอ 23:1 ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจสซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าว คือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสวดคืออย่างไเพราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า ความหมายตรงนี้อาจเป็นได้ว่าสิ่งที่กำลังจะตามมานี้เป็นถ้อยคำสุดท้ายที่ได้รับการคล้อยใจของดาวิด หรืออาจเป็นถ้อยคำสุดท้ายที่เขาเขียนหลังจากเขาเสร็จสิ้นส่วนของเขาแล้วในหนังสือเพลงสวด ดาวิดยอมรับว่าเขาถูกเจิมให้นั่งบัลลังก์ของตนโดยพระเจ้าแห่งยาโคบ คำหลังนี้เป็นคำเหมือนสำหรับตำแหน่งกษัตริย์ เขายังเรียกตัวเองว่าเป็น “นักแต่งสวดคืออย่างไเพราะของอิสราเอล” ดาวิดเป็นผู้แต่งเพลงสวดส่วนใหญ่ และแน่ที่เดียวพวกมันไเพราะ

2 ซมอ 23:2 เขาจึงกล่าวต่อไปว่า "โดยข้าพเจ้า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวณะของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า นี่เป็นการบ่งชี้หนึ่งที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับการคล้อยใจด้านถ้อยคำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระคัมภีร์เดิม มันอยู่ในบริบทเดียวกับการที่เขาเป็นนักแต่งสวดคืออย่างไเพราะของอิสราเอล มันสื่อชัดเจนว่าพระเจ้าทรงใส่ถ้อยคำของพระองค์ไว้ในปากของดาวิด

2 ซมอ 23:3-4   ดาวิดกล่าวต่อไปว่า พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงล้นพระวาจา ตีลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า อีกครั้งที่ดาวิดบ่งบอกว่าพระเจ้าตรัสกับเขาโดยตรงเกี่ยวกับสิ่งที่เขาต้องเขียน ในกรณีนี้ พระเจ้าตรัสกับดาวิดว่า “ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า” ข้อกำหนดสองประการสำหรับผู้หน้าที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าถูกนำเสนอ: (1) อุปนิสัยที่ชอบธรรม และ (2) การปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า ดาวิดได้สำแดงเป็นแบบอย่างแล้วทั้งสองประการตลอดหลายปีของเขา

คำที่แปลว่า **ชอบธรรม (ซัดคียัค)** เป็นคำฮีบรูที่มีความหมายว่า ‘ชอบธรรม’ มันหมายถึงความชอบธรรมแห่งหลักการ ดังนั้น ข้อกำหนดสำคัญสองประการสำหรับการเป็นผู้นำก็คือ (1) ความชอบธรรมและ (2) การมีความยำเกรงพระเจ้าในการตัดสินใจ

เมื่อคุณลักษณะเหล่านั้นถูกปลูกฝังไว้อย่างลึกซึ้งแล้ว 4 เขาทองแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ ซึ่งเมื่อภายหลังฝน กระทบทำให้หญ้างอกออกจากดิน’ ผู้ปกครองที่มีปัญหาเช่นนั้นเปรียบเหมือนกับความมดงามของรุ่งอรุณอันกระจ่างใสและหญ้าเขียวสดหลังฝนตกเบาๆ ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า ผู้นำที่ชอบธรรมและปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้าจะเป็นที่นำปรารถนาและได้รับการเสาะแสวงหา

2 ซมอ 23:5-7   ดาวิดมีความถ่อมใจที่จะยอมรับว่าชีวิตของเขาไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงอุดมคติที่นั่นเสมอไป ถึงแม้ว่าวงศัวานของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิศัยกับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่างและมั่นคง เพราะนี่เป็นความรอดและความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น แม้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าดาวิดได้ทำให้พระเจ้าผิดหวังอย่างไม่น่าให้อภัย อย่างน้อยก็ในเรื่องของนางบัทเชบา พระเจ้าก็ทรงรับรองพันธสัญญาของพระองค์กับเขา แน่่อนว่านั่นหมายถึงถึงพันธสัญญาดาวิด วิธีที่ดาวิดกล่าวถึง ‘ความรอด’ ของตนไม่น่าจะหมายถึงความรอดฝ่ายวิญญาณชั่ววินรันตร์ของเขา แต่หมายถึงการทรงช่วยให้พ้นสำหรับลูกหลานของเขามากกว่า

พระเจ้าทรงสัญญากับเขาว่าลูกหลานของเขาจะครองราชย์บนบัลลังก์ของเขาเสมอไป นั่นเป็นความปรารถนาแห่งจิตใจของดาวิดแม้ว่าขณะนั้นเขายังไม่เห็นมันบังเกิดผลจริงก็ตาม

ในทางตรงกันข้าม 6 คนอันทพกล้าเป็นเหมือนหนามที่ต้องผลัดไถไป เพราะว่าจะเอามือหยิบก็ไม่ได้ ขณะที่ผู้ปกครองที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าจะได้รับการยอมรับว่าเป็นเหมือนดวงอาทิตย์ยามเช้าและหญ้าเขียวสด ผู้ปกครองที่ชั่วร้ายจะถูกเรียกว่าเป็นเหมือนกับหนามที่คนเอามือจับไม่ได้เลย นอกจากนี้ 7 แต่คนที่แต่ละต้องมันต้องมีอาวุธที่ทำด้วยเหล็กและมีด้ามหอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในทีเดียวกัน" เขากล่าวคำเปรียบนั้นต่อไปที่ว่าผู้ปกครองที่ชั่วร้ายเป็นเหมือนหนาม จะจับพืชไม้เช่นนั้นได้ต้องใช้เครื่องมือเหล็ก จากนั้นมันก็ถูกเอาไปเผาไฟ ความหมายอาจเป็นได้ว่าเมื่อใดที่ผู้ปกครองเช่นนั้นขึ้นครอบครอง จะถอดเขาออกจากตำแหน่งได้ก็ต่อเมื่อใช้กำลังเท่านั้น

2 ซมอ 23:8-12 คราวนี้ผู้เขียนเปลี่ยนมาบอกรายชื่อเหล่าวีรบุรุษที่รับใช้ภายใต้ดาวิด คนเหล่านี้เป็นทหารกล้า พวกเขาถูกแบ่งออกได้เป็นสามลำดับชั้น ได้แก่ ชั้นแรกและสูงที่สุดอันประกอบด้วยสามคนที่เป็หน้าผู้บังคับบัญชา ชั้นที่สองก็มีสามคนซึ่งอาจเป็นนายพลของกรมทหาร สุดท้ายคือ ชั้นที่สามซึ่งมีสามสิบคนคือ เหล่านายพันและนายร้อย

ต่อไปนี้เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนทักโมนีผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาดีโนคนเอสนีย์ ท่านเหยียงหอกเข้าแทงคนแปดร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว คนแรกในวีรบุรุษผู้เกรียงไกรที่สุดสามคนของดาวิด คือ ชายผู้หนึ่งที่ชื่อว่า อาดีโนผู้ฆ่าทหารผู้เป็นศัตรูไป 800 คนในการศึกคราวเดียว

9 ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอเลอาซาร์บุตรชายโดโดคนอาโหไฮ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พุดหยาบคนฟิลิเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ คนที่สองในรายชื่อทหารชั้นสูงนี้คือ ชายผู้หนึ่งนามว่าเอเลอาซาร์ การศึกกับคนฟิลิเตียที่วันนี้ไม่ปรากฏชัดเจน อย่างไรก็ตาม 10 ท่านได้ลุกขึ้นมาฟันคนฟิลิเตียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็นเหน็บแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้

ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของท่านนั้น เห็นได้ชัดว่าเขากำดาบแน่นมากเสียดจนหลังจากศึกนั้นเขาปล่อยมันออกจากมือได้อย่างยากลำบาก

คนที่สามในวีรบุรุษผู้เกรียงไกรที่สุดของดาวิดคือ 11 รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายเอกาของฮาราร์ คนฟิลิสเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกเขาพลั๊กหนีคนฟิลิสเตียไป 12 แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟิลิสเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง เขาโคດเด่นในการศึกครั้งหนึ่งกับคนฟิลิสเตีย เขายืนหยัดต่อผู้ขณะที่เพื่อนทหารคนอื่นๆหนีไป เขาจึงต่อสู้เพื่อปกป้องผืนแผ่นดินของตน ในการทำเช่นนั้นเขาได้ฆ่าคนฟิลิสเตียไปมากมาย อีกครั้งที่มีหมายเหตุไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำให้เกิดชัยชนะยิ่งใหญ่ผ่านทางเขา

2 ซมอ 23:13-14 อีกชุดหนึ่งของนักรบชั้นยอดของดาวิดถูกกล่าวถึง นี่เป็นกลุ่มนายทหารสามสิบคนที่มียศต่ำกว่าสามคนแรกนั้น ในพวกทหารเอกสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอคูลัมในฤดูเกี่ยวข้าว มีคนฟิลิสเตียกองหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม

14 คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟิลิสเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากที่ดาวิดได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แล้วและไม่ใช่ว่าเหตุการณ์ของดาวิดกับซาอูลที่ถ้ำอคูลัม ที่น่าสนใจก็คือว่าเขาถูกเอ่ยถึงว่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง คำที่แปลเช่นนั้น (*มัทซุวาคัท* หรือ มาซาดา) อย่างไรก็ตาม นี่น่าจะเป็นความหมายทั่วไปของคำนี้และไม่ใช่ว่าสถานที่ตามชื่อนั้นที่มีชื่อเสียงโด่งดังในเวลาต่อมา ตรงนี้มันถูกพรรณนาว่าอยู่ที่หรือใกล้กับถ้ำอคูลัม ความหมายกว้างๆก็คือ สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีความเข้มแข็งในทางทหาร

2 ซมอ 23:15-17 ณ ตอนนั่นเอง ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า "โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้" 16 ทแก๊สัทหารสามคนนั้นก็หาค่ายคนฟิลิสเตียเข้าไป ตักน้ำที่บ่อเบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแด่พระเยโฮวาห์

เหตุการณ์ที่ว่านี้ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ (ยกเว้นสรุปย่อที่คล้ายๆกันซึ่งมีบันทึกไว้ใน 1 พงศาวดาร 11) แทนที่จะเอาเปรียบคนของเขา ดาวิดกลับถวายน้ำนั้นเป็นเครื่องถวายบูชาแด่พระเจ้า แม้เขาจะหิวน้ำมากก็ตาม 17 และตรัสว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือโลหิตของผู้ที่ไปมาด้วยการเลี้ยงชีวิตของเขา มิใช่หรือ" เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรงดีไม่ ทแกลัwtharทั้งสามได้กระทำสิ่งเหล่านี้ แทนที่จะดับกระหายด้วยน้ำแห่งเบธเลเฮมซึ่งเป็นที่เกิดของเขา ดาวิดกลับถวายมันเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า

2 ซมอ 23:18-19 บางคนคิดว่านักรบผู้เกรียงไกรสามคนอีกชุดของดาวิดถูกกล่าวถึง คนอื่นๆก็คิดว่านี่อาจเป็นชื่อของสามคนนั้นที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 15-17 อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดที่ถูกเอ่ยถึงมีสามสิบเจ็ดคน (ข้อ 39) และความคิดเลขง่ายๆก็เสนอแนะว่านี่เป็นอีกสามคน ฝ่ายอาบิชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น อาบิชัยเป็นหลานชายของดาวิด อย่างไรก็ตาม เขาก็แสดงความโดดเด่นในทางทหารโดยการฆ่าศัตรูสามร้อยคนด้วยตัวคนเดียว 19 ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมิใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มีศทพกับสามคนแรกนั้น เห็นได้ชัดว่าสามคนแรกนั้นคือผู้ที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 8-12 ท่ามกลางนายทหารระดับที่สองนี้ อาบิชัยเป็นหัวหน้า

2 ซมอ 23:20-23 คนที่สองในกลุ่มทหารเอกสามคนนี้ถูกเอ่ยถึงและพฤติกรรมที่กล้าหาญของเขา เบนายาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็งกล้าแห่งเมืองขับเซเอล เป็นคนประกอบมหกิจ ท่านได้ฆ่าคนคูจสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย วลีที่กล่าวถึง "คนคูจสิงโต" อาจหมายถึงคนเหล่านั้นที่เป็นเหมือนสัตว์ป่า มันน่าจะหมายถึงพวกเจ้านายแห่งโมอับ อย่างไรก็ตาม เขาก็ฆ่าสิงโตตัวหนึ่งในบ่อๆหนึ่งในช่วงฤดูหนาวด้วย

21 ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขาและแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง บันทึกเหตุการณ์ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกันใน 1 พงศาวดาร 11:23-28 กล่าวถึงคนอียิปต์ผู้นี้ว่าเป็นคนตัวใหญ่เหมือนยักษ์ เบไนยาห์แย่งหอกของชายผู้ทรงพลังคนนี้ออกจากมือของเขาและฆ่าเขาด้วยหอกนั้น

22 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำกิจเหล่านี้และได้ชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น 23 ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ เบไนยาห์กลายเป็นหัวหน้าราชองครักษ์ของดาวิด เขามียศต่ำกว่านายทหารระดับสูงพวกแรกของกองทัพของดาวิด

2 ซมอ 23:24-39 ทหารยี่สิบแปดคนจากทหารชั้นยอดสามสิบเจ็ดคนของดาวิดจึงถูกกล่าวถึง อาสาเสลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่งในสามสิบคนนั้น เอลฮันันบุตรชายของโดโดชาวเบธเลเฮม 25 ชัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด 26 เฮเลศคนเปเลท อิราบุตรชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา 27 อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโธท เมบูนัยคนหุซาห์ 28 ศัลโมนชาวอาโหไซ มาหะรัยชาวเนโทฟาห์ 29 เฮเลบุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิททัยบุตรชายริบัยชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน 30 เบไนยาห์ชาวปีราโชน ฮิตดัยชาวลำธารกาอัส 31 อาบีอัลบอนคนอารบาห์ อัสมาวะทชาวบาสุริม 32 เอลียาบชาวชาอัลบอน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่งในบรรดาบุตรชายของยาเซน 33 ชัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิยัมบุตรชายของฮาราร์คนฮาราร์ 34 เอลีเฟเลทบุตรชายอาหิอัษบุตรชายของชาวมาอาคาห์ เอลีอัมบุตรชายอาหิโซเฟลชาวกิโลห์ 35 เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ 36 อิกาลบุตรชายนาชั้นชาวโศบาห์ บานีคนกาด 37 เศเลกคนอัมโมนนาหะรัยชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรุษาห์ 38 อิราคนอิทไรต์การเบคนอิทไรต์ 39 อูรีอาห์คนฮิตไทต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

เชื่อกันว่าอาสาเสลซึ่งถูกเอ่ยถึงในข้อ 24 อยู่เหนือยี่สิบเจ็ดคนนี้เพราะจริงๆแล้วมียี่สิบแปดชื่อถูกเอ่ยถึง บางทีที่น่าปวดร้าวจิตใจมากที่สุดก็คือ การเอ่ยถึงอูรีอาห์คนฮิตไทต์ในข้อ 39

ตอนที่ดาวิดสั่งฆ่าเขา เขาก็ไม่ใช่แค่ทหารธรรมดาๆ แต่เป็นหนึ่งในทหารอันเกรียงไกรของดาวิด นั่นคือ เป็นทหารผู้บังคับบัญชาคนหนึ่งของดาวิด

*****

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล 24: บทสุดท้ายนี้ของ 2 ซามูเอล เล่าย้อนถึงเหตุการณ์ตอนที่เป็ความบาปของดาวิดในการที่เขานับจำนวนประชาชนและการตีสอนของพระเจ้าเพราะเหตุนี้ ดาวิดต้องเลือกว่าจะโดนลงโทษวิธีไหน ในเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตามมา ที่ดินของอาราวันาห์ ถูกซื้อสำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชาซึ่งต่อมากลายเป็นสถานที่สำหรับพระวิหารในอนาคต

2 ซมอ 24:1-2 เหตุการณ์ที่เลวร้ายในช่วงนั้นปลายชีวิตของดาวิดถูกบันทึกไว้ พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก เพื่อทรงต่อสู้อาณาจักรทั้งหลายจึงทรงดลใจดาวิดตรัสว่า "จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์" เราจะเข้าใจข้อนี้ได้ดีที่สุดเมื่ออ่านร่วมกับ 1 พงศาวดาร 21:1 ในข้อนี้มีหมายเหตุไว้ว่าซาตานเป็นผู้ยุยงดาวิดให้นับจำนวนประชาชน ความหมายที่ใหญ่กว่าอาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับคนอิสราเอลเพราะความบาปและสภาพที่กลับสัจย์ของพวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงทรงอนุญาตให้ซาตานยุยงดาวิดให้นับจำนวนประชาชน

ปัญหาของการนับจำนวนคนในชาตินั้น (การจัดทำสำมะโนประชากร) ก็คือว่า ดาวิด กำลังนับสินทรัพย์ที่มีเป็นกำลังทางทหารของตนเองแทนที่จะไว้วางใจพระเจ้า ความบาปของเขา คือ การขาดความเชื่อ นี่เท่ากับว่าดาวิดกำลังวางแผนที่จะจัดการสิ่งต่างๆด้วยฝีมือของตนเอง ดังนั้น 2 กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า "จงไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และทำจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน" คำสั่งให้ทำสำมะโนประชากรนี้ครอบคลุมตั้งแต่ปลายแผ่นดินด้านหนึ่งจนจรดปลายแผ่นดินอีกด้าน นั่นคือ ดานในเขตแดนเหนือสุดจนถึงเบเออร์เซบาซึ่งเป็นเขตแดนใต้สุดที่มีผู้คนอาศัยอยู่

2 ซมอ 24:3-4 แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ พระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรง ทอดพระเนตรเห็น แต่ไฉน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้" ก่อนหน้านั้น โยอาบได้พิสูจน์ตัวแล้วว่าเป็นคนที่ไม่อาจควบคุมได้ในรัฐบาลของดาวิดและความจงรักภักดี ของเขาบางครั้งก็น่าสงสัย อย่างไรก็ตามในที่นี้เขาให้คำแนะนำที่ดีแก่ดาวิด เขาปรารถนาให้ อาณาจักรและอิทธิพลของดาวิดยิ่งใหญ่กว่าที่เป็นอยู่ร้อยเท่า อย่างไรก็ตาม เขาถามว่า เพราะเหตุ ไคดาวิดถึงอยากทำเรื่องพรรคนั้น

4 แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพก็ต้องยอมจำนนต่อพระดำรัสของกษัตริย์ โยอาบ กับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชน อิสราเอล แม้กระนั้น ดาวิดก็เป็นกษัตริย์และคำสั่งของเขาก็มีชัยเหนือคำทักท้วงของโยอาบ บรรดาข้าราชการภายใต้โยอาบจึงกระจายกันไปทั่วอิสราเอลเพื่อจัดทำสำมะโนประชากร

2 ซมอ 24:5-9 เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาดีไปทางยาเซอร์ **6** แล้วเขาทั้งหลายก็มายังกิเลอาดและมา ถึงแผ่นดินตะทิมโหดฉิ และเขาทั้งหลายมาถึงเมืองดานยาอันอ้อมไปยังเมืองไซดอน

บรรดาผู้ที่ไปทำสำมะโนประชากรเริ่มต้นที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนและขึ้นไป ทางกิเลอาด จากนั้นพวกเขาก็มาทางทิศตะวันตกเข้าไปในกาลิลีและไปทางทิศตะวันตกเฉียง เหนือสู่เมืองไซดอนบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน จากที่นั่น พวกเขา **7** มาถึงป้อมปราการ เมืองไทระ และทั่วทุกหัวเมืองของคนฮีไวต์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยู ดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา จากพรมแดนของเลบานอน ผู้ที่ทำสำมะโนประชากรก็ลงไปทางทิศใต้ ตลอดความยาวของแผ่นดินอิสราเอลผ่านยูดาห์ตลอดทางไปจนถึงเมืองเบเออร์เซบา **8** เมื่อเขาไป ทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาจึงมายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน การจัดทำสำมะโน ประชากรนี้กินเวลาเกือบสิบเดือนกว่าจะสำเร็จ

9 และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่กษัตริย์ในอิสราเอลมีทหารแข็งกล้า แปรแสนคนผู้ซึ่งชักดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน กองทัพคนอิสราเอล (แม้กระทั่งในปัจจุบัน) เกือบทั้งหมดประกอบด้วยทหารกองหนุน ผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วทุกคนในชนชาตินั้นถูกคาดหวังให้รับใช้ชาติในยามเกิดสงคราม ผู้ชายแปรแสนคนถูกนับได้ในสิบตระกูลทางตอนเหนือ พร้อมกับห้าแสนคนในยูดาห์และเบนยามิน

ความเข้มแข็งของตระกูลยูดาห์ภายใต้ดาวิดจึงปรากฏชัดเจน (เบนยามินในขณะนั้นถูกมองว่าเป็นตระกูลที่แตกย่อยมาจากยูดาห์แล้ว นี่เป็นสองตระกูลเดียวที่มีคนเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล นอกจากนี้ ทั้งสองตระกูลก็ใช้กรุงเยรูซาเล็มร่วมกันด้วย) มีผู้ชายทั้งหมด 1.3 ล้านคนที่ร่วมรบได้ในยามสงคราม

บางคนคิดเอาเองว่ามีความแตกต่างตรงนี้เมื่อเทียบกับตัวเลขที่ถูกเอ่ยถึงใน 1 พงศาวดาร 21:5 ในข้อนั้นผู้ชายทั้งหมด 1.1 ล้านคนถูกระบุไว้ ความแตกต่างน่าจะอยู่ที่ว่าบันทึกตรงนั้นกล่าวถึงเฉพาะจำนวนทหารในกองทัพขณะที่ยอดรวมตรงนี้รวมนายทหารผู้บังคับบัญชาด้วย

2 ซมอ 24:10-12   อยากรู้ก็ตาม พอถึงตอนนี้ดาวิดก็รู้สึกพอใจแล้วเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้วพระทัยของดาวิดก็โทมัส และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์ได้กระทำบาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลามาก" ดาวิดรู้ตัวถึงความโง่เขลาของสิ่งที่เขาได้ทำลงไป เขารู้ตัวว่าการขาดความเชื่อของเขาเป็นความบาป เขาจึงขอการยกโทษของพระเจ้า โปรดสังเกตว่าก่อนเขาขอการยกโทษและการคืนดี เขาสารภาพความบาปของตนเป็นอันดับแรก

นอกจากนี้ **11** และเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวอนะของพระเยโฮวาห์ก็มายัง กาดผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า **12** "จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า'" เห็นได้ชัดว่าการฟ้องใจของเขาเกิดขึ้นในตอนกลางคืน เช้าวันถัดมานั้น พระเจ้าทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งนามว่ากาด ซึ่ง

เห็นได้ชัดว่าเป็นผู้ทำนายส่วนตัวของดาวิด ก่อนหน้านั้นพระเจ้าได้ทรงบอกเขาให้ไปเข้าเฝ้า กษัตริย์ โดยเสนอกษัตริย์สามทางเลือกของการตีสอนสำหรับความบาปของกษัตริย์

2 ซมอ 24:13-14 ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ในวันถัดมา กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า "จะให้เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สิ้นเจ็ดปีหรือ หรือพระองค์จะยอมหนีศัตรูสิ้นเวลาสามเดือนด้วยเขาไล่ติดตาม หรือจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์สิ้นสามวัน บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรึกตรอง และตัดสินใจในพระทัยว่า จะให้คำตอบประการใด เพื่อข้าพระองค์จะนำกลับไปกราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา" สามทางเลือกที่พระเจ้าทรงเสนอดาวิด ได้แก่ (1) การกันดารอาหารเจ็ดปีในแผ่นดินนั้น (2) ความพ่ายแพ้สามเดือนต่อหน้าเหล่าศัตรูของเขา หรือ (3) โรคระบาดสามวันในแผ่นดินนั้น พระเจ้าทรงบอกเขาผ่านทางผู้พยากรณ์นั้นให้ตัดสินใจ

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังจัดการกับทั้งชนชาติอิสราเอลและดาวิด ข้อ 1 บ่งบอกว่าพระเจ้าทรงพิโรธกับอิสราเอล การตีสอนที่ถูกเสนอเหล่านี้จะทำให้ชนชาตินั้นเจ็บปวดพอๆกับที่ทำให้ดาวิดเจ็บปวดหากไม่มากกว่านั้น คนอิสราเอลได้กลับสัตย์และดาวิดก็กลับสัตย์เช่นเดียวกัน พระเจ้าจึงจะทรงจัดการกับพวกเขาทั้งคู่

14 ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า "เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราทั้งหลายตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย" ดาวิดตอบกลับไปว่าให้พระเจ้าทรงเป็นผู้ตัดสินใจ เขารู้ว่าความเมตตาของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่และเขาวางใจพระองค์มากกว่าสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์จะทำได้

2 ซมอ 24:15-16 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่วเวลาเช้าจนถึงเวลากำหนด และประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา มีเจ็ดหมื่นคน โรคระบาดนี้เป็นภัยพิบัติหนึ่งที่คร่าชีวิตคนไปเจ็ดหมื่นคนในช่วงเวลาสามวัน มันระบาดตั้งแต่เมืองดานในเขตแดนเหนือสุด ไปจนถึงเมืองเบเออร์เซบาในเขตแดนใต้สุด

16 และเมื่อทูตสวรรค์ยื่นมือออกเหนือกรุงเยรูซาเล็มจะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า "พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้" ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวันห์คนเยบุส เราได้เห็นพระเจ้าทรงกระทำกิจอย่างไร เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเพื่อทำให้เกิดโรคระบาดนั้นในแผ่นดินนั้น อย่างไรก็ตาม ขณะที่ทูตสวรรค์มรณะนั้นเข้ามาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม “พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น” ความหมายก็คือว่าพระเจ้าทรงกลับมีพระทัยกรุณาและเสียพระทัยกับการตีสอนของพระองค์ โดยทรงเปลี่ยนพระทัยแล้ว ดังนั้น ทั้งพระพิโรธอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าและพระทัยที่อ่อนโยนของพระองค์จึงถูกแสดงให้เห็น พระองค์จึงทรงสั่งทูตสวรรค์มรณะนั้นให้หยุด

น่าสนใจที่ว่าโรคระบาดนั้นยับยั้งอยู่ที่ “ลานนวดข้าวของอาราวันห์คนเยบุส” แม้ว่าคนเยบุสถูกทำให้พ่ายแพ้ไปแล้วและสิ้นอำนาจแล้วก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพวกเขาบางคนยังอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม (ลานนวดข้าวเป็นสถานที่ๆเมล็ดข้าวถูกนำมานวดบนพื้นผิวราบที่แข็ง พื้นที่ของกรุงเยรูซาเล็มบนยอดภูเขาโมริยาห์จนทุกวันนี้มีลักษณะเป็นพื้นดินราบที่มีหินขรุขระ)

2 ซมอ 24:17 เมื่อดาวิดทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้น พระองค์กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เขาได้กระทำอะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์และวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์เถิด" เมื่อเห็นความทุกข์ทรมานและความตายซึ่งถูกนำมาโดยโรคระบาดนี้ ดาวิดก็ได้แต่สารภาพความบาปของตนต่อพระพักตร์พระเจ้า เขากล่าวยอมรับตรงๆว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว” แม้ว่าพระเจ้าทรงเห็นความบาปในคนอิสราเอล ดาวิดก็ไม่เห็น เขากลับทูลของค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงจัดการกับเขาแทนที่จะจัดการกับประชาชนของเขา ความไม่เห็นแก่ตัวของดาวิดปรากฏชัดอีกครั้ง

2 ซมอ 24:18-19 ดังนั้น ในวันนั้นกาดก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า "ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอาราวันห์คนเยบุส" 19

ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของกาดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา พระเจ้าทรงบัญชาผู้พยากรณ์ กาดให้ไปและสร้างแท่นบูชาหนึ่งถวายแด่พระเจ้าที่ลานนวดข้าวของอารานาห์คนเยบุส ดาวิด จึงเตรียมตัวที่จะทำเช่นนั้น

2 ซมอ 24:20-21 เมื่ออารานาห์มองลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อารานาห์ก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ชบหน้าลงถึงดิน 21 และอารานาห์กราบทูลว่า "โฌน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์" ดาวิดตรัสว่า "มาซื้อลาน นวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจาก ประชาชน" อารานาห์เห็นกษัตริย์พร้อมกับขบวนตามเสด็จของเขาเข้ามาใกล้ เขาถามดาวิดว่า มาด้วยจุดประสงค์อันใด ดาวิดบอกเขาว่าตนได้มาเพื่อที่จะซื้อที่ดินของเขาเพื่อสร้างแท่นบูชา หนึ่งที่นั่นถวายแด่พระเจ้า เหตุผลก็คือ เพื่อยับยั้งโรคร้ายนั้นซึ่งได้ระบาดไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว

2 ซมอ 24:22-23 อารานาห์จึงกราบทูลดาวิดว่า "ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้า พระองค์จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูกิจนี้ มีไว้สำหรับทำเครื่องเผาบูชา และ เลื่อนนวดข้าวกับแอกสำหรับวัวเป็นพิน" 23 ของทั้งสิ้นนี้อารานาห์ดู กษัตริย์ขอถวายแด่ กษัตริย์ และอารานาห์กราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปราน พระองค์" เมื่อได้ทราบถึงจุดประสงค์ของดาวิด อารานาห์ก็เตรียมที่จะให้ไม่เพียงที่ดินนั้น เท่านั้น แต่ให้เครื่องมือต่างๆที่เป็นไม้เพื่อทำเป็นพินและวัวของเขาเพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาด้วย ที่ น่าสนใจคือความเห็นของเขาที่ว่า "ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปราน พระองค์" เขาไม่ได้พูดว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ แต่เขาเรียกพระองค์ว่าเป็น พระเจ้าของดาวิด อารานาห์เป็นคนต่างชาติคนหนึ่งและอาจไม่ได้เป็นผู้นมัสการพระเยโฮวาห์ พระเจ้าอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม แม้จะเป็นคนต่างชาติคนหนึ่ง เขาก็เต็มใจที่จะถวายทั้งหมดที่ เขามีแด่พระเจ้า

2 ซมอ 24:24-25 แต่กษัตริย์ตรัสกับอารานาห์ว่า "หา มิได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อ จากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้น

ไม่ได้" ดาวิดจึงทรงซื้อถ่านนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบเซเชล ดาวิดยื่นกรานที่จะซื้อที่ดินนั้น และทรัพย์สิ่งของๆอาราวันาห์ เห็นได้ชัดว่ามูลค่าตามตลาดของสิ่งเหล่านั้นคือ เงินห้าสิบเซเชล

ดังนั้น 25 ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชา กับเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโรคร้ายก็ระงับเสีย จากอิสราเอล พระเจ้าทรงรับเครื่องสัตวบูชาขึ้นของดาวิดและทรงยับยั้งโรคระบาดที่ทำลายแผ่นดินนั้น

ตามที่ 1 พงศาวดาร 22:1 ได้กล่าวไว้ นี่กลายเป็นสถานที่ของพระวิหารในอนาคต น่าสนใจที่ว่าเป็นสถานที่เดียวกับที่อับราฮัมถวายอิสอัค และที่นี่ยังเป็นสถานที่ๆพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนด้วย ภูเขาโมริยาห์เป็นยอดเขาพื้นราบที่พระวิหารถูกสร้างขึ้น กลโกธาเป็นหินโผล่บนยอดภูเขาโมริยาห์ซึ่งอยู่ติดกับสถานที่ๆพระวิหารถูกสร้างขึ้น ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงกำหนดให้สถานที่แห่งนี้เป็นแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์สำหรับทุกยุคสมัย